

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΕΓ'

ΤΕΥΧ. Α'

ΙΩΑΝ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 72.18.308

15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1986

ΑΡΙΘ. 12

“ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΑΝΘΡΩΠΟΣ;,,

(Απόψεις τῶν Κομμάτων στὸ Β' Διακομματικὸ Συνέδριο)

Β'

Στις εισηγήσεις τῶν ἐκπροσώπων τῶν διαφόρων κομμάτων ἐπὶ τοῦ θέματος «Τί ἐστὶν ἄνθρωπος;» ἀκούσθηκαν ἐνδιαφέρουσες ἀπόψεις. Θὰ ἀναφέρουμε μερικές ἐξ αὐτῶν, ἀκολουθώντας τὴ σειρά, κατὰ τὴν ὁποία ἔγιναν οἱ εισηγήσεις. Ἡ σειρά αὐτή, πού ἀποφασίσθηκε ἀπὸ τοὺς συνέδρους, δὲν σημαίνει οὐσιώδη ἱεράρχησι, ἀλλ' ἔγινε καθαρῶς γιὰ λόγους τεχνικούς.

Ἡ πρώτη εἰσηγήσις ἔγινε ἀπ' τὸν ἐκπρόσωπο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Ἑλλάδος κ. Δημήτρη Γρηγορόπουλο, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶπεν ὅτι τὸ Κόμμα αὐτὸ ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ μαρξιστικὸ ὄραμα, σύμφωνα πρὸς τὸ ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν ἀλλοτριώσει καὶ νὰ παύσῃ νὰ εἶναι ἀντικείμενο ἐκμεταλλεύσεως. Γι' αὐτὸ ἐπιβάλλεται νὰ ἐκλείψῃ ἡ ἀντίφασις, κατὰ τὴν ὁποία ἄλλος παράγει καὶ ἄλλος προσοικειώνεται τὰ παραγόμενα ἀγαθὰ. Δὲν πρέπει ἐκεῖνοι, πού ἐργάζονται σκληρά, γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὸν πλοῦτο, νὰ στεροῦνται τῶν μέσων συντηρήσεως τῆς βιολογικῆς ὑπάρξεως καὶ ἱκανοποιήσεως τῶν στοιχειωδῶν ἀναγκῶν τους μέσα σ' ἓνα καθεστῶς, πού ὑπενθυμίζει τὸ «homo hominis lupus». Οἱ ἐργαζόμενοι πρέπει νὰ γίνουν κύριοι τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας των, τὸ ὁποῖο δὲν πρέπει νὰ οἰκειοποιοῦνται οἱ ἄλλοι. Γιὰ νὰ ἐπιτευχθῆ αὐτό, πρέπει οἱ τάξεις τῶν ἐργαζομένων νὰ μὴ εἶναι παθητικοὶ δέκτες τοῦ κατεστημένου

τῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ νὰ ἔχουν ἐγρήγορσι γιὰ ἀλλαγὴ· πρέπει νὰ εἶναι τὸ κέντρο ἀποφάσεων, πού θὰ ὀδηγήσῃ ἀπ' τὸ βασίλειο τῆς ἀναγκαιότητος στὸ βασίλειο τῆς ἐλευθερίας. Ἐπομένως πρέπει οἱ ἐργαζόμενοι νὰ ἔχουν ἀγρυπνὴ καὶ κριτικὴ ταξικὴ συνείδησι καὶ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα. Τὸ κομμουνιστικὸ αὐτὸ ὄραμα γιὰ τὸν ἄνθρωπο δὲν πρέπει νὰ ἀποδυναμώνεται ἢ καταπολεμῆται μὲ θεωρητικὲς παρερμηνεῖες καὶ παρανοήσεις ἢ μὲ δογματισμοὺς πού νεκρώνουν τὴν κριτικὴ λησμονώντας ὅτι Μαρξισμὸς καὶ κριτικὴ εἶναι ἀδιαιρέτα ἢ μὲ διάφορες καρικατοῦρες τοῦ ἀριστερισμοῦ.

Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασα ζωνρὴ κριτικὴ τῶν ἀπόψεων αὐτῶν τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ ΚΚΕ οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἄλλων κομμάτων ἐπεσήμαναν τόσο πολλὰ ἀπ' τὶς γνωστὰς θεωρητικὲς αἰτιάσεις ἐναντίον τοῦ ὑλιστικοῦ μαρξισμοῦ, ὅσον καὶ τὶς ἀναρίθμητες αὐτοαναιρέσεις στὶς χώρες τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ, πού συχνὰ συνδέονται μὲ τὸν δογματισμό, τὴν ὑποταγὴ τοῦ ἀτόμου στὸ κολλεκτιβιστικὸ σύνολο, τὴ διάψευσι πολλῶν ἐλπίδων, τὸν περιορισμὸ τῆς ἐλευθερίας καὶ τὴν περιφρόνησι ἀρκετῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ὁ κ. Γρηγορόπουλος στὴν ἀπάντησί του ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἡ παρουσίασις τῶν αἰτιάσεων αὐτῶν στηρίζεται σὲ ἐπιλογὴ ἀκραίων καὶ ἀναποδείκτων στοιχείων. Ὅσον ἀφορᾷ εἰδικώτερα στὸ ζήτημα τῶν αὐτοαναιρέσεων, αὐτὲς ὀφείλονται εἴτε σὲ ἀναπόφευκτα λάθη καὶ παραλείψεις, εἴτε σὲ ἄλ-

λαγές συνθηκών και διαδικασίες προσαρμογής και αναγκαίας εξέλιξης, ή οποία εν τούτοις δέν σημαίνει απομάκρυνσι εκ τών βασικών αρχών και στόχων.

Η δεύτερη εισήγησις έγινε απ' τον Πρόεδρο του Χριστιανοσοσιαλιστικού Κινήματος τής Χριστιανικής Δημοκρατίας και Βουλευτή Έπικρατείας κ. Νίκο Ψαρουδάκη, ό οποίος, σύμφωνα και προς τό δημοσιευθέν ήδη στην έφημερίδα «Η Χριστιανική» (άρ. φ. 278 και 279, 17 Άπρ. και 1 Μαΐου 1986) σχετικό κείμενο, τόνισε, εκτός τών άλλων, τά εξής: «Ο άνθρωπος πλάι στον άριστό σωματικό του έξοπλισμό διαθέτει και τον πνευματικό του έξοπλισμό... Τά ψυχοσωματικά αυτά εφόδια τον άναδείχνουν ήγέτη τής γής, κορωνίδα τής δημιουργίας... Πέραν όμως από την όντολογική, υπάρχει κι ή μεταφυσική πλευρά, που μάλιστα στο ανθρώπινο πρόβλημα είναι εξίσου σημαντική, αν όχι και σημαντικώτερη από την πρώτη. Γιατί ή αξία κι ή σημασία του «υπάρχω και είμαι κάτι σήμερα, τελικά έξαρτάται από τό αν υπάρχω και τί θα είμαι αύριο». Είναι λογικό, οι ένδιάμεσες πράξεις και κατακτήσεις μιās πορείας, μιās επίχειρησης, μιās καλλιέργειας, να εκτιμώνται μονάχα με βάση τό τελικό αποτέλεσμα... Τό τί είναι λοιπόν ό άνθρωπος και τί τό κάθε συγκεκριμένο πρόσωπο αποκτά στην εφήμερη ζωή του, αλλά τό ίδιο ισχύει και για την όλη ανθρωπότητα στο σύνολό της, κρίνεται και βαθμολογείται, από τό τέλος τής επίγειας ζωής, από τό τέλος τής ιστορίας του κόσμου!... Τό έρώτημα λοιπόν «Τί έστιν άνθρωπος;», δέν μπορεί να περιοριστεί μόνο στο παρόν, στο τί είναι δηλ. ό άνθρωπος ως βιολογικό και πνευματικό όν, αλλά, αφού υπάρχει θάνατος και τέλος, πρέπει να επεκταθεί και στο μετά θάνατον, στο μετά τό τέλος, δηλ. στο χώρο τής αιωνιότητας... Τί είναι όμως ό άνθρωπος από μεταφυσικής πλευράς, αν δηλ. έχει αιώνιο μέλλον, ή αν ως συγκεκριμένο πρόσωπο θα εξαφανιστεί με τό θάνατό του και σαν ανθρωπότητα, όταν ή ζωή εκλείψει από τον πλανήτη, αυτό δέν είναι θέμα τής επιστήμης. Είναι θέμα τής Φιλοσοφίας για τους ύλιστές και τής Άποκάλυψης για τους πιστούς».

Στή συνέχεια ό κ. Ψαρουδάκης, αφού περιέγραψε «τή φιλοσοφία του Άστικού και τή φιλοσοφία του Μαρξιστικού Έλισμού», τόνισε, ότι «συνεπής προς τον έαυτό του, ό Δεξιός και ό Άριστερός Έλισμός, παράγει καθεστῶτα σ' Άνατολή και Δύση, που στην ουσία δέν διαφέρουν στη στάση τους απέναντι του ατόμου, ως ψηφοφόρου, ως πολίτη και ως άνθρωπου, όπως ή πείρα τής σύγχρονης ανθρωπότητας μαρτυρεί και είναι γνωστό».

Τέλος ό Πρόεδρος τής «Χριστιανικής Δημοκρατίας», αφού υπέμνησε τή διδασκαλία τής Χριστιανικής Άποκαλύψεως περί του ανθρώπου και αφού έπεσήμανε, ότι «τά κόμματα του Δεξιού όσο και του Άριστερου Έλισμού είναι κόμματα ξένα προς την παράδοσι του Έθνους μας και έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τά αισθήματα και τά βιώματά του», κατέληξε στη διακήρυξι, ότι «ή μόνη λύση που μπορεί να υπάρξει στη σημερινή πολιτική, ήθικη και κοινωνική κρίση, είναι ή καταδίκη του Άστικού και του Μαρξιστικού Έλισμού και ως φιλοσοφίας και ως πολιτικής κι ό έξοπλισμός όλων τών κομμάτων με τις άκατάλυτες αρχές και αξίες τής χριστιανικής μας περιουσίας, τις τόσον οικειές στην ανθρωπιστική και προοδευτική ψυχή του λαού μας».

Κατά την έπακολουθήσασα συζήτησι έδόθη εύκαιρία στον κ. Ψαρουδάκη να κάμη αρκετές διευκρινήσεις πάνω σε όσα είπε, ενώ ό εκπρόσωπος του ΚΚΕ κ. Γρηγορόπουλος υπεστήριξε ότι δέν πρέπει να συγχέωμε τον φιλοσοφικό ύλισμό με τον ήθικοπρακτικό ύλισμό και τον φιλοσοφικό ιδεαλισμό με τον ήθικοπρακτικό ιδεαλισμό. Επίσης ό κ. Γρηγορόπουλος, όταν έρωτήθηκε εάν ό άθεϊσμός θα είναι και στο μέλλον συστατικό στοιχείο του κομμουνισμού, απήντησεν ότι κατά τον Μαρξισμό τό είναι προηγείται τής συνειδήσεως, ή οποία είναι προϊόν και εξέλιξι εκείνου, και ότι επομένως ό άθεϊσμός «είναι άκρογωνιαίος λίθος και *conditio sine qua non*» τής «έπιστημονικής» δομής του Μαρξισμού.

Στή συνέχεια θα εκθέσωμε συνοπτικῶς και τις απόψεις τών άλλων κομμάτων επί

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΒΡΑΧΟΥ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ (1921-1986)*

'Εν τέλει τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας ἡ συγκίνησις πάντων ἐκορυφώθη διὰ τῆς ψαλμοῦδιαι τοῦ 'Απολυτικίου τοῦ 'Αποστόλου οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ χοροῦ τῶν ἱεροψαλτῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πάντων τῶν παρισταμένων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ὅσοι αὐτὸ ἐγνώριζον. Ὁ ἀπέραντος χῶρος, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους, καὶ ἡ 'Ακρόπολις, ἀντήχουν τὰ ἱερὰ ἄσματα. 'Εν μέσῳ δὲ τῆς βαθείας συγκινήσεως πάντων κατελθόντα τὸν Μακ. 'Αρχιεπίσκοπον ἐκ τοῦ βράχου τοῦ 'Αρείου Πάγου περιστοιχίσεν ὁ εὐσεβὴς λαὸς ἔν' ἀσπασθῆ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ. Τοῦτο δ' ἐγένετο ἐπὶ πολλὴν ὥραν).

'Ὡσαύτως περιγραφή τοῦ πρώτου αὐτοῦ 'Εσπερινοῦ καὶ δημοσίευσίς τῆς ὁμιλίας τοῦ τότε Πρωτοσυγκέλλου τῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν 'Αρχιμ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου (τοῦ μετὰ ταῦτα Μητροπολίτου Κορινθίας καὶ ὕστερον 'Αρχιεπισκόπου 'Αμερικῆς) εὐρίσκεται εἰς τὸν «'Ιερὸν Σύνδεσμον» (ἔτος Ε', 'Αθῆναι 30 'Ιουνίου 1925 ν. ἡ. ἀριθμ. 12, ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι) ὑπὸ τὸν τίτλον «'Επὶ τοῦ 'Αρείου Πάγου — 'Αναμνηστικὴ τελετὴ τοῦ 'Απ. Παύλου». Ἡ περιγραφή ἔχει ὡς ἐξῆς: «Πρωτοβουλία τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου ὀργανώθη τὴν 29ην λήξ. ὥραία καὶ σεμνὴ τελετὴ ἐπὶ τοῦ παρὰ τὴν 'Ακρόπολιν 'Αρείου Πάγου εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἑορτῆς τοῦ 'Αποστόλου Παύλου τοῦ ὁμιλήσαντος ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης πρὸς τοὺς 'Αθηναίους. Εἴκοσι χιλιάδες λαοῦ εἶχον συγκεντρωθῆ ἐκεῖ καὶ παρηκολούθησαν τὴν κατανυκτικὴν καὶ πρωτότυπον τελετὴν. Κατ' αὐτὴν προέστη ὁ Μακαριώτατος, παρήσαν δὲ οἱ Βοηθοὶ 'Επίσκοποι τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς Σεβ. Σταυρουπόλεως κ. Θεόκλητος, Βρεσθένης κ. 'Ανθιμος καὶ ὁ Σεβ. Πατάρων κ. Μελέτιος μετὰ τοῦ 'Ι. Κλήρου. Βυζαντινὴ χορωδία ἔψαλε λαμπρῶς τὴν ἀσματικὴν ἀκολουθίαν, ἀπὴ γ γ ε ι λ ε δ ἐ ὑ π ἐ ρ ο χ α χ ω ρ ῖ α τ ο ῦ 'Απ. Παύλου ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Κύριλλος Ζαχόπουλος ἐφημέριος 'Αγ. Σοφίας Πειραιῶς. Θαυμασίον πανηγυρικὸν ἀληθῶς ἐξεφώνησε πρὸ τῶν χιλιάδων τοῦ κατασυγκεκινημένου λαοῦ ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς κ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης».

*'Εκτοτε τὸ ἐπίσημον δελτίον τῆς 'Εκκλησίας

(*) Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 343 τοῦ ὑπ' ἀρ. 11 τεύχους.

τοῦ θέματος «τί εἶναι ἄνθρωπος;»), γιὰ νὰ προβοῦμε στὴ διατύπωσι γενικῶν συμπερασμάτων.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν

τῆς 'Ελλάδος («'Εκκλησία») καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 ἀρξάμενον νὰ ἐκδίδεται («'Εγκόλιον 'Εκκλησιαστικὸν 'Ημερολόγιον») τοῦ Πρωτονοταρίου τῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν 'Εμμανουὴλ Φαρλέα, (ἀπὸ τοῦ ἔτους 1926 καὶ ἐξῆς εἰς τὴν 29ην 'Ιουνίου) ἀναγράφουν καὶ περιγράφουν τὰ τοῦ πανηγυρικοῦ 'Εσπερινοῦ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Βράχου τοῦ 'Αρείου Πάγου. Πλειστάκις δὲ καὶ ὁ ἡμερήσιος καὶ περιοδικὸς τῶν 'Αθηνῶν τύπος ἡσχολήθη μὲ τὸν ἐν λόγῳ 'Εσπερινόν, ἐκφρασθεῖς κατὰ καιροὺς λίαν ἐπαινετῶς διὰ τὴν παναθηναϊκὴν ταύτην καὶ πανελληνίον ἐκκλησιαστικὴν ἐσπερινὴν τελετὴν, μεταδιδομένην καὶ ὑπὸ τῆς 'Ελληνικῆς Ραδιοφωνίας καὶ Τηλεοράσεως.

Ο ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΕΤΩΝ

'Η κατὰ τὸ ἔτος 1925 καθιερωθεῖσα ἐπίσημος τέλεσις τοῦ 'Εσπερινοῦ ὑπὸ τοῦ 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν Χρυσοστόμου Α' Παπαδοπούλου, εἶναι ἀποτέλεσμα ἐπιμόνων εἰσηγήσεων πρὸς τὸν ἀείμνηστον Πρωθιεράρχην, γενομένων ἀπὸ μέρους τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν 'Αμίλκα 'Αλιβιζάτου καὶ Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, τοῦ προαναφερθέντος Πρωθιερέως Νικολάου Π. Παπαδοπούλου, συγγενοῦς τοῦ 'Αθηνῶν ἐξ ἀγχιστείας, τοῦ τότε Πρωτοσυγκέλλου τῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αρχιμανδρίτου Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου, ὅστις ὡς προαναφέρθη, ὠμίλησε κατὰ τὸν πρώτον ἐκεῖνον 'Εσπερινόν τοῦ 1925, καὶ τοῦ τότε Πρωτοσυγκέλλου μετέπειτα δὲ Μητροπολίτου Κῶου καὶ ἐπειτα Μεσημβρίας 'Εμμανουὴλ Καρπαθίου. «'Απαντες οὗτοι, οἱ ἐκλεκτοὶ συνεργάται τοῦ 'Αρχιεπισκόπου, ἐπεισαν αὐτὸν νὰ τελέσῃ πανηγυρικῶς τὸν 'Εσπερινόν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Βράχου τοῦ 'Αρείου Πάγου, διαβεβαιώσαντες αὐτὸν περὶ τῆς καλῆς διαθέσεως ἐναντι αὐτοῦ τῶν «Ζηλωτῶν»², καθ' ὅσον ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος 1924 γενομένη «Διαρρύθμισις τοῦ 'Εκκλησιαστικοῦ 'Ημερολογίου» ἔσχεν ὡς συνέπειαν τὴν γνωστὴν πολεμικὴν κατὰ τοῦ 'Αρχιεπισκόπου.

'Ο 'Εσπερινός, σὺν τῇ παρόδῳ τῶν ἐτῶν,

2. Βλέπε «'Ιεροὶ 'Εσπερινοὶ ὕμνοι τοῦ 'Αποστόλου Παύλου, ψαλλόμενοι κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 29ης 'Ιουνίου, ἡμέραν τῆς μνήμης τῶν κορυφαίων Παύλου καὶ Πέτρου εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐλευσεως τοῦ 'Αποστόλου Παύλου ἐν 'Ελλάδι, ἑορταὶ διοργανωθεῖσαι παρὰ τῶν Ζηλωτῶν τοῦ Χριστοῦ ἐν 'Αθήναις, Κορίνθῳ, Θεσσαλονίκῃ, Νικοπόλει (Πρεβέζης), Βερροίαις, Κρήτῃ καὶ Φιλίπποις (Καβάλλας). 'Εκδίδονται δαπάναις τοῦ ἀξιοτίμου Προέδρου κ. Δημητρίου Χ. Γιαννακοπούλου. 'Εν Πειραιεὶ ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Εὐθ. Ν. Πρωκάκι, 1935».

ἐλάμβανε ἐντελεστέραν ἐν τῷ συνόλω αὐτοῦ μορφήν, περιγραφή τῆς ὁποίας ἔχει δημοσιευθῆ εἰς τὸ «'Εγκόλπιον 'Εκκλησιαστικὸν 'Ημερολόγιον τοῦ ἔτους 1935» τοῦ ἀειμνήστου Πρωτονοταρίου τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν 'Εμμανουὴλ Φαρλέκα, (σελῖς 60-61), ἔχουσα ὡς ἀκολούθως: «Τὴν ἐσπέραν τῆς σημερινῆς 'Εορτῆς (ὥρα 6,30') ἐπὶ τοῦ 'Ι. Βράχου τοῦ 'Αρείου Πάγου παρὰ τὴν 'Ακρόπολιν τελεταρχοῦντος τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου ἡμῶν, ἐν συρροῇ πλήθους εὐσεβῶν, τελεῖται (ἀπὸ τοῦ 1925) μεγαλοπρεπῆς 'Εσπερινὸς τοῦ Οὐρανοβάμονος 'Αποστόλου Παύλου εἰς ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου κηρύγματος αὐτοῦ ἐν 'Αθήναις, καθ' ὃν ἀναγινώσκειται ἡ σχετικὴ πρὸς τὴν ἐν τῷ 'Αρείῳ Πάγῳ δημηγορίαν τοῦ θείου 'Αποστόλου περικοπῆ ἐκ τῶν Πράξεων τῶν 'Αποστόλων (Πράξεων ιζ' 16—34). Τὴν 'Ασματικὴν 'Ακολουθίαν τοῦ πανδήμου τούτου πανηγυρικοῦ 'Εσπερινοῦ ψάλλει πολυμελής Βυζαντινὸς χορὸς ἐκ τῶν καλλιτέρων ἱεροψαλτῶν 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἐκφωνεῖται δὲ ὑπὸ δοκίμου Κήρυκος τοῦ Θ. Λόγου καὶ ὁ πανηγυρικὸς τοῦ Οὐρανοβάμονος 'Αποστόλου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς γίνεται πομπώδης Λιτανεῖα ἐν λαμπαδηφορίᾳ τῶν εὐσεβῶν προσκυνητῶν, μέχρι τῆς Μητροπόλεως, παιανίζουσης τῆς Μουσικῆς τοῦ Δήμου 'Αθηναίων καὶ τοῦ 'Α' Σώματος Στρατοῦ, ἀποστελλόντος τιμῆς ἕνεκεν ἀπόσπασμα Εὐζώνων, καὶ ψαλλομένου τοῦ 'Απολυτικίου τοῦ Θεοῦ 'Αποστόλου Παύλου.

'Απολυτικίον, ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου ἡμῶν. 'Ηχος δ' πρὸς τὸ «Κανὸνα πίστεως».

'Εθνῶν σὲ κήρυκα καὶ φωστῆρα τρισμέγιστον,
'Αθηναίων διδάσκαλον,
οἰκουμένης ἀγλαΐσμα,
εὐφροσύνως γεραίρομεν
τοὺς ἀγῶνας τιμῶμεν
[καὶ τὰς βασιάνους διὰ Χριστόν,
τὸ σεπτὸν σου μαρτύριον·
'Αγιε Παῦλε 'Απόστολε,
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Τὸ 'Απολυτικίον τοῦτο «'Εθνῶν σὲ κήρυκα» δημοσιεύεται διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ ὡς ἄνω «'Εγκόλπιον 'Εκκλησιαστικὸν 'Ημερολόγιον» τοῦ 1935, ψαλλόμενον ἔκτοτε μέχρι τοῦ νῦν καὶ ἡ δημοσίευσίς αὐτοῦ γίνεται σχεδὸν καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς τὸ ἐν λόγῳ «'Εγκόλπιον 'Εκκλησιαστικὸν 'Ημερολόγιον», ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὸ διαδεχθὲν τοῦτο ἐτήσιον «'Ημερολόγιον τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος», ἐκδόσεως τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος.

«Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ 'Αναγνώσματα τοῦ 'Εσπερινοῦ δέον νὰ σημειωθῆ, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1925 μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1931 ἦσαν τὰ ἐξῆς τρία: 1ον Πράξεων ιζ' 16—19 καὶ 22—34 (ἡ δημηγορία τοῦ 'Αποστόλου Παύλου ἐν τῷ 'Αρείῳ Πάγῳ). 2ον Πράξεων κστ' 1 καὶ 12—20 (τὰ κατὰ τὴν ἐπιστρο-

φήν τοῦ 'Αποστόλου Παύλου εἰς τὸν χριστιανισμόν). 3ον 'Α' Κορινθίους ιγ' 1—8 (τὸ περὶ ἀγάπης κήρυγμα τοῦ 'Αποστόλου Παύλου). Περὶ αὐτῶν ἡ πρώτη πληροφορία ἀναγράφεται εἰς τὸ «'Εγκόλπιον 'Εκκλησιαστικὸν 'Ημερολόγιον τοῦ ἔτους 1929» (29η 'Ιουνίου) τοῦ διαληφθέντος Πρωτονοταρίου.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1932 μέχρι τοῦ νῦν γίνεται ἐν μόνον 'Ανάγνωσμα καὶ δὴ ἡ σχετικὴ πρὸς τὴν ἐν τῷ 'Αρείῳ Πάγῳ δημηγορίαν τοῦ 'Αποστόλου Παύλου περικοπῆ ἐκ τῶν Πράξεων τῶν 'Αποστόλων (Πράξεων ιζ' 16—34), ὡς σημειοῦται εἰς τὸ «'Εγκόλπιον 'Εκκλησιαστικὸν 'Ημερολόγιον τοῦ ἔτους 1932» (29η 'Ιουνίου).

Ὁ 'Εσπερινὸς, τελούμενος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1925 μέχρι τοῦ νῦν, δὲν ἐτελέσθη κατὰ τὴν δύσκολον περίοδον τῆς Κατοχῆς 1941-1944. Εἰς τὸ «'Εγκόλπιον 'Εκκλησιαστικὸν 'Ημερολόγιον» τοῦ 'Εμμ. Φαρλέκα, τῶν ἐτῶν 1942—1945 δὲν ἀναγράφεται ὁ 'Εσπερινὸς κατὰ τὴν 29ην 'Ιουνίου. Ἀναγράφεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1946 καὶ ἐξῆς. Κατὰ τὴν περίοδον τῆς Κατοχῆς δὲν ἐξεδόθη τακτικῶς καὶ τὸ ἐπίσημον δελτίον τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος «'Εκκλησία» (βλέπε «'Εκκλησία» ἔτος ΚΒ', 14 'Απριλίου 1945, ἀριθ. 1—2, σελῖς 14), εἰς τὸ ὁποῖον ὡς γνωστὸν, καθ' ὅλα τὰ ἔτη δημοσιεύεται τὸ χρονικὸν τοῦ 'Εσπερινοῦ καὶ πολλὰς φορές καὶ τὸ κατ' αὐτὸν θεῖον κήρυγμα. Ἀπὸ τινῶν ὅμως ἐτῶν παραλείπεται ἡ δημοσίευσίς τοῦ χρονικοῦ τοῦ πανηγυρικοῦ καὶ ἐπιβλητικοῦ τούτου 'Εσπερινοῦ.

'Αποκορύφωμα τοῦ 'Εσπερινοῦ ὑπῆρξεν ὁ κατὰ τὸ ἔτος 1951 τελεσθεὶς, ὡς κατακλείς ἐπὶ τῇ 1900ῃ ἐπετειῶ ἀπὸ τοῦ ἐν 'Αθήναις κηρύγματος τοῦ θείου 'Αποστόλου Παύλου.

Κατὰ τὸ ἔτος 1932 συνεκροτήθη τὸ 'Α' Συνέδριον τοῦ 'Εφημεριακοῦ Κλήρου τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν ἀπὸ 10-13 Μαΐου. Εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου ἀνεγράφη, πλὴν ἄλλων, καὶ ὁμιλία ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Βράχου τοῦ 'Αρείου Πάγου. Ἡ εἴδησις ἔχει ὡς ἐξῆς: Μαΐου 11. Ἡμέρα Δευτέρα. «Μετὰ μεσημβρίαν συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμά ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν 'Εφημεριῶν ἐπὶ τοῦ 'Αρείου Πάγου ἐνθα ἔμελλε νὰ ὁμιλήσῃ ὁ κ. Π. Τρεμπέλας. 'Αλλ' ἕνεκα βροχῆς σκόπιμον ἐκρίθη νὰ γίνῃ ἡ συγκέντρωσις ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ παρὰ τὴν 'Ακρόπολιν «Μεροπέου», ὁμιλήσῃ δὲ ὁ κ. Τρεμπέλας ἐπὶ ὥραν περὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ 'Απ. Παύλου καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ 'Ιερέως ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ». («'Αρχιεπισκοπῆ 'Αθηνῶν. 'Α' Συνέδριον 'Εφημεριακοῦ Κλήρου τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν 10-13 Μαΐου 1932. 'Εκδίδεται χορηγία μὲν τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος κ. Χρυσοστόμου, 'Επιμελεία δὲ 'Επιτροπῆς Κληρικῶν, 'Αθῆναι 1932», σελῖς 70. Πρὸβλ. καὶ «'Εκκλησία» ἔτος Γ', 14 Μαΐου 1932, ἀριθμ. 20, σελῖς 167).

Σημειωτέον, ὅτι μεταπολεμικῶς δὲν γίνεται λιτανευτικὴ πορεία κλήρου καὶ λαοῦ πρὸς τὸν 'Αρειον Πάγον, οὔτε ἐξ αὐτοῦ μέχρι τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῶν 'Αθηνῶν, μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ 'Εσπερινοῦ. Ἐπὶ τοῦ 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν 'Ιερωνύμου (1967-

1973) ή λιτανευτική πομπή και πορεία, με επικεφαλής τόν ἴδιον, ἔκαμε τὴν ἐκκίνηση αὐτῆς ἀπὸ τοῦ παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν ναύσκου τῆς Μεταμορφώσεως.

Ἐς σημειωθῆ ἔτισης ἐνταῦθα ὅτι, ὡς ἀναγράφεται εἰς τὸ ἐπίσημον δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησία» (ἔτος ΙΕ', 10 'Ιουλίου 1937, ἀριθμ. 26—27, σελίς 212), «ἀπεφασίσθη ὅπως ἐπὶ μαρμαρίνης ἢ χαλκίνης πλακὸς χαραθῆ ὁλόκληρος ἢ ὁμίλια τοῦ Ἀπ. Παύλου ἐκ τῶν «Πράξεων τῶν Ἀποστόλων» καὶ ἐντεχνισθῆ εἰς τὸν βράχον τοῦ Ἀρείου Πάγου». Ἡ χάραξις αὕτη ἐγένετο ἐπὶ χαλκίνης πλακὸς καὶ περιλαμβάνει τὸ ἱερὸν κείμενον ἐκ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων (ιζ' 22—32: «Σταθεῖς δὲ ὁ Παῦλος... ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν»). Κάτωθεν τῆς πλακὸς ἀναγράφεται ἡ ἐνδειξις «Δ ΚΑΙ Ι ΔΗΜΑ ΕΠΟΙΟΥΝ 1938».

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

Ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου Ἐσπερινοῦ, σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι, ἔλαβε τὴν τελικὴν αὐτῆς μορφήν, ἐν Τυπικῇ Διατάξει, ὡς δημοσιεύεται εἰς τὸ ἐντυπον φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν ὁ προαναφερθεὶς μουσικολογίατος Ἐμμανουὴλ Ἰ. Φαρλέκας, Πρωτονοτάριος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὸ μουσικὸν μέρος τοῦ τελουμένου ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου (παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν) κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς ΚΘ' 'Ιουνίου εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Ἀ' κηρύγματος τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου ἐν Ἀθήναις πανηγυρικοῦ Ἐσπερινοῦ». Τὸ μουσικὸν τοῦτο φυλλάδιον εἶναι ἀχρονολόγητον, ἀναφέρεται δὲ διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ «Ἐγκόλπιον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1938» (29η 'Ιουνίου, σελίς 96)³.

Ἡ σύνθεσις τῆς Ἀκολουθίας ταύτης ἀποτελεῖται ἀπὸ τροπάρια εἰλημμένα ἐκ τοῦ ἐν χρήσει Μηναίου τοῦ 'Ιουνίου, τῆς ΚΘ' ἡμέρας.

Εἰς τὰ Κεκραγάρια ἀναγράφονται δύο τροπάρια ἦτοι α) «Ποίσις εὐφημιῶν στέμμασιν...» (1ον τοῦ Μ. Ἐσπερινοῦ τῆς ΚΘ') καὶ β) «Ποίσις ὕμνωδιῶν κάλλεσιν...» (2ον τοῦ Μ. Ἐσπερινοῦ τῆς ΚΘ'). Δοξαστικὸν «Ἡ πάνσεπτος τῶν Ἀποστόλων...» (Δοξαστικὸν τῶν Αἰῶν τῆς ΚΘ'). Προκειμενον τὸ «Τίς Θεὸς μέγας...», ὅπερ ὅμως τυγχάνον Μέγα Προκειμενον ψάλλεται μόνον κατὰ τοὺς Ἐσπερινούς ἐπὶ τῇ λήξει ἡμέρας, καθ' ἣν ἐωρτάσθη Δεσποτικὴ ἑορτὴ (Χριστοῦγεννα, Πάσχα, Πεντηκοστή). Ἀπόστιχα α) «Τὰ κατὰ πόλιν δεσμά...» (1ον Ἀπόστιχον Μ. Ἐσπερινοῦ τῆς ΚΘ') καὶ β) «Τὰ κατὰ πόλιν δεσμά...» (2ον Ἀπόστιχον Μ. Ἐσπερινοῦ τῆς ΚΘ'). Δόξα-

στικὸν Ἀποστίχων «Παῦλε στόμα Κυρίου...» (4ον Τροπάριον Λιτῆς τῆς ΚΘ'). Ἀπολυτικά α) «Οἱ τῶν Ἀποστόλων πρωτόθρονου...» (τῆς ΚΘ') καὶ β) τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Ἀ' Παπαδοπούλου ποιηθὲν εἰδικῶς καὶ προαναφερθὲν «Ἐθνῶν σὲ κήρυκα...».

Περαιτέρω ἡ Τυπικὴ Διάταξις τοῦ Ἐσπερινοῦ, δημοσιευομένη εἰς τὴν σελίδα 4 τοῦ φυλλάδιου «Τὸ μουσικὸν μέρος...», ἔχει ὡς ἀκολούθως: «Τυπικὴ Διάταξις. Τὴν ἑσπέραν τῆς 29ης 'Ιουνίου ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν, ἐν συρροῇ πλήθους εὐσεβῶν καὶ ἐν ἀπαραμίλλῳ τάξει, τηρουμένη ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν τοῦ Β' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Ἀθηνῶν, τελεῖται ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ ἐπιβλητικότητι Πανηγυρικὸς Ἐσπερινὸς εἰς ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου ἐν Ἀθήναις κηρύγματος τοῦ Οὐρανοβάμονος Ἀποστόλου Παύλου, καθιερωθεὶς ἐν ἔτει σωτηρίου 1925 ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, Ὅστις προΐσταται τῆς Ἱερᾶς Τελετῆς παρισταμένων τῶν Σεβ. Συνδικῶν Ἀρχιερέων καὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Πολυμελὴς δὲ Βυζαντινὸς χορὸς ἐκ τῶν δοκιμωτέρων Ἱεροψαλτῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ψάλλει τὴν ἐν τῷ παρόντι τευχιδίῳ περιλαμβανομένην Ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν διεξαγομένην κατὰ τὴν ἐξῆς Διάταξιν:

Συγκεντρωθέντων τῶν εὐσεβῶν Προσκυνητῶν εἰς τὸν πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Βράχου ἐκτεταμένον χώρον, προσέρχεται ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ὄν προῦπαντὰ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ περιφράγματος τῆς Ἀκροπόλεως ὁ Ἱερὸς Κλῆρος μετὰ τῶν Ἱεροψαλτῶν. Προηγούμενων δὲ λαμπαδούχων μεθ' ἐξαπτερόγων καὶ λαβάρων, καὶ τοῦ χοροῦ ψάλλοντος τὸ Ἀπολυτικίον, ἢ Α.Θ. Μακαριότης ἀνέρχεται μετὰ τῆς Συνοδίας αὐτοῦ εἰς τὸν Ἱερὸν Βράχον, ἐφ' οὗ καταλλήλως ἔχει τοποθετηθῆ ὁ Ἐσταυρωμένος καὶ παρ' αὐτὸν εὐμεγέθης Εἰκὼν τοῦ Θεοῦ Ἀποστόλου.

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος εὐλογήσας τὸν λαόν, τοῦ χοροῦ ψάλλοντος τὸ «Εἰς πολλὰ ἔτη», ἀπαγγέλλει μετὰ τὸ «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς» τὸν Προοιμιακὸν μέχρι τοῦ «Ἀνοιξαντός Σου τὴν χεῖρα» καὶ συνεχίζει ὁ χορὸς ψάλλον τὰ «Ἀνοιξαντάρια». Εἶτα δὲ μετὰ τὰ «Εἰρηνικά» ψάλλονται τὰ «Κεκραγάρια» καὶ τὰ Προσόμια τῶν Πρωτοκορυφαίων «Ποίσις εὐφημιῶν στέμμασιν». Δόξα «Ἡ πάνσεπτος τῶν Ἀποστόλων». Καὶ νῦν «Θεοτόκε», Σὺ εἶ ἡ ἄμπελος». Μετὰ δὲ τὸ «Σοφία, ὀρθοί» τῆς Εἰσόδου ψάλλεται τὸ εἰς ἀρχαῖον μέλος «Φῶς ἱλαρὸν» καὶ τὸ Προκειμενον «Τίς Θεὸς μέγας». Εἶτα ἀναγινώσεται ἡ περιέχουσα τὴν ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δημηγορίαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου περικοπή ἐκ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων (Κεφ. ΙΖ' ἐδ. 16-34). Μετὰ δὲ τὰ «Εἴπωμεν πάντες» κτλ. ψάλλονται τὰ Ἀπόστιχα Ἰδιόμελα τοῦ Θεοῦ Ἀποστόλου «Τὰ κατὰ πόλιν δεσμά», — Δόξα. Καὶ νῦν «Παῦλε στόμα Κυρίου», καὶ εὐθὺς ὁ τεταγμένος Ἱεροκήρυξ ἐμφωνεῖ τὸν πανηγυρικὸν τῆς Ἑορτῆς. Εἶτα «Νῦν ἀπολύεις», Τρισάγιον καὶ τὰ Ἀπολυτικά «Ὡς τῶν Ἀποστόλων πρωτόθρονου» καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Μακ.

3. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ἀφιέρωσις τοῦ φυλλάδιου τούτου ἔχουσα οὕτω: «Τῷ Μακαριωτάτῳ καὶ θειοτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυρίῳ μοι Κυρίῳ Χρυσόστομῳ ὁμοζήλῳ τῶν Ἀποστόλων Πρωθιεράρχῃ καθιερώσαντι τὴν λαμπρὰν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου πανηγυριν τοῦ οὐρανοβάμονος Ἀποστόλου Παύλου ἐν ἔτει σωτηρίου Α' ἄΚΕ ὑποχρέως ἀνατίθῃμι ὁ ἐκδότης».

'Αρχιεπισκόπου ποιηθέν ιδιαίτερον 'Απολυτίκιον τοῦ 'Αποστόλου Παύλου «'Εθνῶν σε κήρυκα». Καί γίνεται 'Απόλυσις, τῶν χορῶν ψαλλόντων «Τὸν Δεσπότην καὶ 'Αρχιερέα ἡμῶν».

Περατωθείσης οὕτω τῆς 'Ι. Τελετῆς γίνεται Λιτανεία μετὰ πάσης πομπῆς καὶ παρατάξεως ἐν λαμπραδηφορέα μέχρι τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς, παρακολουθούντος 'Αποσπάσματος Εὐζώνων καὶ παιανίζουσας τῆς Μουσικῆς τοῦ Δήμου 'Αθηναίων καὶ τοῦ 'Α' Σώματος Στρατοῦ, ψαλλομένων δὲ καὶ τῶν 'Απολυτικῶν τῶν 'Αγίων 'Αποστόλων»⁴.

ΟΜΙΛΗΤΑΙ ΚΑΙ ΘΕΜΑΤΑ ΟΜΙΛΙΩΝ

Ἐν ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων τοῦ Ἐσπερινοῦ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Βράχου τοῦ Ἁρείου Πάγου, διὰ μέσου τῶν 61 ἐτῶν (1925-1986) τῆς κατ' ἔτος τῆς 29ῆς 'Ιουνίου τελέσεως αὐτοῦ, εἶναι τὸ θεῖον κήρυγμα, ἡ ἐπιμελεημένη ὁμιλία, ἥτις ὑπῆρξεν ἀνάλογος πρὸς τὸ πνευματικὸν ὕψος τοῦ ἱεροῦ Βήματος τοῦ Ἁρείου Πάγου καὶ πρὸς τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ παναθηναϊκοῦ καὶ πανελληνίου αὐτοῦ Ἐσπερινοῦ.

Ὁ κατάλογος τῶν ὁμιλητῶν καὶ ὅπου εἶναι γνωστὸν τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας αὐτῶν μετὰ τινων χαρακτηριστικῶν εἰδήσεων ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ Ἐσπερινοῦ, καταχωρίζονται εὐθὺς κατωτέρω κατὰ χρονολογικὴν σειρᾶν.

1. Ἔτος 1925. Ἐχοροστάτησεν ὁ καθιερώσας τὸν Ἐσπερινὸν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Α' Παπαδόπουλος. Τὰ Ἀναγνώσματα ἀνέγνω ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριλλος Ζαχόπουλος, ἐφημέριος Ἁγίας Σοφίας Πειραιῶς. Ὁμιλητῆς ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Ἀρχιμανδρίτης Μιχαήλ Κωνσταντινίδης (μετέπειτα Μητροπολίτης Κορινθίας καὶ ὕστερον Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς). («Ἐκκλησία», ἔτος Γ', 4 'Ιουλίου 1925, ἀριθμ. 27, σελίς 210-211. Ἡ ὁμιλία, ὡς προαναφέρθη, δημοσιεύεται εἰς τὸν «Ἱερὸν Σύνδεσμον», ἔτος Ε', Ἀθῆναι 30 'Ιουνίου 1925, ἀριθμ. 12, σελίς 1-2).

2. Ἔτος 1926. Ἐχοροστάτησεν ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Α'. Τὰ Ἀναγνώσματα ἀνέγνω ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας Ἀντώνιος. Ὁμιλητῆς ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολύκαρπος (μετέπειτα Μεσσηνίας). Θέμα, Ἡ ἔξαρσις τῆς σημασίας τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. («Ἐκκλησία» ἔτος Δ', 8 'Ιουλίου 1926,

4. Σημειωτέον, ὅτι εἰς τὸ προαναφερθὲν (ὕποσημειωσις 2) ἔντυπον «Ἱεροῦ Ἐσπερινοῦ κ.λ.π.» τῶν Ζηλωτῶν τοῦ Χριστοῦ δημοσιεύεται (σελίς 11-17) ἑτέρα Ἀκολουθία Ἐσπερινοῦ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Βράχου τοῦ Ἁρείου Πάγου, περιλαμβάνουσα, ἐκτὸς τῶν εἰς τοὺς πρωτοκορυφαίους Ἀποστόλους Παῦλον καὶ Πέτρον ἀναφερομένων τροπαρίων, καὶ τροπάρια ἀναφερόμενα εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγίτην καὶ τὴν Δάμαριν, καὶ ἐκτὸς τῆς ἐκ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων περικοπῆς (ιζ' 16-34) καὶ περικοπῆν ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (ιβ' 17-23).

ἀριθμ. 27-28, σελίς 219 καὶ σελίς 212-213 ἔνθα δημοσιεύεται ἡ ὁμιλία).

3. Ἔτος 1927. Ἐχοροστάτησεν ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Α'. Τὰ Ἀναγνώσματα ἀνέγνω ὁ Διάκονος τῆς Ἁγίας Εἰρήνης Ἀρκάδιος. Ὁμιλητῆς ὁ Α' Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς Ρουμπάνης (μετέπειτα Μητροπολίτης Κεφαλληνίας καὶ ὕστερον Μαντινείας καὶ Κυνουρίας). Θέμα, Περὶ τοῦ βίου τοῦ Πάυλου ὡς φιλοσόφου καὶ Ἀποστόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ. («Ἐκκλησία» ἔτος Ε', 1 'Ιουλίου 1927, ἀριθμ. 27, σελίς 214-215, ἔνθα δημοσιεύονται καὶ εὐμενέστατα περὶ τοῦ Ἐσπερινοῦ σχόλια τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου).

4. Ἔτος 1928. Ἐχοροστάτησεν ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Α' καὶ ὁμιλήσεν μετὰ θέμα «Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐν Ἀθήναις». («Ἐκκλησία» ἔτος ΣΤ', 10 'Ιουλίου 1928, ἀριθμ. 27-28, σελίς 219 καὶ σελίς 209-211, ἔνθα δημοσιεύεται ἡ ὁμιλία).

5. Ἔτος 1929. Ἐχοροστάτησεν ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Α'. Ὁμιλητῆς ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολύκαρπος (μετέπειτα Μεσσηνίας). Θέμα, Περὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐπὶ τοῦ Ἁρείου Πάγου καὶ τῆς μεγίστης μεταβολῆς, ἣν ἐξήσκησεν ἐπὶ τῶν τυχῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης. («Ἐκκλησία» ἔτος Ζ', 13 'Ιουλίου 1929, ἀριθμ. 27-28, σελίς 221. Ἡ ὁμιλία δημοσιεύεται εἰς τὴν «Ἐκκλησίαν» ἔτος Ζ', 10 Ἀυγούστου 1929, ἀριθμ. 31-32, σελίς 241-244).

6. Ἔτος 1930. Ἐχοροστάτησεν ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Α'. Ἐν τῷ ἐπισήμῳ δελτίῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησία» (ἔτος Η', 19 'Ιουλίου 1930, ἀριθμ. 29, σελίς 235-237) δημοσιεύεται «Ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ—Ἡ κατὰ τὴν τελετὴν προσαγόρευσις τοῦ κ. Χ. Α. Ἡλιοπόλου», ἄνευ ἄλλης πληροφορίας περὶ τοῦ Ἐσπερινοῦ τοῦ ἔτους ἐκείνου. Εἰς οὐδὲν τεύχος τῆς «Ἐκκλησίας» τοῦ 1930, ἐκδοθὲν μετὰ τὴν 29ῆν 'Ιουνίου, δημοσιεύεται τι, ὡς συνήθως, περὶ τοῦ Ἐσπερινοῦ κατὰ τὸ 1930.

7. Ἔτος 1931. Ἐχοροστάτησεν ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Α'. Τὰ Ἀναγνώσματα ἀνέγνω ὁ Κατηχητῆς Ἄγγελος Νησιώτης. Ὁμιλητῆς ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος Βαβανάτσος (μετέπειτα Βοηθὸς Ἐπίσκοπος Χριστουπόλεως, ἀκολούθως Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, ὕστερον Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν). Θέμα «Ὁ Παῦλος ἐν τοῖς Ἀποστόλοις». («Ἐκκλησία» ἔτος Θ', 4 'Ιουλίου 1931, ἀριθμ. 27, σελίς 212, καὶ σελίς 209-210, ἔνθα δημοσιεύεται ἡ ὁμιλία).

(Συνεχίζεται)

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΣ

Κοντεύουν δυό χιλιετίες από τότε που σαρκώθηκε ο Λόγος του Θεού και η Βηθλεέμ παραμένει, — μέσα σ' ένα περιβάλλον ταραγμένο και επικίνδυνο, — μιὰ βάση γαλήνης και ειρηνικής ζωής. 'Η περιφέρεια βασιλική τῆς Γεννήσεως πάνω από τὸ θεοδέγμον σπήλαιο δεσπόζει στή γραφικὴ πόλη κι ἀποτελεῖ τὸ ἐπίκεντρο ὅχι μόνο τῆς θρησκευτικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τοῦ τόπου, καθὼς τριγύρω καταστήματα, καφενεῖα, ἐστιατόρια ἐργάζονται κυρίως μετὸς προσκυνητῆς. Εἶναι μάλιστα ἰδιαίτερα ἀναπτυγμένη ντόπια βιοτεχνία σιντεφένιων ἀντικειμένων τῆς λεγόμενης ἀγιοταφικῆς τέχνης. Παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἔχουν ἐπέλθει καὶ στή Βηθλεέμ καὶ σὲ ἄλλες γειτονικὲς περιοχὲς ραγδαῖες ἀλλαγές στή σύνθεση τῶν πληθυσμῶν, ἐξ αἰτίας τῶν νεώτερων πολιτικῶν ἐξελίξεων καὶ συνθηκῶν, τὸ κέντρο τῆς Βηθλεέμ κατοικεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ "Αραβες 'Ορθόδοξους Χριστιανούς, πού ὑπάγονται στήν πνευματικὴ δικαιο-

δοσία τοῦ 'Ελληνορθόδοξου Πατριαρχείου 'Ιεροσολύμων. Πρὶν τὸν πόλεμο 'Ορθόδοξοι Χριστιανοὶ ἦταν καὶ οἱ περισσότεροὶ κάτοικοι τῶν περιχώρων.

'Η Βηθλεέμ ζεῖ τὴ μεγάλη της ὥρα κάθε χρόνο, τὰ Χριστούγεννα (μετὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο, πού ἀκολουθεῖ τὸ Πατριαρχεῖο), ὅταν μέσα σ' ἓνα «πανδαιμόνιο», ἀν ἐπιτρέπεται ἡ λέξη, πού δημιουργοῦν δεκάδες φιλαρμονικὲς προσκοπικῶν σωμάτων Χριστιανῶν νέων, πού εἰσελαύνουν παρατεταγμένοι κατὰ ὀμάδες στήν πλατεία τῆς βασιλικῆς τῆς Γεννήσεως, φτάνει ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης 'Ιεροσολύμων μετὲ τιμητικὴ φρουρὰ 'Ισραηλινῶν ἐφίππων ἀστυνομικῶν, γιὰ νὰ ψαλεῖ στὸν ἱστορικὸ Ναὸ ὁ μέγας ἐσπερινός. 'Απὸ νωρὶς πλῆθος προσκυνητῶν καὶ γηγενῶν μετὲ ἐπικεφαλῆς τὸ ἱερατεῖο, πού ἔχει ντυθεῖ μετὰ καλύτερα ἄμφιά του, ἀναμένει τὴν ἀφιξὴ τοῦ Προκαθημένου τῆς Σιωνίτιδος 'Εκκλησίας, πού μετὰ ἀπὸ λίγο κάτω ἀκριβῶς, ἀπὸ τὸ σπήλαιο τῆς Γεννήσεως, θ'

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεὶμ ὁμιλεῖ κατὰ τὴν τελετὴ ἀδελφοποιήσεως.

ἀπευθύνει τὸ εἰρηνικὸ μῆνυμα τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου σὲ ὀλόκληρη τὴν Οἰκουμένη. Πρέπει ἐδῶ νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἡ βασιλικὴ βρίσκεται κατὰ τὸ μεγαλύτερο τμῆμα τῆς στῆν κυριότητα τοῦ Πατριαρχείου, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ κόγχη κι ἓνα παρεκκλήσιο ἀριστερὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ τὸ σημεῖο τοῦ σπηλαίου, ὅπου ἀνακλήθηκε ὁ Κύριος, πού ἀνῆκουν σὲ ἑτερόδοξους, οἱ ὁποῖοι καὶ γιορτάζουν τὰ Χριστούγεννα μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο (25 Δεκεμβρίου). Προηγεῖται τὸ «καθάρισμα» τῆς Βασιλικῆς ἀπὸ κάθε δόγμα, στὸν χῶρο κυριότητάς του, οἱ ἑτερόδοξοι ὅμως συχνὰ δημιουργοῦν προστριβές, πού ὡστόσο οἱ Ἁγιοταφίτες Πατέρες ἀντιμετωπίζουν ἀποφασιστικὰ προσπίζοντας τὰ ἑλληνικὰ δίκαια.

Μαζὶ μὲ τὸ ἱερατεῖο τὸν Πατριάρχη προῦπαντοῦν καὶ οἱ δημοτικὲς ἀρχές μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν δήμαρχο τῆς Βηθλεέμ, πού χρόνια τώρα εἶναι ὁ κ. Ἐλίās Φρέιτζ, ὁ ὁποῖος καὶ ἦλθε στὴν Ἀθήνα ἀνταποκρινόμενος σὲ πρόσκληση τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων κ. Δημητρίου Μπέη γιὰ τὴν ἀδελφοποίηση τῶν δύο πόλεων. Ἡ τελετὴ ἔγινε τὸ ἀπόγευμα τῆς Τρίτης 13 Μαΐου στὴν πλατεία μπρὸς στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ Ἀθηναίων παρουσία πλήθους κλήρου καὶ λαοῦ. Τὴν ὅλη τελετὴ, πού ἦλθε νὰ ἐπισφραγίσῃ τοὺς πνευματικὸς δεσμοὺς ἀνάμεσα στὴν πρωτεύουσα τῆς Ὁρθόδοξης Ἑλλάδας καὶ τὴν πόλη, ὅπου ὁ Κύριος ἦλθε στὴ γῆ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, λάμπρυναν μὲ τὴν παρουσία τους οἱ σεπτοὶ Προκαθήμενοι τῆς Σιωνίτιδος καὶ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας Μακ. κ. Διδώρος καὶ Σεραφεῖμ. Παρέστησαν ἐπίσης οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Καισαρείας κ. Βασίλειος, Σκυθουπόλεως κ. Κωνσταντῖνος (τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων), Ἱερισσοῦ, Ἀγίου Ὀρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Νικόδημος, ὁ Πανιερ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεραπόλεως κ. Εἰρηναῖος, Ἐξάρχος τοῦ Παναγίου Τάφου στὴν Ἀθήνα, ὁ Πρωτοσύγκελλος Ἀρχ. Ἀθ. Ἀρχιμ. Δ. Μπεκιάρης, ὁ Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Ἀγαμέμνων Κουτσόγιωργας, ὁ Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Ἀντώνης Τρίτσης, τὰ μέλη τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἡ βουλευτὴς κ. Ἄννα Συνοδινού, ὁ Πρόεδρος τοῦ «Παρνασσοῦ» Καθηγητῆς κ. Γεράσιμος Κονιδάρης, ἄλλοι Καθηγητῆς Πανεπιστημίου, ἐνῶ βυζαντινούς ὕμνους ἔψαλε ἡ Χορωδία τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ, ὑπὸ τὴ διεύθυνση τοῦ Πρωτοψάλτη κ. Σπυρίδωνα Περιστερῆ. Ἀμέσως μετὰ τοὺς πρώτους ψαλμούς, τὸν λόγο ἔλαβε ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Δημήτρης Μπέης, ὁ ὁποῖος εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ σημερινὴ λαμπρὴ ἐκδήλωση πού γίνεται γιὰ τὴν ἀδελφοποίηση τῶν δύο πόλεων, Βηθλεέμ καὶ Ἀθηναίων, ἀποτελεῖ ἱστορικὸ γεγονός πού ἡ ἐμβέλεια του ξεπερνάει τὰ ὅρια τῶν δύο χωρῶν, Ἑλλάδος καὶ Παλαιστίνης.

Πρὶν εἴκοσι αἰῶνες, ἡ Ἀθήνα ὑπῆρξε γενέτειρα καὶ οἰκουμένη πρωτεύουσα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν γραμμάτων. Ἡ κατάκτησή της ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, δὲν κατάφερε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ ἀκτινοβολεῖ τὸ φῶς της σὲ κατακτημένους καὶ κατακτητῆς, ἐνῶ μὲ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα πού ὠμιλεῖτο ἀπὸ τοὺς λόγιους ὄλων

τῶν χωρῶν, διαδόθηκαν τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ ἡ σοφία, σὲ ὅλους τοὺς Λαούς.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὑπῆρχε στὴν Παλαιστίνη ἓνα μικρὸ χωριό, ἡ Βηθλεέμ, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας ζούσαν ἤρεμα καὶ εἰρηνικά, χωρὶς νὰ ὑποψιάζονται ὅτι τὸ χωριουδάκι τους θὰ ἀποχοῦσε παγκόσμια ἀκτινοβολία. Ἐκεῖ γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ δημιουργὸς τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, πού κήρυξε τὴν ΑΓΑΠΗ πρὸς τὸν πλησίον.

Ἐπρεπε νὰ περάσουν 1986 ὀλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα πού οἱ δύο αὐτὲς πόλεις καὶ οἰκουμένης πνευματικῆς πρωτεύουσες, ἡ Βηθλεέμ, τὸ λίκνο τῆς Χριστιανοσύνης καὶ ἡ Ἀθήνα, γενέτειρα τοῦ ἀρχαίου πνεύματος, θὰ πραγματοποιοῦσαν τὴν Ἀδελφοποίησιν καὶ θὰ ἀποφάσιζαν νὰ ἐνώσουν τὶς δυνάμεις τους καὶ νὰ ἀγωνισθοῦν γιὰ ἓνα κόσμο καλύτερο, ἀνθρωπινότερο. Ἐνα κόσμο μὲ ΕΙΡΗΝΗ καὶ ΑΓΑΠΗ.

Ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς πολιτισμὸς εἶχε ἤδη ἀρκετὰ στοιχεῖα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ χριστιανικοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ὁ Σωκράτης, διδάσκοντας τὸ ἦθος καὶ τὴν ἀγάπη, καθὼς καὶ μιὰ μορφή μονοθεϊσμοῦ, μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ὁ πρό τοῦ Χριστιανισμοῦ Χριστιανός.

Τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν Ἀνθρώπο καὶ τὰ προβλήματα του εἶναι ἓνα ἀκόμη κοινὸ στοιχεῖο τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐξ ἄλλου ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ τὸν ἐκφραστικὸ της πλοῦτο, ἔγινε τὸ ὄχημα τῆς παγκόσμιας διάδοσης τῶν ἀληθειῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἀπὸ τὴν πνευματικὴ αὐτὴ συγγένεια Χριστιανισμοῦ καὶ Ἑλληνισμοῦ, προκύπτει ὅτι ἡ σημερινὴ ἀδελφοποίηση Ἀθηναίων - Βηθλεέμ ἀνταποκρίνεται σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ συνάφεια καὶ ἀποβαίνει πράξη σημαντικὴ γιὰ τὴν ἀνάδειξη τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἀξιών καὶ τὴν ἐξυπηρέτηση τῆς εἰρήνης. Κοινὸ στοιχεῖο τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ πού ξεκίνησε ἀπὸ τὴ Βηθλεέμ καὶ τὴν Ἀθήνα, εἶναι καὶ ἡ παγκοσμιότητα τοῦ πνεύματος τῆς εἰρήνης καὶ συναισθημάτων τῶν Λαῶν. Καὶ τούτῃ τῇ στιγμή ἀπευθυνόμαστε πρὸς τοὺς ἡγέτες ὄλων τῶν Κρατῶν καὶ τοὺς ζητᾶμε νὰ κάνουν πράξη τὸ αἶτημα τῶν Λαῶν γιὰ τὴν ΕΙΡΗΝΗ, τὸν ἀφοπλισμὸ καὶ τὴν κατάργηση τῶν ἐξοπλισμῶν ξεκινώντας ἀπὸ τὰ πάσης φύσεως πυρηνικὰ ὄπλα.

Ἐκφράζω τὶς θερμότερες εὐχαριστίες μου πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχη Ἱεροσολύμων κ. κ. Διδώρο πού δέχθηκε νὰ βρεθεῖ κοντά μας, νὰ παραστῆ στὴν τελετὴ τῆς ἀδελφοποίησης καὶ νὰ τὴν εὐλογῆσει. Εὐχαριστίες ὀφείλουμε καὶ πρὸς τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηναίων καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Σεραφεῖμ πού παραβρίσκεται στὴν ἐκδήλωσή μας καὶ εὐλογεῖ τὴν ἀδελφοποίηση.

Μὲ τὴν ὑπογραφή τῆς πράξης ἀδελφοποίησης δημιουργοῦνται στενοὶ δεσμοὶ τόσο ἀνάμεσα στὶς Δημοτικὲς Ἀρχές τῶν δύο πόλεων ὅσο καὶ στοὺς κατοίκους τους. Θὰ πρέπει νὰ τονισθεῖ ὅτι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Βηθλεέμ στὴν πλειοψηφία τους εἶναι Χριστιανοί

'Ορθόδοξοι και υπάγονται στο 'Ελληνικό Πατριαρχείο των 'Ιεροσολύμων. Και ο αγαπητός Δήμαρχος της Βηθλεέμ κ. 'Ελίας Φρέιτζ είναι Χριστιανός 'Ορθόδοξος και συνεργάζεται πολύ με το 'Ελληνικό Πατριαρχείο.

'Ετσι η αδελφοποίηση των δύο πόλεων εντάσσεται στα πλαίσια της συνεργασίας των 'Ελλήνων και των Παλαιστινίων. Και είναι γνωστό ότι ο Δήμος 'Αθηναίων βοήθησε πάντοτε συμπαραστάτης στους αγώνες για να γίνουν πραγματικότητα οι προσδοκίες του Παλαιστινιακού Λαού. Τώρα με την αδελφοποίηση ή συμπαράσταση αυτή θα είναι πιο έντονη, πιο ενεργός.

'Αγαπητέ Κύριε Δήμαρχε της Βηθλεέμ,

Παρακαλώ να διαβιβάσετε στους κατοίκους της Πόλεώς σας τα αισθήματα αγάπης τόσο του Δημοτικού Συμβουλίου των 'Αθηνών όσο και ολόκληρου του 'Αθηναϊκού Λαού. 'Εμείς από σήμερα σας θεωρούμε αδελφούς μας».

'Ανταπατώντας ο Δήμαρχος της Βηθλεέμ στην προσφώνηση του Δημάρχου 'Αθηναίων είπε:

«Κυρίες και κύριοι,

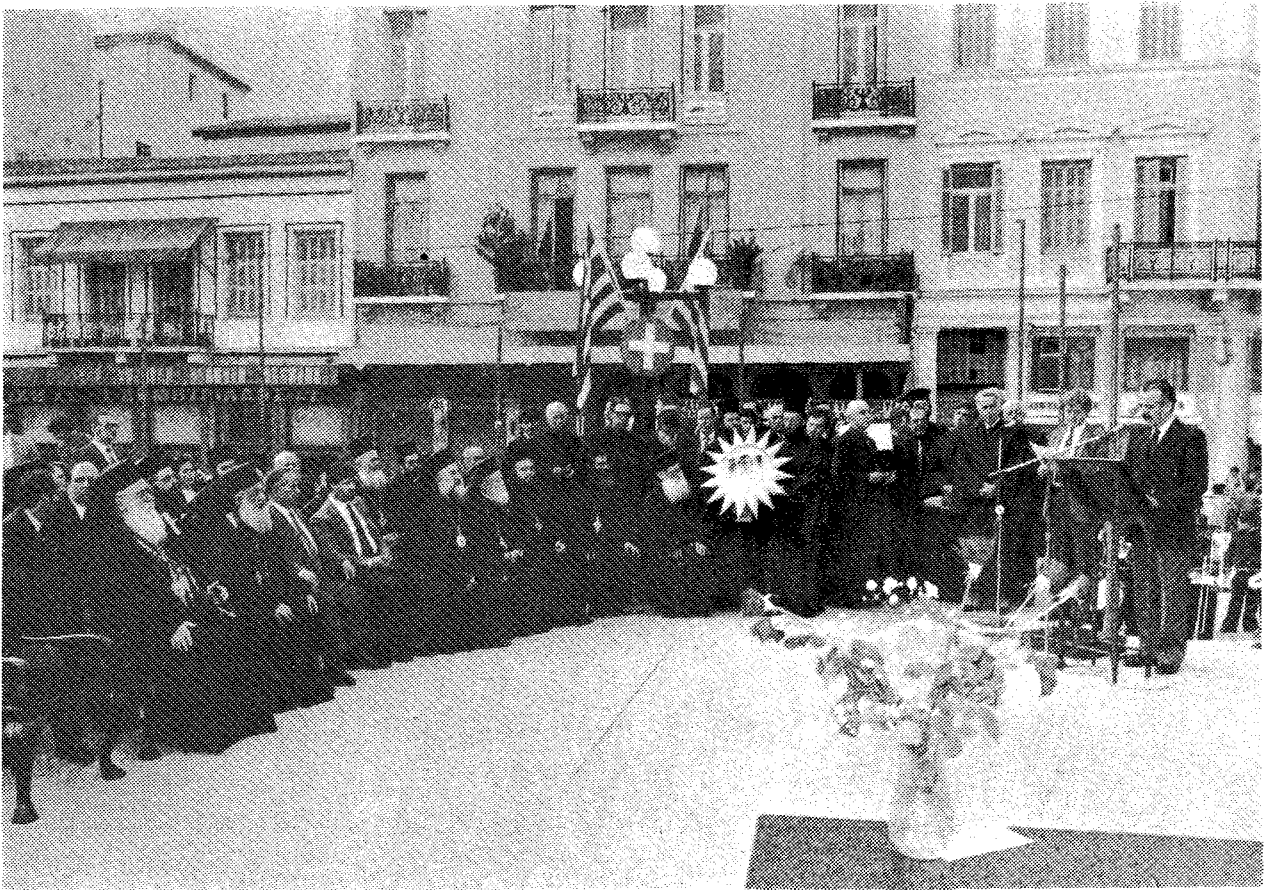
'Από την αιώνιον πόλιν της Βηθλεέμ, όπου έγινε

νήθη ο Σωτήρ ημών 'Ιησοῦς Χριστός και από όπου ἐξῆλθον οἱ ὄμνοι καὶ αἱ εὐχαὶ τῆς εἰρήνης («Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία») καὶ ἡ ὁποία ἐπανηγύρισε πρὸ ἡμερῶν τὰς ἐορτὰς τοῦ Ἁγίου Πάσχα καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ημῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Α.Θ. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἁγίας Γῆς καὶ Ποιμένος τῆς Ὁρθοδόξου Κοιότητος κυρίου Διοδώρου, Ὅστις τυγχάνει προστάτης τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἁγίας Γῆς καὶ τῶν ἱστορικῶν καὶ ἁγίων προσκνημάτων αὐτῆς, ἤλθομεν ὡς ἀντιπρόσωποι εἰς τὴν ἀδελφικὴν καὶ ἀκμάζουσαν πόλιν σας Ἀθήνα, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐρχόμενος ἐκ Συρίας καὶ Παλαιστίνης πρὸ δύο χιλιάδων περιήπου ἐτῶν καὶ ἐστάθη εἰς τὸν Λόφον τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, εὐαγγελίζων τὰς Εὐαγγελικὰς Ἀρχάς, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἰσότητα μεταξὺ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῶν λαῶν.

'Η στενὴ ἀδελφικὴ σχέση μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῶν Ἀραβικῶν, ἰδιαίτερος δὲ τοῦ Παλαιστινιακοῦ λαοῦ εἶναι παλαιαί, ὅσον καὶ ἡ ἱστορία καὶ διεδραμάτισαν μεγάλον καὶ κύριον ρόλον εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ μορφωτικῆς ἀναγεννήσεως τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ ὑπολοίτου κόσμου, ἰδιαίτερος ὅταν οἱ Ἀραβες μετέφερον τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν μόρφωσιν εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Εὐ-

Γενική ἀποψη τοῦ πρὸ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν χώρου, ὅπου ἔγινε ἡ τελετὴ ἀδελφοποιήσεως Ἀθῆνας καὶ Βηθλεέμ.

Ο Δήμαρχος Αθηναίων κ. Δημ. Μπέης εξαιρεί τη σημασία της αδελφοποίησως Αθήνας και Βηθλεέμ.

ρόπης και της Ανατολής και επέτυχον την άνοδον και τον πλουτισμόν της μορφώσεως με τους κόπους, τους μόχθους και την πνευματικήν των άνωτερότητα.

Η Αθήνα ήτο και επί μεγάλων χρονικών διάστημα φάρος της Επιστήμης και κοιτίς των μεγάλων διανοουμένων, οι οποίοι έπλούτισαν την παγκόσμιον μόρφωσιν και δέν νομίζω, ότι υπάρχει μορφωμένος σήμεραν πού δέν άκουσε περι του Αριστοτέλους, Πλάτωνος, Εϋριπίδου, Σοφοκλέους, Αισχύλου και άλλων, από τας γνώσεις αυτών.

Δέν υπάρχει άμφιβολία ότι η ιστορία των Αθηναίων είναι γεμάτη με τα γεγονότα και τας δοκιμασίας, αι οποίαι συμμετέσχον πραγματικώς εις την εξέλιξιν των πολιτικών, φιλολογικών, επιστημονικών και μορφωτικών αντιλήψεων, παλαιών και συγχρόνων. Η ιστορία των Αθηναίων διήλθε περιόδους διενρύνσεως και ελευθερίας, και άλλας περιόδους περιορισμού και άδικίας, αλλά η άγωνιζόμενη Αθήνα και ο ήρωικός αυτης λαός εξήλθον από όλα τα γεγονότα και τας δοκιμασίας νικηταί γεμάτοι ζωτικότητα. Αρκούμεθα να ειπωμεν, ότι η Αθήνα έπραγματοποίησε την πρώτην δημοκρατικήν νίκην εις την ιστορίαν κατά την πάλην των αντιπροσώπων του λαού και της ολιγαρχίας τό έτος 508 π. Χ. και έπετεύχθη διά τούτου η

λαοκρατία (Δημοκρατία). Επίσης η Αθήνα συνέστησε την πρώτην Δημαρχία πού έγγνώρισε η ιστορία εις τον πέμπτον αιώνα π.Χ. και την ώνόμασε "Αστν.

Η Αθήνα υπέφερον κατά την ιστορίαν της από την κατοχήν και την διοίκησιν των ξένων, όπως από τας επιδρομάς των Περσών, των Ρωμαίων και άλλων, αλλά εξήλθε νικήτρια, και επέμενε εις την εξυπηρέτησιν της επιστήμης και της γνώσεως. Και ακόμη κατά την Ρωμαϊκήν κατοχήν διεφύλαξε την επιστημονικήν και την μορφωτικήν της υπεροχήν και έθεωρείτο «τό Πανεπιστημιακόν Κέντρον» του Ρωμαϊκού κόσμου ως αναφέρει η ιστορία.

Μετά μεγάλης υπεροφάνιας βεβαιούμεν κατά την στιγμήν ταύτην, ότι η ιστορία κατέγραψε την στενήν σχέσιν, η οποία συνέδεε τους λαούς μας και τό αίσθημα της αδελφοσύνης πού ένεσαρκώθη διά μέσου των αιώνων, όταν αι Αραβικαί χώραι και πού πάντων η Συρία και η Παλαιστίνη, ήσαν καταφύγιον των διωκόμενων εν Αθήναις. Τούτο κατεφάνη τό έτος 529 μ.Χ., όταν ο Ιουστινιανός έκλεισε τα σχολεία και τα εκπαιδευτήρια, όποτε οι διωκόμενοι δέν ευρισκον καταφύγιον παρά εις τας χώρας μας, όπον τους προσεφέροντο όλα αι δυνατότητες και αι ευκαιρίαί διά την

Οι Δήμαρχοι Ἀθηναίων κ. Δημ. Μπέης και Βηθλεέμ κ. Φρέιτζ υπογράφουν τὸ «Σύμφωνο ἀδελφοποιήσεως Ἀθήνας και Βηθλεέμ».

ἄσκησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, τῶν διανοητικῶν και ἀκαδημαϊκῶν ἐλευθεριῶν αὐτῶν.

Ἡ Ἀραβικὴ Βηθλεέμ, συμπεριλαμβάνει τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Γεννήσεως, τὴν ὁποίαν ἐκτίσεν ἡ Βασίλισσα Ἑλένη κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα και εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἑλληνικὸς κληρὸς ἐπαιξεν σπουδαῖον ρόλον διὰ τὴν προστασίαν και διαφύλαξιν αὐτῆς ἐπὶ 17 συνεχεῖς αἰῶνας. Ἐξ αὐτῆς τῆς Βηθλεέμ ἤλθομεν σήμερον, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν ἀδελφοποίησιν (διδυμοποίησιν) αὐτῆς και τῆς μεγάλης πόλεως ταύτης τῶν Ἀθηναίων. Ἡ Βηθλεέμ θεωρεῖ τὴν εὐσημον ἡμέραν ταύτην ἱστορικὴν στροφὴν και προσέτι ἕτερον κοῖκον εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀδελφικῶν σχέσεων και τῶν αἰωνίων συνδέσμων, οἱ ὁποῖοι στηρίζονται εἰς ἀθανάτους βάσεις και δὲν μεταβάλλονται παρὰ εἰς τὸ καλύτερον, τὸ δυνατότερον και τὸ ἀποδοτικώτερον.

Ἡ πόλις μας Βηθλεέμ ἀπὸ 19 ἔτη τυγχάνει ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς κατοχῆς και ζεῖ πολιτικὰς και οικονομικὰς δυστυχησμένας περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν ἀνάγκην ὑποστηρίξεως διὰ νὰ ἐπιζήσουν οἱ κάτοικοί της, οἱ ὁποῖοι εἶναι περίπου 35.000 Χριστιανοὶ Ἀραβες και Μουσουλμάνοι.

Ἡ Δημορχία τῆς πόλεως Βηθλεέμ, τῆς ὁποίας ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶναι Δήμαρχος ἐπὶ 14 χρόνια, κατέβαλε και καταβάλλει ὄλας τὰς προσπάθειάς της διὰ

νὰ ἀπαλύνῃ τὴν στενοχωρίαν τῶν κατοίκων και νὰ προσφέρῃ ὅ,τι δύναται παρὰ τὴν περιορισμένην οικονομικὴν της δυνατότητα. Ἡ Δημορχία ὡς ἔχουν σήμερον τὰ πράγματα δὲν δύναται νὰ διεκπεραιώσῃ ὄλας τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῆς πρὸ παντὸς δὲ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδια ἀναπτύξεως τῶν βασικῶν και γενικῶν ὑπηρεσιῶν, ὡς τὰ ὑπονομεντικὰ ἔργα, τὰ γήπεδα, τοὺς κήπους ἀναρχῆς, τὰ Νοσοκομεῖα, τὰ Ἐπιστημονικὰ και Τεχνολογικὰ Ἰνστιτοῦτα, τὰ ὁποῖα στεροῦνται οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, και τὰ ὁποῖα θεωροῦνται εἰς τὴν ἐποχὴν ἡμῶν, ἀναγκαῖα, ὡς τὸ ὕδωρ και ὁ ἐξαερισμὸς.

Ἐπὶ τῆς βάσεως ταύτης θεωροῦμεν τὴν ἀδελφοποίησιν μεταξὺ τῶν δύο πόλεων μας ὡς πραγματικὴν και εἰλικρινῆ ἔκφρασιν τῆς ἀληθοῦς ἀδελφότητος μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ και τοῦ Παλαιστινιακοῦ τοιοῦτον και περὶ τῆς ὁποίας ἐκφράζονται καθημερινῶς τὰ τρέχοντα γεγονότα εἰς τὸν κόσμον, πρὸ πάντων ἡ στάσις τοῦ τιμίον και ἐλευθέρου και ἀγωνιστικοῦ λαοῦ σας ἐν τῷ πλευρῷ τοῦ λαοῦ μας εἰς τὴν διεκδικήσιν τῶν ἐθνικῶν δικαιωμάτων εἰς τὴν γῆν του. Ἐν πρώτοις δὲ τὸ δικαίωμα αὐτοῦ πρὸς αὐτοδιάθεσιν ἐλευθέρως.

Ἐλπίζομεν νὰ εἶναι ἡ σημερινὴ πανήγυρις ἀοχῆ νέας ἀκμαζούσης ἐποχῆς συναντήσεων και ἀνταλλαγῆς

ΕΙΔΙΚΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γ Ν Ω Μ Ο Δ Ο Τ Η Σ Η

ΕΝΝΟΙΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ— ΠΡΟΣΚΤΗΣΗ ΚΑΝΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΓΚΥΡΟΥ ΜΟΝΑΧΙΚΗΣ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΑΚΥΡΟΥ— ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΜΟΝΑΧΙΚΗΣ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ — ΑΝΑΛΟΙΩΤΟ ΜΟΝΑΧΙΚΗΣ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ

Ο νόμος 590/77, που από 31.5.77 είναι ο ισχύων Καταστατικός Χάρτης της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος, με το άρθρο 39 ορίζει τα «περί των ιερών Μονών» και διακρίνει τους Μοναχούς σε «έγκαταβιούντας» στη Μονή και σε «Μέλη της μοναχικής αδελφότητας».

Παρατηρείται ότι η άσπης διατύπωση ειδικότερα της παραγράφου 5 του κατωτέρου άρθρου του νόμου, δημιουργεί έρμηνευτικά ζητήματα, γιατί δέν αποσαφηνίζει την έννοια της «μοναχικής αδελφότητας» και από ποιούς εκλέγονται τα ήγουμενοσυμβούλια.

Όπως έχει η διατύπωση στο νόμο, δημιουργούνται έρμηνευτικά ζητήματα και περί του άν μόνοι οί έγκαταβιούντες μοναχοί ή όλα τα μέλη της μοναχικής αδελφότητας, ψηφίζουν τον έσωτερικό κανονισμό κάθε Μονής.

Η ύπ' αριθμ. 2174/1984 απόφαση του Συμβουλίου της Έπικρατείας, που εκδόθηκε ύστερα από αίτηση μελών της μοναχικής αδελφότητας Αγίου Διονυσίου Ζακύνθου, δέν έλυσε, κατά τη γνώμη μου, τα ζητήματα τα όποια δημιουργούνται από την άσπης διατύπωση της παραγρ. 5 άρθρου 34 του ν. 590/77 και τα όποια τέθηκαν ύπό την κρίση του Ανωτάτου Δικαστηρίου της χώρας, ώστε να υπάρχει άδιαμφισβήτητη νομολογία.

Για τους Ορθόδοξους Μοναχούς υπάρχουν ειδικές διατάξεις στον Καταστατικό Χάρτη της Έκκλησίας της Έλλάδος. Ειδικότερα με την παράγραφο 2 άρθρου 54 ορίζεται ότι: «Οί μη όντες Ορθόδοξοι μοναχοί δέν δύνανται να φέρουν την άμφίεσιν των ά-

νηκόντων εις την Ανατολικήν Ορθόδοξον Έκκλησίαν μοναχών».

Με την παράγραφο 3 ίδιου άρθρου αποσαφηνίζεται ότι «έν τη έννοια του άρθρου 176 Πον. Κώδικος, θρησκευτικός λειτουργός θεωρείται και ο μοναχός» και ορίζεται ότι οί παραβάται της παραγράφου 2 τιμωρούνται κατά το άρθρο 176 Πον. Κώδικος για άντιποίηση άσκήσεως ύπηρεσίας λειτουργού της Ανατολικής Ορθόδοξου του Χριστού Έκκλησίας.

Με τις παραγράφους 4 και 6 άρθρου 56 και 1,2 άρθρου 57 του Καταστατικού Χάρτη καθορίζονται θέματα και άπαγορεύσεις που αναφέρονται ειδικότερα στους μοναχούς της Ανατολικής Ορθόδοξου Έκκλησίας.

Τέλος με την παράγραφο 1 άρθρου 44 του Καταστατικού Χάρτη ορίζεται ότι: «Τά παραπτώματα των κληρικών και μοναχών, τα σχετικά με τα καθήκοντα και τας έπαγγελίας της όμολογίας αυτών, τα συνεπαγόμενα κανονικά κυρώσεις, εκδικάζονται ύπό των Έκκλησιαστικών Δικαστηρίων».

Ο νόμος 5383/32 «Περί Έκκλησιαστικών Δικαστηρίων και της πρό αυτών διαδικασίας» ο όποιος (κατά το άρθρο 44 παρ. 1 του Καταστατικού Χάρτη ισχύει και μετά το νόμο 590/77) με το άρθρο 11 όπως έχει τροποποιηθεί και συμπληρωθεί με το νόμο 893/43 και Ν.Δ. 1714/42, προβλέπει τις ποινές που επιβάλλονται από το Έπισκοπικό Δικαστήριο και τον έπιχώριο Αρχιερέα στους Ορθόδοξους μοναχούς.

Έκτός όμως από τις άνωτέρω διατάξεις του Καταστατικού Χάρτη και του νόμου 5383/32, το άρθρο 99 του Εισαγωγικού νόμου Αστικού Κώδικος ορίζει ότι: «Διατηρούνται έν ισχύι και μετά την εισαγωγή του Αστικού Κώδικος αί κατά την εισαγωγή του ύφιστάμενοι διατάξεις περί κληρονομίας κληρικών και μοναχών».

Διατηρούμενοι και ισχύοντες βασικοί νόμοι είναι

επισκέψεων διά το καλόν και συμφέρον των δύο πόλεων.

Τέλος εκ μέρους μου και εκ μέρους των μελών του Δημαρχιακού συμβουλίου και των κατοίκων της αιωνίας και άγίας πόλεως ήμων σάς εύχαριστούμεν διά την γενναιοδωρίαν, την ύποδοχήν και την φιλοξενίαν ύμων εις την μεγάλην ταύτην πόλιν, ή όποια άντιπροσωπεύει ένα λαόν αρχαίον, φίλον, φιλελεύθερον και φιλειργηνικόν. Δραστήριος της εύκαιρίας ταύτης έξοχος να δηλώσω εκ της έδρας ταύτης την απόφασιν του Δημαρχιακού Συμβουλίου της Βηθλεέμ

περί της αδελφοποιήσεως των δύο πόλεων ήμων και συνενώσεως δι' αδελφικών συνδέσμων, εύχόμενος προς τον Μέγαν Θεόν, να οδηγήση όλους ήμάς εις ό,τι καλόν και αγαθόν. Ειρήνη ήμιν».

(Συνεχίζεται)

I. M. ΧΑΤΖΗΦΩΤΗΣ
Διευθυντής του Γραφείου Τύπου
της Έρας Συνόδου

ὁ νόμος ΓΥΙΑ/1909 «περὶ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου», τὸ ΝΔ 1918/1942 καὶ τὸ ἀπὸ 28 'Ιουλίου 1857 ΒΔ «Περὶ Κανονισμοῦ τῶν Μοναστηρίων».

Εἰδικώτερα μὲ τὰ ἄρθρα 4 ἐδ. ε, 18, 19 καὶ 27 τοῦ νόμου ΓΥΙΑ/1909 ρυθμίζονται περιουσιακὰ καὶ κληρονομικὰ ζητήματα τῶν μοναχῶν.

Ἡ ἀσφής διατύπωση τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων τοῦ νόμου ΓΥΙΑ/1909 δημιουργεῖ ἐρμηνευτικὰ ζητήματα καὶ πολλές φορές στὴν ἐφαρμογὴ τους ὁ μὴ εἰδικὸς νομικὸς ἐμπλέκεται σὲ ἕνα περίπλοκο σύστημα μὲ ἐμφανεῖς τοῦς κινδύνους παρερμηνείας. Εὐτυχῶς μὲ τὴν ἐρμηνεία τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἔχουν ἀσχοληθεῖ τὰ Δικαστήρια καὶ ἔχει διαμορφωθεῖ σχετικὴ νομολογία ἢ ὁποία στὴν ἐξέλιξή της παρουσιάζει κάποιες ἀλλαγές, τὴν ὁποία ὅμως ἀγνοοῦν οἱ μὴ εἰδικοί Νομικοὶ καὶ δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ γνωρίζουν οἱ Ἐκκλησιαστικὲς ἀρχές, πού βρῖσκονται πολὺ συχνὰ σὲ εἰδικὰ προβλήματα, τὰ ὁποία ἀνακύπτουν σχετικὰ μὲ τοὺς μοναχοὺς, τῆς ἐποπτείας αὐτῶν (ἄρθρο 39 Κ.Χ.) καί, γιὰ τὸ λόγο αὐτό, συχνότατα εἶναι τὰ ἐρωτήματα, πού ἐπιχώριοι Ἀρχιερεῖς διατυπώνουν στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν Εἰδικὸ Νομικὸ Σύμβουλο τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τὰ πορίσματα τῆς σχετικῆς νομολογίας τῶν Δικαστηρίων παραθέτουμε, μὲ ὅση εἶναι δυνατὴ ἀπλούστευση, θέματα πού ἀναφέρονται στὴν ἔννοια τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ τῶν μοναχῶν, στὴν κτήση καὶ τὴν ἀπώλεια τῆς μοναχικῆς ιδιότητος, στὴν ἀπόδειξη τῆς μοναχικῆς ιδιότητος, στὴ διάκριση μεταξὺ μοναχῶν καὶ ἱερομονάχων, ἐπιφυλασσόμενοι στὴ συνέχεια νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ περιουσιακὰ καὶ κληρονομικὰ ζητήματα τὰ ὁποία συνεπάγεται ἡ κουρὰ μοναχοῦ κ.λ.π.

Ὁ μοναχικὸς βίος, ἀπὸ τὴ σύστασή του, ἔχει σκοπὸ τὴ σωτηρία τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Αὐτὸς πού ἀνήκει στὸ Χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ πού τηρεῖ ἀπαρεγκλίτως τὶς ἱερὰς ἐπαγγελίας τῆς Εὐαγγελικῆς τελειότητος μὲ ἀποκλειστικὴ ἀφοσίωση στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἐγκαταλείπει μὲ τὴ θέλησή του τὸν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων κοινωνικὸ βίον καὶ ἀφοσιώνεται ἰσόβια στὴ μοναχικὴ ζωὴ.

Μοναχὸς γίνεται μόνο ὕστερα ἀπὸ κανονικὴ καὶ ἐγκυρὴ εἰσδοχὴ καὶ ἔνταξη στὸ σῶμα τῆς μοναχικῆς ἀδελφότητος, μετὰ προηγουμένη ἀμετάτρεπτη ὑπόσχεση γιὰ ἰσόβιο καὶ ὑπὸ τὰ μοναχικὰ καθεστῶτα ἐγκαταβίωση στὸ Μοναστήριον (βλ. Νεαρὰ Ε παρ. 8 τοῦ 'Ιουστινιανοῦ). Μὲ ἀπλὴ ρασσευχὴ δὲν ἀποκτᾶται ἡ μοναχικὴ ιδιότητα. Ἡ πρόσκτησις τῆς μοναχικῆς ιδιότητος γίνεται κατὰ τοὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Κανόνας ὑπὸ ὀρισμένες προϋποθέσεις εἰς Κανονικῶς καὶ νομίμως συνεστημένη καὶ λειτουργοῦσα Μονή, σὲ θρησκευτικὴ τελετὴ κατὰ τὴν, εἰς τὸ Μ. Εὐχολόγιο ἱερὰ ἀκολουθία πού περατώνεται «διὰ σταυροειδοῦς ἀποκάρσεως τῆς κόμης τοῦ ὑποψηφίου» (ἴδετε καὶ ἄρθρο 39 ν. 590/77).

Ἀρχικὰ ἡ ἔνταξη στὴ μοναχικὴ ἀδελφότητα ἐγίνετο χωρὶς πανηγυρικὴ τελετὴ καὶ μὲ μόνη τὴν ἀπλὴ

ὑποδοχὴ ἀπὸ τὸν Ἠγούμενον ἐκεῖνου ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε νὰ καταταγεῖ στὴ μοναχικὴ ἀδελφότητα.

Βραδύτερα καθιερώθηκε ἡ γιὰ ὀρισμένο χρόνον δοκιμασία τοῦ ὑποψηφίου μοναχοῦ σὲ Μονὴ πού ἔχει συσταθεῖ Κανονικὰ καὶ νόμιμα (ἴδετε ἄρθρο 39 ν. 590/77). Μετὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς δοκιμασίας, σὲ ἐπίσημη τελετὴ δίδεται ἡ ἱερὰ τῆς μοναχικῆς ἐπαγγελίας διαβεβαίωση, ἡ μοναχικὴ ὁμολογία καὶ τέλος γίνεται ἡ μοναχικὴ κουρὰ. Ἡ κουρὰ «τελεῖται» ἢ ἀπὸ τὸν ἐπιχώριο Ἀρχιερέα, ἢ ὕστερα ἀπὸ ἄδεια τοῦ Ἐπισκόπου, ἀπὸ κληρικὸ ὁ ὁποῖος νὰ ἔχει τουλάχιστο τὸ βαθμὸ τοῦ πρεσβυτέρου καὶ «παρουσία» ἐκεῖνου κοντὰ στὸν ὁποῖο ὁ κειρόμενος μοναχὸς δοκιμάσθηκε πρὸ τῆς κουρᾶς.

Ἡ μοναχικὴ κουρὰ πιστοποιεῖται μὲ τὴν ἐγγραφή καὶ διὰ τῆς ἐγγραφῆς τοῦ μοναχοῦ στὸ μοναχολόγιο, τὸ ὁποῖο εἶναι βιβλίον πού τηρεῖται ὑποχρεωτικὰ ἀπὸ κάθε Μονὴ (Π. Παναγιωτάκου, Ἐκκλ. Δίκαιο Γ.Δ' παρ. 8-12 καὶ Ἐφετεῖο Ἀθηνῶν 2192/1968, Νομ. Βῆμα, ἔτος 17, σελ. 17 καὶ ἐπ. ὅπου καὶ ἐνδιαφέρουσα σημείωση Πέτρου Α. Χριστοφόρου).

Σημειώνεται ὅτι ἡ μοναχικὴ κουρὰ εἶναι θρησκευτικὴ καὶ ὄχι μυστηριακὴ τελετὴ (Χριστοφιλοπούλου, Ἐκκλ. Δίκαιο, παρ. 35 σελ. 157) καὶ ὅτι οἱ προϋποθέσεις κτήσεως τῆς μοναχικῆς ιδιότητος καὶ ἡ ἀπόδειξή της ρυθμίζονται καὶ ἀπὸ τὶς σχετικὲς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 28 'Ιουλίου 1857 Β.Δ. «περὶ κανονισμοῦ τῶν Μοναστηρίων» τὸ ὁποῖο τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας δέχεται ὅτι ἰσχύει μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 2174/84 ἀπόφασή του, καθὼς καὶ τὰ ἄρθρα 15 καὶ 19 τοῦ ν. ΓΥΙΑ/1909 καὶ Ν.Δ. 1918/42.

Ἡ κρίσις περὶ τῆς κανονικότητος καὶ ἐγκυρότητος ἢ ὄχι τῆς κτήσεως τῆς μοναχικῆς ιδιότητος, ὡς ζήτημα τὸ ὁποῖο ρυθμίζεται ἀπὸ τὶς ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ νόμου κρίνεται ἀπὸ τὰ Δικαστήρια κατὰ περίπτωσιν, κυρίως ὅμως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν κανονικὴ καὶ πειθαρχικὴ ἐξουσία τῆς ὁποίας ὑπόκεινται οἱ μοναχοί, διότι ἡ κτήσις τῆς μοναχικῆς ιδιότητος ἀνάγεται στὴν πνευματικὴ δικαιοδοσία τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἄρειος Πάγος, μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 621/1960, Τμῆμα Γ', ἀπόφασιν (ΝοΒ, ἔτος 9ον σελ. 592-593) ἔχει δεχθεῖ ὅτι, τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Ν.Δ. 1918/42 (τὸ ὁποῖο ἔχει κυρωθεῖ μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 58/1945 πράξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου σύμφωνα μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 58/1945 Συντ. Πράξιν) «ὀρίζοντος ὅτι περὶ τῆς ιδιότητος τοῦ μοναχοῦ ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν ἡ βεβαίωσις τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, στηριζομένη εἰς ὑπεύθυνον δῆλωσιν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ὅτι οὗτος εἶναι ἐγγεγραμμένος ἐν τῷ μοναχολογίῳ τῆς Μονῆς οὐδεμιᾶς ἄλλης ἀποδείξεως ἀπαιτουμένης» ἀπέβλεψε στὸ νὰ παράσχη εὐχερῆ καὶ πείθουσαν ἐντελῶς τὸν Δικαστὴ ἀπόδειξιν, ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἔπεται ὅτι τὸ ἐδάφιον ἐσκόπησε νὰ ἀποκλείσῃ τὴν ἀνταπόδειξιν, ἀφοῦ ἡ τελευταία ἐπιτρέπεται πάντοτε κατὰ τὸ ἄρθρο 251 Πολ. Δικ. κατὰ πάσης κυρίας ἀποδείξεως» (βλ. καὶ τὴν Α.Π. 445/1957, ΝοΒ 6,40,

και σχετικά με την κουρά μοναχών και την ΑΠ. 39/1957 ΝοΒ 5,519).

Την πρακτική τής Εκκλησίας απασχολεί και το ζήτημα τής αποκαταστάσεως εις τὸ Κανονικὸν (τῶν ἀντικανονικῶς ἢ ἀκύρως προσκτησαμένων τὴν μοναχικὴν ιδιότητα).

Παρά τὴ διατύπωση καὶ ἀντίθετης αὐστηρᾶς ἀρχῆς, ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, μετὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας καὶ ἐπιεικειᾶς, θεραπεύει κατὰ περίπτωσιν τὸ ἀρχικῶς ἄκυρο ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν νὰ μὴ παραβιάζεται «διὰ τῆς ἀσκήσεως τῆς Οἰκονομίας» δόγμα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, εἴτε ὑπὸ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἔχει τοῦτο καθιερωθεῖ εἴτε ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινῆς συνειδήσεως (Χριστοφιλόπουλος, Ἐκκλ. Δίκαιο, παρ. 35 σελ. 157, Ἱερ. Κοτσώνης, Ἡ Οἰκονομία εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, Παναγιωτάκου, Ἐκκλ. Δίκ., τόμ. Δ' παρ. 13 σελ. 87-88).

Ὁ Μοναχὸς δὲν ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ Κληρικοῦ, ἐκτὸς ἐὰν ἔχει καὶ χειροτονηθεῖ ὅποτε εἶναι ἱερομόναχος, καὶ ἀνήκει σὲ ἴδια τάξιν «διὰ βίου» εἰς τὸν Θεὸν (βλ. Α.Π. 380/55 Ποιν. Χρ. ΣΤ 92 ὅπου καὶ ἀγόρευση Εἰσαγγελέα Κ. Κόλλια).

Ἡ μοναχικὴ κουρά, ὡς καὶ ἡ ὁμολογία τῆς παρθενίας, δὲν καθιστᾷ τοὺς μοναχοὺς φορεῖς τῆς θείας Χάριτος, οὐτε τοὺς προσδίδει τὴν ιδιότητα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργοῦ. Συνεπῶς ἐπὶ τῶν μοναχῶν δὲν χωρεῖ καθαιρεση, οὐτε μποροῦν νὰ κηρυχθοῦν ἐκπτώτοι τῆς μοναχικῆς ιδιότητος διὰ καθαιρέσεως καὶ ἀντίθετη ἀπόφαση Ἐκκλ. Δικαστηρίου εἶναι ἀντικανονικὴ καὶ παράνομη.

Κατὰ παράβασιν τῶν ἀνωτέρω ἀρχικῶν ὁ νόμος 5383/32 ὠρίζε, μετὰ τὸ ἄρθρο 17, ὅτι ἦταν δυνατόν νὰ ἐπιβληθεῖ στοὺς μοναχοὺς ἢ ποινὴ «τῆς ἀποβολῆς ἀπὸ τῆς Μονῆς μετ' ἀφαιρέσεως τοῦ μοναχικοῦ σχήματος». Ἡ διάταξις ἦταν ἀμφιβόλου Συνταγματικότητος ἀφοῦ βρισκόταν σὲ ἀντίθεσιν μετὰ τοὺς Κανόνες κατὰ τοὺς ὁποίους ἢ διὰ μοναχικῆς κουρᾶς, «κανονικῶς καὶ ἐγκύρως τελεσθείσης προσκτηθεῖσα μοναχικὴ ιδιότης ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐξαλείφεται». Κατὰ τοὺς Κανόνες ἐπίσης τιμωρεῖται «ἡ ἐκουσία» ἀποβολὴ τοῦ μοναχικοῦ σχήματος καὶ, αὐτὸς ποὺ περιβλήθηκε τὸ μοναχικὸ σχῆμα, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Μονὴ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κοσμικὴ ζωὴ διὰ νὰ ζῆσιν ὡς ἰδιότης. Αὐτὸ δηλώνεται σαφῶς μετὰ τὸν Γ' Κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου στὴ Χαλκηδὸνα, στὸν ὁποῖο ὀρίζεται: «πλήρης δὲ ἐν σωφροσύνῃ καὶ εὐλαβείᾳ μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ βίου ἐν τῇ Μονῇ διαβίωσις ἐπιβάλλεται».

Κατὰ τὴν Νεαράν Ε' παρ. 8 τοῦ Ἰουστινιανοῦ «Εἰ δὲ τις τῶν μοναχικῶν ἐπαγγελαμένων ἄσκησιν ἀξιωθείς κληρικῶν χειροτονίας, μενέτω καὶ οὕτω καθαρὰν φυλάττων τὴν ἄσκησιν...». (Ράλλης, Ἐκκλ. Δίκαιο ἐκδοσὴ 1927 παρ. 18, Σακελλαροπούλου, Ἐκκλ. Δίκ. σελ. 320-327, Μομφεράτου, Κληρονομικὸ Δίκαιο τῶν Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν, σελ. 15 σημ. 1, σελ. 116 σημ. 1, σελ. 128-129, 132, Φιλιππότου,

Ἐκκλ. Δίκαιο σελ. 328 ἐπ., Ν. Παναγιωτάκου, Σύστημα Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου τόμ. Δ', τὸ Δίκαιο τῶν μοναχῶν παρ., 1, 8, 9, 26, 27).

Κατὰ τὸν Παναγιωτάκου ὁ Γ' Κανὼν τῆς εἰς Χαλκηδὸνα Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ρυθμίζει εἰδικώτερα τὴν ἀπαγόρευση στοὺς κληρικοὺς καὶ μοναχοὺς νὰ ἀναλαμβάνουν κοσμικὰς φροντίδας καὶ ὀρθότερη εἶναι ἡ ἐπίκλησις τοῦ Κανόνος ΚΒ' τῆς Β' Νικαίας κατὰ τὴν ὁποία: «Οἷς δὲ ὁ βίος ἐστὶν ἡσύχιος καὶ μονότροπος, ὁ συνταξάμενος Κυρίῳ τῷ Θεῷ ζυγὸν μονήρῃ ἄραι, καθίσταται κατὰ μόναν καὶ σιωπῆσιν» (Π. Παναγιωτάκου, Σύστημα Ἐκκλησ. Δικαίου, τόμ. Δ' «Τὸ Δίκαιο τῶν μοναχῶν» 1957, παρ. 16 καὶ σημ. 1 ὑπὸ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 45/1959 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετερίου Αἰγαίου).

Πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι, καὶ ὅταν ἀκόμα ὁ μοναχὸς δὲν ἐγκαταβιοῖ εἰς τὴν οἰκείαν Μονὴ ἀλλὰ εἰς τὴν κοινωνία καὶ ὑπὸ «πρόσθετη» ιδιότητα κληρικοῦ (ἱεροδιάκονος, ἱερομόναχος) δὲν λύεται τοῦ μοναχικοῦ δεσμοῦ, ἰσχύοντος σὲ κάθε περίπτωσιν ὅτι ὁ εἰς Μοναχὸν κατασταθεὶς Χριστιανὸς εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεὸν καὶ «ὡς τεθνηκῶς τῷ βίῳ λογίζεται».

Γιὰ τοὺς ἀνωτέρω Κανονικοὺς ἀλλὰ καὶ Συνταγματικοὺς λόγους τὸ προαναφερόμενο ἀρχικὸ ἄρθρο 17 στὸ νόμο 5383/32 καταργήθηκε μετὰ τὸ ἄρθρο 4 ἐδ. 2 τοῦ Ν.Δ. 1714/42 καὶ ἡ ἰσχύουσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 17 στὸ νόμο 5383/32 δὲν ἐπαναλαμβάνει τὰ περὶ ἀφαιρέσεως τοῦ μοναχικοῦ σχήματος: (Α. Χριστοφιλοπούλου, Ἐκκλ. Δίκ. Τεῦχ. Β' 1954 παρ. 35 σελ. 68, Παναγιωτάκου, Ἐκκλ. Δίκαιο τόμ. Δ' παρ. 16).

Συνεπῶς ἀπόφασιν Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου ποὺ τυχὸν θὰ ἐπιβάλλει ποινὴν ἀποσηματισμοῦ μοναχοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν μοναχικὴν ιδιότητα κατὰ τὸν κανονικὸν καὶ νομίμου κουρᾶς, εἶναι ὄχι μόνον ἀντίθετη πρὸς τοὺς Κανόνες ὅπως προαναφέρεται ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν νόμο 5383/32.

Κατὰ τὰ ἰσχύοντα ὁ μετὰ ἀπόφασιν τοῦ ἀρμοδίου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου καθαιρέσει ἱερομόναχος ἐκπίπτει μὲν ἀπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ κληρικοῦ διατηρεῖ ὅμως ἀναλλοίωτη τὴν μοναχικὴν ιδιότητα καὶ, ὅπως ὁ μοναχὸς, Κανονικὰ καὶ νόμιμα ἐξακολουθεῖ νὰ φέρῃ τὸ μοναχικὸ σχῆμα χωρὶς νὰ τιμωρεῖται γιὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 176 (σὲ συνδυασμὸ μετὰ τὸ ἄρθρο 175) τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα, μετὰ τὸ ὁποῖο τιμωρεῖται: «Ὁ δημοσίως καὶ ἄνευ δικαίωματος φέρων στολήν ἢ ἄλλον διακριτικὸν σημεῖον... ὀρθοσκευητικῶν λειτουργῶν ἐκ τῶν εἰς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 175 ἀναφερομένων...» (Τουση-Γεωργίου, Ποιν. Κώδιξ, Τ. Α', 1967, σελ. 477, γνομ. 37/19.12.1971 Εἰσαγ. Κ. Σταμάτη, ΝοΒ, ἔτος 20ον, σελ. 563-564, Πλημ. Θεσ/νίκης, ἀπόφασιν 9128/69, Ποιν. Χρον., σελ. 202-203, Α.Π. 380/55, Ποιν. Χρον. Στ. 92, ὅπου δημοσιεύεται καὶ ἡ ἀγόρευσις τοῦ Εἰσαγγελέα Α. Πάγου Κων. Κόλλια καὶ Ἐφ. Αἰγαίου 45/1959 στὸ ἀρχεῖο Ἐκκλ. καὶ Κανονικοῦ Δικαίου, σελ. 217 ἐπ.).

Σημειώνεται ὅτι ἡ Ὀλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 38/1957 καὶ 39/1957 ἀποφάσεις (ΝοΒ, ἔτος 5ον, σελ. 519) ἐπέλυσε τὴν διχογνωμία, ἢ

ΤΟ ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΚΑΙ Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑΣ*

Οι προτάσεις τῆς μνημειώδους εισηγήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων καὶ Μ. Βρεταννίας, ποῦ δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενο τεῦχος τῆς «Ἐκκλησίας», ἔγιναν ὁμοφώνως δεκτὲς ὑπὸ τῶν συνέδρων, ἀφοῦ διεξήχθη ἐλεύθερος δημοκρατικὸς διάλογος ἐπὶ μερικῶν ἐξ αὐτῶν.

Χαιρετισμὸν πρὸς τὸ Κληρικολαϊκὸ Συνέδριον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων ἀπηύθυνε καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν Ἑλληνορθόδοξων Κοινοτήτων Μεγάλης Βρεταννίας κ. Νικόλαος Ἱ. Χατζηπατέρας. Ὁ χαιρετισμὸς αὐτὸς ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Αἰσθάνομαι ἰδιαίτερον τιμὴν καὶ εὐχαρίστησιν, διότι ὡς Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλληνορθόδοξων Κοινοτήτων καλοῦμαι νὰ χαιρετήσω σήμερον τὸ Κληρικολαϊκὸν τοῦτο Συνέδριον.

Ὀμιλῶν ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου, εὐχαριστῶ ἐκ βαθέων τὸν Σεβασμιώτατον, διότι μᾶς ἀνέθεσε τὴν εὐθύνην, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἀπένευσε τὴν τιμὴν τῆς ὀργανώσεως τοῦ Συνεδρίου. Τὸν διαβεβαιοῦμεν ὅτι θὰ πράξωμεν πᾶν δυνατὸν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν καὶ στόχων ποῦ θὰ προσδιορίσῃ τὸ παρὸν Συνέδριον ἐν τῷ πλαίσίῳ τοῦ ποιμαντορικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς μας.

Χαιρετίζω καὶ εὐχαριστῶ τοὺς Ἐξοχωτάτους

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 349 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11 τεύχους.

Πρόεβεις τῆς Ἑλλάδος κ. Στέφανον Σταθάτον καὶ Κύπρον κ. Τάσον Παναγίδην, τοὺς Ἐντιμωτάτους Γενικοὺς Προξένους κ. Α. Ἀντων καὶ Κυρίαν Μύρναν Κλεόπα, τοὺς Συνέδρους Κληρικοὺς, Λαϊκοὺς καὶ ὄλους τοὺς ἐμφανεῖς ἐργάτας τῶν ἐθνικῶν φυτωρίων, ποῦ εἶναι οἱ Κοινότητές μας εἰς αὐτὴν τὴν χώραν, ὡς καὶ τοὺς δι' εὐλόγους αἰτίας ἀπουσιάζοντας.

Ἰδιαίτερος, ἐπισημαίνω τὴν τιμητικὴν παρουσίαν τοῦ τέως Πρωτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Εὐαγγέλου Θεοδώρου καὶ τοῦ διακεκοιμένου δημοσιογράφου κ. Σπύρου Ἀλεξίου, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται, προσκεκλημένοι, εἰς τὸ Λονδίον. Ἡ χθεσινὴ διάλεξις τοῦ κ. Θεοδώρου εὔστοχα καὶ ἐπίκαιρα ἔθεσε τὰ ὄρια τῶν ὑποχρεώσεών μας ἔναντι τῆς αἰωνίου ἀξίας Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῶν πνευματικῶν τῆς προεκτάσεων.

Εὐχαριστῶ ἐν κατακλείδι τὸ Ἀδελφᾶτον τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον κ. Τιμόθεον τόσον διὰ τὴν σημερινὴν φιλοξενίαν, ὅσον καὶ διὰ τὴν κατὰ καιρὸν ἐξυπηρέτησιν ποῦ προσφέρουν εἰς θέματα διευκολύνσεως διὰ τὰ συνέδριά μας.

Ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ πρόγραμμα, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν θὰ ὁμιλήσῃ ἐκτενῶς ἐπὶ τῶν θεμάτων ποῦ θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν σήμερον, οἱ

ὅποια εἶχε δημιουργηθεῖ μὲ σχετικὲς γιὰ τὴν κουρὰ γυναικῶν ἀποφάσεις τῶν Τμημάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ δέχτηκε ὅτι: «Ἡ μοναχικὴ κουρὰ γυναικῶν ἀνάγεται εἰς τὰ ἔργα τόσον τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου ὡς Ἀρχιερέως ὅσον καὶ τοῦ πρεσβυτέρου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, ἐν σχέσει πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο, ὅτι ἡ εἰσδοχὴ εἰς τὴν Μονὴν πρὸς δοκιμασίαν ἔτυχε τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ἐπισκόπου, κατὰ τὴν ρητὴν περὶ τούτου διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 15 νόμου ΓΥΙΔ/1909 καὶ δὲν ἐπηκολούθησε ἀπαγόρευσις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ τοῦτου ἄρχοντος πρὸς διενέργειαν τῆς μοναχικῆς κουρᾶς, λόγῳ ἀκαταλληλότητος τῆς δοκίμου μοναχῆς, ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ποιμαντορικῆς αὐτοῦ ἐξουσίας ἐπὶ τοῦ Κλήρου καὶ τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς περιφερείας του... (ἴδετε καὶ σημείωσις Α. Α. Λίποβατς ὑπὸ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 39/1957 ἀρεοπαγικὴ ἀπόφασις, ὅπου ἀνωτέρω σελ. 519-521). Μὲ τὴν ἴδια ἀπόφασις τῆς Ὀλομελείας ὁ Ἀρειος Πάγος δέχτηκε ὅτι: «Ὁ θεσμὸς τῶν ἱερῶν Παρθένων, περὶ οὗ οἱ Κανόνες ΣΤ', ΜΔ' καὶ ΡΚΣΤ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου ἔχουν ἀτονήσει ἀπὸ παλαιωτάτων χρόνων, ὡς μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ Ζωναρά εἰς σχόλιον ὑπὸ τὸν ΙΘ' Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου...».

Συνεπῶς καὶ ἐπὶ γυναικῶν ἔγκυρη καὶ Κανονικὴ πρόσκτησις τῆς ιδιότητος μοναχῆς γίνεται διὰ κουρᾶς κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ ὅτι ἀπλή «ρασοευχή», ἡ μοναχικὴ κουρὰ γυναικῶς χωρὶς νὰ ἔχει προηγηθεῖ δοκιμασία, σὲ νομίμως καὶ Κανονικῶς συνεστημένη καὶ λειτουργοῦσα ὑπὸ τὴν πνευματικὴ ἐποπτεία τοῦ ἐπιχωρίου Ἀρχιερέως καὶ τοὺς περὶ μοναχικοῦ βίου ἱεροὺς Κανόνας καὶ παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (ἄρθρο 39 παρ. 1 Κ.Χ.) δὲν προσδίδει ἔγκυρη καὶ κανονικὴ μοναχικὴ ιδιότητα.

Τὰ ἀνωτέρω, τόσο γιὰ τοὺς μοναχοὺς ὅσο καὶ γιὰ τὶς μοναχές, ἔχουν μεγίστη σημασία γιατί, ἀπὸ τὸ ἔγκυρο καὶ κανονικὸ τῆς μοναχικῆς ιδιότητος ἐξαρτῶνται ἐκτὸς ἄλλων, καὶ τὰ περιουσιακὰ καὶ κληρονομικὰ δικαιώματα, τῶν ἰδίων τῶν μοναχῶν, τῶν Μονῶν καὶ τοῦ ΟΔΕΠ ἐπὶ περιουσιῶν μοναχῶν, πρὸ καὶ μετὰ τὴν κουράν, ὡς καὶ τῶν φυσικῶν κληρονόμων αὐτῶν στὶς περιπτώσεις μὴ ἐγκύρου καὶ κανονικῆς κουρᾶς, καὶ γιὰ τὰ ὅποια θὰ ἀκολουθήσει ἄλλη εἰδικὴ γνωμοδότησις.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΙΚ. ΛΙΑΛΙΟΣ

δὲ ὁμιλεῖται ὡς καὶ ἐκπρόσωποι Κοινοτήτων θὰ εἰσαγάγουν εἰδικὰ θέματα πρὸς συζήτησιν καὶ λήψιν σχετικῶν ἀποφάσεων.

Ἐπεθύμουν νὰ ἐκφράσω μερικὰς γενικὰς σκέψεις γύρω ἀπὸ τὸν ἀκατάλυτο δεσμὸ πὸν συνδέει τοὺς ἀποδήμους μὲ τὴν πατρίδα καὶ ἀκόμη νὰ ἀναφερθῶ εἰς μερικὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἀναποφεύκτως ἐπηρεάζουν τὴν ζωὴν καὶ τὴν δραστηριότητα ὄλων τῶν Ἑλλήνων.

Εἶναι πρόδηλον ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς διήλθεν εἰς τὸ παρελθὸν καὶ διέρχεται σήμερον μίαν πολὺ δύσκολον περίοδον.

Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἑλληνορθόδοξων Κοινοτήτων Βρετανίας κ. Νικόλας Χατζηπατέρας ὁμιλῶν στὸ Κληρικολαϊκὸ Συνέδριο τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Θουατείρων.

Ἐθνικῶς δὲν ἠδυνήθη ἀκόμη νὰ ἐπουλώσῃ τὸ τραῦμα πὸν τοῦ ἐπροξένησε ἡ τραγωδία τῆς Κύπρου οὕτως ὥστε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ μέλλον μὲ ἀπόλυτον βεβαιότητα, σταθερότητα καὶ ὁμοψυχίαν. Ἐλλείπει ἀκόμη ἡ ἀπαιτουμένη ἐλαστικότης εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν του στάσιν καὶ διάθεσιν, ἡ ὁποία νὰ ἐπιτρέπει νὰ διαφανοῦμεν χωρὶς νὰ διχαζώμεθα.

Πολιτικῶς παρουσιάζεται μία κομματικὴ δεξύτης μὲ κίνδυνον νὰ δίδωμεν δευτερεύουσαν σημασίαν εἰς τὰς ἀξίας πὸν ἐγγυῶνται τὴν Ἐθνικὴν μας ἐπιβίωσιν.

Εἰς τὸν κοινωνικὸν καὶ πολιτιστικὸν τομέα δὲν ἀπεφύγαμε τὴν ἐπήρσειαν τῆς παγκοσμίου τάσεως, ἥτις ἐπιδιώκει τὴν ἀπόλαυσιν τῶν καρπῶν τῆς τεχνικῆς ἐδημερίας καὶ εὐζωίας ἀντὶ τῆς καλλιιεργείας τῶν χαρακτηρισμάτων πὸν θεμελιώνουν τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ἀρετὴν.

Τὰ προειρημένα δοκιμάζουν τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ μετ' αὐτοῦ συνδοκιμάζεται καὶ συμπάσχει ἡ ὁμογένεια εἰς τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν.

Αἱ συνθήκαι αὐταὶ μᾶς ἐπιβάλλουν, ὡς καὶ ἄλλοτε εἰς παρομοίας δυσκόλους στιγμάς, νὰ ἀνατρέξωμεν καὶ πάλιν εἰς τὰς πατρογονικὰς μας ρίζας καὶ νὰ ἀντλήσωμεν ὅ,τι μᾶς χρειάζεται ἀπὸ τὴν πνευματικὴν μας κληρονομίαν διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ διατηρήσωμεν τὴν προσωπικὴν μας ζωτικότητα καὶ εὐρωμεν τὴν ἀπαραίτητην ψυχικὴν ἀνάτασιν. Σεβασμιώτατε Ἁγιε Θουατείρων, οἱ Μάρτυρες καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μᾶς ἐχάρισαν ζωντανὰ δείγματα παρηγορίας καὶ ἀποφασιστικότητος διὰ μίαν ἀμετάτρεπτον πορείαν πίστεως καὶ αὐτοθυσίας. Τὰ χαρίσματα αὐτὰ ἄς μᾶς εἶναι φωτεινὸν παράδειγμα σήμερον εἰς τὰς κρίσιμους στιγμάς τῆς ἱστορικῆς πορείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συνδοκιμάζεται. Πάντοτε ὁμως ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔπαυε νὰ ὑπερνικᾷ τὰς ποικίλας δυσκολίας καὶ συνεχῶς νὰ πορεύεται. Καὶ ἱστορικῶς μαζί της συνεπορεύθη ὡς πανεθνικὴ στρατεία αὐτῶν πὸν μαρτυροῦν τὴν ἀλήθειαν, ἀγαθοῦν τὸ καλὸν καὶ πιστεύουν εἰς τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Συμπορευόμενοι καὶ ἡμεῖς σήμερον ὡς ἄπλοϊ στρατιῶται, οἱ ἐκπρόσωποι τῶν κατὰ τόπους Κοινοτήτων καὶ ὁμογενειακῶν Σωματείων, διαδηλοῦμεν τὴν ἀποφασιστικότητά μας νὰ συνεχίσωμεν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ χρέους πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τὸ Ἑθνος μὲ αἰσιοδοξίαν.

Τέλος σημειῶ μετ' ἐγκωμῆσεως τὴν νικηφόρον τεσσαρακονταετὴ ἱερατικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν πορείαν σας, Σεβασμιώτατε, καὶ αἰσθανόμεθα ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν δι' ὅσα ἐγράφησαν εἰς τὸν τιμητικὸν Τόμον σας διὰ τὴν προσωπικότητά σας.

Στὸ Κληρικολαϊκὸ Συνέδριο κεντρικὴ θέσι κατεῖχαν οἱ εἰσηγήσεις τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Ἑταιρείας Ἑλλήνων Ἐπιστημόνων Μ. Βρεταννίας κ. Πάνου Ἀραδιπιώτη καὶ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ κ. Κωνσταντίνου Νικολαΐδου.

Ἡ εἰσήγησις τοῦ κ. Πάνου Ἀραδιπιώτη, πὸν ἀνέπτυξε τὸ θέμα: «Ἡ διατήρησις τῆς ἐθνικῆς ταυτότητος τῶν Ἑλληνοπαίδων στὴν Ἀγγλίαν» ἔχει ὡς ἐξῆς:

Τὸ θέμα πὸν θὰ ἀναπτύξω σήμερον εἶναι συναφὲς μὲ τὴν παιδεία καὶ εἶναι ὑπόθεσις ὑψίστης σημασίας γιὰ μᾶς τοὺς ξενητευμένους Ἑλλήνες πὸν ζοῦμε μακρὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα.

Γιὰ ν' ἀντιληφθοῦμε τι ἐννοῦμε ὅταν μιλάμε γιὰ ἐθνικὴν ταυτότητα, πρέπει πρῶτα νὰ δώσωμεν τὸν ὁρισμὸ τῆς λέξεως «ταυτότης».

Κάθε ἄτομο μὲ τὴ γέννησίν του ἀποκτᾷ μιὰ ταυτότητα, τελείως διαφοροτικὴ ἀπὸ τὴν ταυτότητα τῶν ἄλλων.

Ἐρωτᾶται, τί εἶναι ταυτότης;

Ταυτότης εἶναι ἡ συναίσθησις πὸν ἔχει κάθε ἄτομο ὅτι ἀποτελεῖ ἓνα συγκεκριμένον πρόσωπο, ἡ συνεί-

δηση του έαυτού του, τής ύπαρξής του και τής καταστάσεώς του, πώς ξεχωρίζει από τ' άλλα πρόσωπα, ότι δηλαδή διατηρεί όρισμένα αποκλειστικά δικά του προσωπικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα κάτω από όποιεσδήποτε συνθήκες και αν βρίσκεται και ότι όλα αυτά συνθέτουν την μοναδικότητά του, αὐτὸ λέγεται ταυτότης.

Κατ' επέκταση εθνική ταυτότης είναι ή συναίσθηση πού έχει ή μπορεί ν' αποκτήσει ένα άτομο ότι διαθέτει όρισμένα ιδιαίζοντα χαρακτηριστικά γνωρίσματα πού αποτελούν κοινά γνωρίσματα μιᾶς συγκεκριμένης εθνικής ομάδας πού ξεχωρίζουν από άλλες εθνικές ομάδες.

Τά χαρακτηριστικά γνωρίσματα πού συνθέτουν την έννοια τής εθνικής ταυτότητας είναι ή φυλετική καταγωγή, τὰ ἦθη και ἔθιμα, ή ιστορική και πολιτιστική παράδοση, οί συλλογικοί στόχοι, ή θρησκεία, ή γλώσσα και ή χώρα διαμονής. Δέν είναι απαραίτητο νά συντρέχουν όλα αυτά τὰ χαρακτηριστικά γνωρίσματα.

Με τήν πάροδο του χρόνου τὸ αἶσθημα τής εθνικής ταυτότητας ἀναπτύσσεται φυσιολογικά σέ κάθε άτομο πού ζει, κινείται και δρα μέσα σέ μιᾶ σταθερή κοινωνική εθνική ομάδα. Ἀρχίζει όμως νά κλονίζεται όταν τὸ άτομο μετακινηθεῖ και πάει νά κατοικήσει σ' ἄλλη ομάδα με διαφορετικά γνωρίσματα και στόχους. Ἐδῶ θά ἀποπειραθῶ νά κάνω μιᾶ σύντομη ιστορική ἀναδρομή στο παρελθόν.

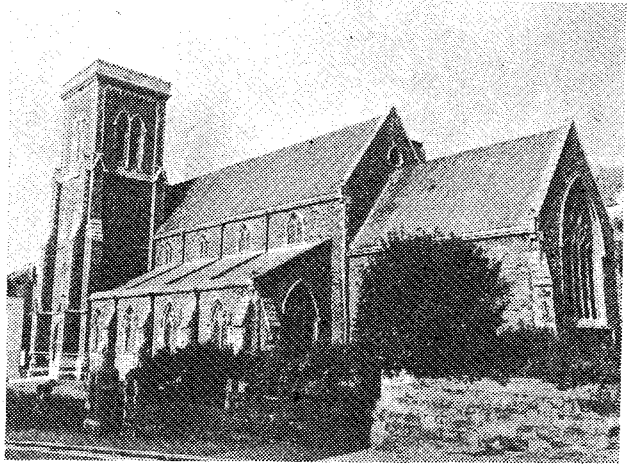
Ὅταν πρὶν χρόνια ὁ καθένας μας ἐγκατέλειπε τή γενέτειρά του και ἐπαινε τὸν δρόμο τής ξενιτειᾶς, ἄλλος γιὰ μιᾶ καλύτερη ζωή οικονομικῶς, ἄλλος γιὰ νά δώσει στα παιδιά του καλύτερη μόρφωση ή ἀναζητώντας γενικά μιᾶ πῶς ἀνετη ζωή, τὸ θέμα τής διατήρησης τής εθνικής του ταυτότητας ἦταν σχεδόν ἀνύπαρκτο ή μᾶλλον δέν τὸν ἀπασχολοῦσε καθόλου. Οὔτε γιὰ μιᾶ στιγμή πέρασε ἀπὸ τή σκέψη μας ὅτι μιᾶ μέρα ἐμεῖς ή τὰ παιδιά μας θά βρισκόμαστε μπροστά στὸν κίνδυνο νά ἀπαρηθοῦμε τήν εθνική μας ταυτότητα και νά ἀφομοιωθοῦμε με τὸ ξένο περιβάλλον ὅπου διαλέξαμε νά ζήσουμε. Τὰ θέλητρα τής δευτέρης μας πατρίδας μᾶς μάγεψαν και σάν νέοι λωτοφάγοι ξεχάσαμε τήν ἀληθινή μας πατρίδα.

Οἱ φροντίδες του καθημερινῶ βίου και ή πάλη γιὰ ἐπιβίωση μᾶς ἐδημιούργησαν τόσα πολλά προβλήματα πού δέν μᾶς ἔμενε καιρός νά σκεφθοῦμε γιὰ τήν εθνική μας ταυτότητα. Ἀφήσαμε τὸν ἑαυτό μας ἔρμαιο τῶν καταστάσεων πού ἐπικρατοῦσαν γύρω μας και μᾶς παρέσυραν στο μεγάλο χωνευτήρι του ἀγγλικῶ πολιτισμοῦ πού καταλήγει στην ἀγγλοποίηση.

Πρὶν ἀπὸ τὸν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο πολὺ λίγες χιλιάδες Ἑλλήνων Κυπρίων μεταναστῶν εὑρίσκοντο στην Ἀγγλία. Ἀπὸ τὸ 1945 και μετὰ ἀρχισε τὸ μεγάλο κῆμα τῶν μεταναστῶν πού ἤρχετο γιὰ ἐξέγερση ἐργασίας. Τὸ μόνο σωματεῖο πού ὑπῆρχε τότε ἦταν ή Ἑλληνική Κυπριακή Ἀδελφότης και δύο ἐκκλησίες, ή τής Ἁγίας Σοφίας στο Moscow Road, London W. 2 και ή ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Πάντων. Ἡ

δεύτερη ἦταν και τόπος συνάντησης τῶν ξενιτευμένων Κυπρίων ὅπου ἐπληροφοροῦντο τὰ νέα του νησιοῦ.

Οἱ ἀριθμητικά λιγότεροι ἐκ τής Μητρὸς Ἑλλάδος πού εὐποροῦσαν, ἐσχημάτισαν τὸν δικὸ τους στενὸ κύκλο ἐπικοινωνίας και ἐπαφής και με ιδιαίτερα μαθήματα στο σπίτι φρόντιζαν τὰ παιδιά τους νά μάθουν τήν Ἑλληνική γλώσσα.

Ὁ ἑλληνικὸς ἱ. ναὸς τής Ἁγίας Μαρίας τής Μαγδαληνῆς στο HASTINGS τής Ἀγγλίας.

Με τὸν καιρὸ ή κατάσταση ὅσον ἀφορᾶ τοὺς Ἑλλήνες ἐκ Κύπρου πῆρε ἄλλη μορφή. Ἰδρύνονται και άλλες ἐκκλησίες και σχολεῖα γιὰ νά ικανοποιήσουν τὶς ἀνάγκες τῶν Ἑλληνοκυπρίων πού σύμφωνα με ὑπολογισμοὺς τῶν ἀμοδιῶν τὸ ἕνα πέμπτο του πληθωμοῦ τής Κύπρου βρίσκεται στην Ἀγγλία. Ἀντιλαμβάνεσθε λοιπὸν τήν εὐθύνη πού φέρει ή Κυπριακή Κυβέρνηση και ή Ἐκκλησία ἐναντι τής μεγάλης ἀπτής μερίδας τῶν Κυπρίων, νά τοὺς βοηθήσει νά συνειδητοποιήσουν πὸς πρέπει νά διατηρήσουν και διαφυλάξουν τήν εθνική τους ταυτότητα σάν κόρη ὀφθαλμοῦ. Τὸ θέμα τής ἐπιβιώσεως μας σάν Ἑλληνική Παροικία και ή ἐξέλιξή της ἀνάγεται στο θέμα τής εθνικής μας ταυτότητας και ἐξαρτᾶται πρῶτα ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἰδίους σάν άτομα. Τὸ μέλημά μας και ή φροντίδα μας πρέπει νά ἔχουν σάν στόχο ὅτι οἱ νέοι μας πού γεννήθηκαν και ἀνατράφηκαν ἐδῶ στην Ἀγγλία, νά αἰσθάνονται ὅτι είναι Ἑλλήνες. Δέν πρέπει νά παραλείπωμεν ὅταν μᾶς δίνεται ή εὐκαιρία νά τοὺς λέμε και νά τοὺς τὸ ξαναλέμε, γιατί ή ταυτότητά μας μέρα με τήν μέρα ἀλλοιοῦται ἐξ ἀφορμῆς τής δικῆς μας στάσεως και συμπεριφορᾶς. Ἡ μόνη περίπτωση πού ἀναγνωρίζουμε πὸς εἴμαστε Ἑλλήνες είναι ὅταν ή πατρίδα μας κινδυνεύει. Τότε θυμόμαστε τι πραγματικά εἴμαστε γιατί μέσα μας ξυπνοῦν τὰ συναισθήματα τής Ἑλληνικῆς μας καταγωγῆς και τής φυλῆς μας οἱ ἀρετὲς και θέλουμε νά τὸ διαλαλήσουμε παντοῦ σ' ὅλα τὰ μήκη και πλάτη τής ὁδορείου πὸς εἴμαστε Ἑλλήνες.

Οἱ συνθήκες τής ζωῆς ή τὸ αἶσθημα κατωτερό-

τητος που αντιμετωπίζουμε με τον φόβο μήπως θεωρηθούμε σαν πολίτες δευτέρας κατηγορίας όταν αναφερομαστε στην πραγματική μας καταγωγή μας φέρνει πολλές φορές στο σημείο ν' άρηθοῦμε τον εαυτό μας και την πραγματική μας ταυτότητα.

Το θέμα της εθνικής ταυτότητας είναι ένα από τα πιο κεντά θέματα που αντιμετωπίζουμε εμείς οι απόδημοι ύστερα από το οικονομικό. Είναι άτομικό, ψυχολογικό πρόβλημα που επεκτείνεται και κοινωνικά και εθνικά και άρχισε να παρουσιάζεται στην δεύτερη γενιά. Σαν άτομικό πρόβλημα αφήνει τα σημάδια του στην προσωπικότητα κάθε άτομου και την διχάζει. Το μεγάλο δίλημμα που παρουσιάζεται στα παιδιά μας και συχνά διερωτούνται τί είναι; "Ελληνες ή "Άγγλοι;

Και κάνουν τον συλλογισμό πως "Άγγλοι δεν είναι γιατί διαφέρουν από τα άλλα άγγλόπαιδα της ηλικίας τους. "Όμως ούτε και σαν "Ελληνες αισθάνονται. Τα περισσότερα παιδιά μας συνηθίζουν να μη μιλάνε τη γλώσσα μας και πολύ λίγα πράγματα γνωρίζουν για την πατρίδα μας. Προβάλλει δε μπροστά στα μάτια τους ένα ερωτηματικό: Τί λοιπόν είμαι; "Όσα μὲν παιδιά πάνε στο "Ελληνικό Σχολείο τους λένε οι δάσκαλοι τους πως αφού γεννήθηκαν από "Ελληνες γονείς, χωρίς άμφιβολία είναι "Ελληνες γιατί όχι μόνο άκουνε να μιλιέται ή ελληνική γλώσσα στο σπίτι τους, αλλά πηγαίνουν και στην "Ορθόδοξη "Εκκλησία όπου σ' αυτήν βαπτίσθηκαν. "Αφού λοιπόν έχουν την ίδια θρησκεία με τους γονείς τους είναι κι αυτοί "Ελληνες. Για εκείνα όμως τα παιδιά που δεν διδάσκονται την "Ελληνική γλώσσα το ερώτημα αυτό τους δημιουργεί προβλήματα ψυχολογικά που φθείρουν την προσωπικότητά τους. Τα κάνει να αισθάνονται πως βρίσκονται σε μειονεκτική θέση έναντι των άλλων παιδιών, τους δημιουργούν συγκρούσεις (conflict) μέσα τους.

Αυτά όλα σαν αποτέλεσμα φέρουν την ανασφάλεια και την κατάπτωση της κοινωνικής και εθνικής εϋθύνης του παιδιού με περαιτέρω αποτέλεσμα την αποξένωση από τους συμπατριώτες του και τον σταδιακό άφανισμό της εθνικής του ταυτότητας. Το ίδιο συμβαίνει όταν η στάση ή η συμπεριφορά μερικών εκ των μελών της παροικίας μας έχουν δημιουργήσει δυσμενείς προϋποθέσεις για κακό όνομα στην παροικία μας, όποτε μερικοί συμπολίτες μας αναγκάζονται να άρηθούν την ελληνική τους καταγωγή προκειμένου να ύπερασπίσουν τα συμφέροντα και την αξιοπρέπειά τους.

Πρέπει να πιστεύουμε στην καταγωγή μας και να παραδεχόμαστε πως είμαστε "Ελληνες και να καυχόμαστε γι' αυτό και να μη παύουμε να το τονίζουμε σε κάθε περίπτωση, όχι να ύποβαθμίζουμε την καταγωγή μας εκεί που μας συμφέρει και τότε να παρουσιάζόμαστε με την δεύτερή μας ταυτότητα που αντίστοιχει στη χώρα αυτή που ζούμε.

Πρέπει να δοθεί έμφαση στον εκπαιδευτικό και θρησκευτικό τομέα και να κινητοποιηθούν όλοι οι

παράγοντες, γονείς, δάσκαλοι, εκκλησία και όλες οι οργανώσεις που έχουν σκοπό πολιτιστικούς, κοινωνικούς και εθνικούς. Να οργανωθεί έκστρατεία για την διαφύλαξη της εθνικής μας ταυτότητας και κληρονομιάς.

Οι τρόποι που παρέχεται αποτελεσματική βοήθεια είναι: "Ατομικά και ομαδικά τόσο μέσα στο σπίτι, όσο και έξω. Γι' αυτό πρέπει να εξετασθεί ποιός ο ρόλος και ή σημασία του "Ελληνικού Σχολείου και της "Εκκλησίας, των κοινοτικών-πολιτιστικών κέντρων και ποιοι παράγοντες ενεργούν άρητικά.

Και πρώτα οι μικτοί γάμοι είναι ο σπουδαιότερος άρητικός παράγοντας, προπάντων όταν ή μητέρα δεν είναι ελληνίδα χριστιανή ορθόδοξος. Τότε τα παιδιά τις περισσότερες φορές στρέφονται προς την θρησκεία και τα έθιμα της μητέρας, μιμούνται τον δικό της τρόπο ζωής και χάνουν την εθνική τους ταυτότητα. Το χάσμα που δημιουργείται μεταξύ των παιδιών και των γονιών ένεκα της διαφορετικής αντίληψης των πραγμάτων και καταστάσεων, αυτό σπρώχνει τα παιδιά να άρηθούν την εθνική τους ταυτότητα. Σ' αυτό το σημείο ύσως μερικοί των συμπατριωτών μας που έχουν άλλης εθνικότητας συζύγους, πιθανόν να διαφωνήσουν, αλλά αν μελετήσουν άμερόληπτα και σε βάθος την κατάσταση, θα δουν πόσο δίκαιο έχω αναφέροντας τα πιο πάνω σχετικά με τους μικτούς γάμους.

Πρέπει να καταβάλλεται φροντίδα για την κάλυψη του χάσματος με την όρθή αντιμετώπιση των καταστάσεων που παρουσιάζονται και με την λογική και την κατανόηση.

Οι σχέσεις των δύο συζύγων μπαίνουν σε διαφορετική βάση από την στιγμή που ή σύζυγος εργάζεται και άπαιτεί οικονομική άνεξαρτησία. Το ίδιο και για τα παιδιά που παίρνουν οικονομική έπιχορήγηση από το κράτος. "Η πατρική έξουσία χαλαρώνει και παρουσιάζεται άδυναμία έπιβολής της πατρικής θελήσεως επί των άλλων μελών της οικογένειας.

Και αφού αναφέραμε τα άρητικά στοιχεία που επιδρούν επί της εθνικής μας ταυτότητας ως έρθουμε τώρα στους τρόπους διατηρήσεώς της.

Πιστεύω ότι οι δύο βασικοί παράγοντες για την διατήρηση και ανάπτυξη της εθνικής ταυτότητας είναι ή οικογένεια, δηλαδή οι γονείς, και το σχολείο. "Η φοίτηση των παιδιών μας στα "Ελληνικά Σχολεία, εκεί όπου το παιδί θα έχει την ευκαιρία να συναναστραφεί με τ' άλλα "Ελληνόπουλα και θ' άκούει τον δάσκαλό του να του μιλά για την ιστορία μας, θα του μάθει να διαβάζει και να γράφει ελληνικά και θα του κεντρίσει το ενδιαφέρον να μάθει πιο πολλά για τον τόπο που γεννήθηκαν οι γονείς του.

Σκοπός του "Ελληνικού Σχολείου δεν είναι μόνο ή πνευματική ανάπτυξη του παιδιού, αλλά και ή καλλιέργεια του συναισθήματος ότι ανήκει σ' ένα έθνος.

Επιβάλλεται να διατηρήσουμε τα "Ελληνικά μας Σχολεία και να ένθαρρόνουμε τα παιδιά να μη σταματούν στην έκτη τάξη, αλλά να προχωρούν μέχρι

των εξετάσεων Α λέβελ γιατί τότε τα παιδιά μπαίνουν στο νόημα της γλώσσας μας που είναι το μέσο για την απόκτηση της εθνικής ταυτότητας.

"Όσο χρόνο το παιδί παρακολουθεί το Σχολείο, εξακολουθεί να τηρεί τις ήθικες αρχές που διδάχθηκε από το σπίτι και το σχολείο. "Όταν όμως φθάσει την εφηβική ηλικία και τελειώσει το σχολείο, τότε είναι που χρειάζεται την δική μας συμπαράσταση και φροντίδα. Πρέπει να καταβληθεί προσπάθεια δημιουργίας λεσχών για την νεολαία μας αν θέλουμε οι αδριανοί "Έλληνες να διατηρήσουν την εθνική τους ταυτότητα.

'Εδώ θα αναφερθώ στο επίμαχο θέμα της ιδρύσεως ραδιοφωνικού σταθμού που θα εξυπηρετεί την παροικία μας. Από πολλούς και διαφόρους παράγοντες καταβάλλονται προσπάθειες για την απόκτηση της σχετικής άδειας για την λειτουργία νομίμου ραδιοσταθμού. Μετά (έροσιανά) κύματα που θα εκπέμπονται θα γεμίζουν οι αγγλικοί αέθρες με την ελληνική γλώσσα, και τότε η συμβολή του σταθμού στην διατήρηση της ταυτότητάς μας θα είναι τεραστία.

'Εκτός από την 'Εκκλησία και το Σχολείο που είναι οι πιο σημαντικοί παράγοντες που συντελούν στην διατήρηση της ταυτότητάς μας, ο ί π ι ο κ ά τ ω τ ρ ό π ο ι π ρ έ π ε ι ν ά ά ν α π τ υ χ θ ο ύ ν : "Ανοδος του πνευματικού και πολιτιστικού επιπέδου της παροικίας με την οργάνωση διαλέξεων, συνεστιάσεων, ομιλιών, προβολής καταλλήλων κινηματογραφικών ταινιών, εκδρομών τόσο στο έσωτερικό της χώρας, όσο και στην 'Ελλάδα και Κύπρο. Συμμετοχή των παιδιών σε θερινές κατασκηνώσεις, εκπαιδευτικά σεμινάρια, διδασκαλία ελληνικών χορών που ελκύουν τα παιδιά, οργάνωση πανηγυρικών εορτασμών των εθνικών μας επέτειων όπου εκεί δημοσιεύεται άτυμόσφαιρα με ελληνικό παλμό και αναβαπτίζονται στην εθνική κολυμβήθρα. 'Επισκέψεις θιάσων από την πατρίδα, καλλιτεχνικών συγκροτημάτων, επισκέψεις έπισήμων προσώπων από την πατρίδα για ενημέρωσή μας σχετικά με τις πολιτικές εξελίξεις στον τόπο μας, διάβασμα ελληνικών εφημερίδων και βιβλίων, αλληλογραφία με τους συγγενείς και φίλους που ζούν στην πατρίδα και γενικά στενή έπαφή με το εθνικό κέντρο.

Και ενώ έμεις που κατοικούμε στην κοσμοπολίτικη πρωτεύουσα της 'Αγγλίας, ο νοός και η σκέψη μας διαρκώς βρίσκεται στην πατρίδα, τα παιδιά μας, οί νέοι και οί νέες μας πώς σκέπτονται; Στο μωαλό τους υπάρχουν άμφιβολίες που έπιφέρουν κλονισμό των πεποιθήσεών τους σχετικά με το ποιά είναι η πατρίδα τους.

"Ένεκα των πολλών και έντόνων έρεθισμάτων της σημερινής κοινωνίας που ζούμε, της δύσκολου έπαγγελματικής άποκαταστάσεως των νέων, της έγκληματικότητας που έπικρατεί στη χώρα αυτή, της άνησυχίας των νέων σχετικά με το μέλλον τους, χρειάζεται προσοχή και φροντίδα και προσπάτων κατανόηση των προβλημάτων τους για να μη άποβούν δυστοχισμένοι, άχρηστοι ή επικίνδunami στο κοινωνικό σύνολο.

Στο περιβάλλον που ζούμε, στην πολυεθνική κοινωνία που διαβιούμε υπάρχει φόβος τα παιδιά μας να μιμηθούν τις άντικοινωνικές ένεργειες των άλλων συνομηλίκων τους και να ένθαρρύνουν στην άπειθαρχία και παρανομία για να προσαρμοστούν στο πνεύμα της έποχής μας.

Γηροκομείο της 'Ι. 'Αρχιεπισκοπής Θυατείρων στο WOOD GREEN του Λονδίνου.

Οί φιλονεικίες των γονιών, η δύσπιστία μεταξύ των συζύγων, τα τόσο πολύ διαδεδομένα διαζύγια, ο θάνατος του ενός ή και των δύο γονιών, η άναπηρία του πατέρα ή της μητέρας, η χρήση οίνοπνευματωδών ποτών πέραν του μέτρου, η χαροτοπαιξία, τα στοιχήματα στ' άλλα ή στους σκύλους, η άμέλεια στην παρακολούθηση των επιδόσεων του παιδιού στο σχολείο, η ύπεροβολική προστασία ή η μεγάλη ύποχωρητικότητα των γονιών στις παράλογες άπαιτήσεις και αξιώσεις των παιδιών, η σύγκρουση γονέων και παιδιών, η δύσαρμονία στις σχέσεις των αδελφών, αυτά είναι τα αίτια που σπρώχνουν τους νέους σε άντικοινωνικές ένεργειες που αντίτυπο έχουν στην εθνική τους ταυτότητα.

Για να ύπερικήσουμε την άφομοίωση πρέπει όλων μας οί προσπάθειες να συνταυτίζονται και να κατευθύνονται από τα κατάλληλα πρόσωπα. "Όλοι πρέπει να συσπειρωθούν γύρω από την 'Εκκλησία και το Σχολείο για να σχηματισθεί μια συγκεκριμένη μορφή της παροικίας. Οί άλλοι που μένουν μακριά, άπομονωμένοι και σκορπισμένοι, κλειστοί στον έαυτό τους και την οίκογένειά τους ύπόκεινται περισσότερο στον κίνδυνο της άφομοίωσης.

Δέν θα ήθελα να χαρακτηρισθώ άπαισιόδοξος αν τολμούσα να παρατηρήσω ότι θα παρουσιασθεί το ίδιο φαινόμενον, όπως και στην 'Αμερική, να έχουμε στο μέλλον άγγλόφωνους "Έλληνες. Παράδειγμα είναι τα παιδιά, μεταξύ τους τόσο στο σχολείο όσο και στο σπίτι μιλούν στ' άγγλικά. Οί ντόπιες εφημερίδες μας που άντελήφθηκαν την άνάγκη πώς τα παιδιά μας για

ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ 21^{ου} ΑΙΩΝΑ*

Ο φοιτητικός χώρος είναι εγκαταλελειμμένος από την Έκκλησία. Η άπουσία μας απ' αυτόν είναι έκδηλη και άνησυχητική. Εάν εξαιρέσουμε μεμονωμένες προσπάθειες μερικών Ίερών Μητροπόλεων, θρησκευτικών οργανώσεων και άλλων εκκλησιαστικών οργανισμών, ή πλειονότητα των Έλλήνων φοιτητών δέν συναντά στο χώρο σπουδών την παρουσία της Έκκλησίας. Ο βασικός προγραμματισμός μας για τον φοιτητικό χώρο έλλείπει. Ο συντονισμός και ή συνεργασία των ύφισταμένων προσπαθειών είναι ύποτυπώδης.

Τά αίτια πολλά και οί συνέπειες καταστροφικές. Σκοπός τής συνάξεώς μας δέν είναι ούτε δάφνες να δρέψουμε, ούτε να καταλογίσουμε εϋθύνες με στείρα κριτική διάθεση, αλλά σαν άδελφοί ένισχυόμενοι μεταξύ μας να προχωρήσουμε με γοργά βήματα για να άναπληρώσουμε αυτά που έχάθηκαν.

Σημειώνω:

1) Τήν όργάνωση των φοιτητών που ζούν και άγωνίζονται όρθόδοξα χριστιανικά.

Είναι σίγουρο, ότι ένας σημαντικός αριθμός νέων που άπεφοίτησαν από τό Λύκειο και είχαν δεχθεί τήν ποιμαντική φροντίδα τής τοπικής Έκκλησίας τους μεταφέρονται κάθε χρόνο στα Άνώτατα και Άνώτερα Έκπαιδευτικά Ίδρύματα. Αυτόι, λοιπόν, μπορούν να όργανωθούν από τήν Έκκλησία σε Συλλόγους, Ένώσεις ή κατ' άλλο τρόπο.

Η όργάνωση αυτή πρέπει να γίνει από τήν Ίερά Σύνοδο και να είναι Κεντρική. Στην συνέχεια να διακλαδωθεί με Παραρτήματα τόσο στις Ίερές Μητροπόλεις, στην περιφέρεια των όποιων λειτουργούν τέτοια Έκπαιδευτικά Ίδρύματα, όσο και στις ύπόλοιπες από τις όποιες προέρχονται οί φοιτητές και σπουδαστές. Η όργάνωση αυτή θα διαφυλάξει αυτό τό φύραμα, τό όποιον σήμερα διασκορπίζεται και έξαφανίζεται στον άχανή φοιτητικό και σπουδαστικό χώρο.

2) Τήν ανάγκη να συγκαλείται ένα εκκλησια-

στικό φοιτητικό Συνέδριο. Μια Σύναξη όρθοδόξων νέων.

Αυτό μπορεί να γίνεται κατ' τακτά χρονικά διαστήματα και θα έχει σαν άντικείμενο τήν μελέτη τόσο των φοιτητικών προβλημάτων, όσο και τήν ανάπτυξη και σύσφιγξη των ύπαρχόντων δεσμών μεταξύ τής Μητέρας Έκκλησίας και άνάμεσά τους.

Παράλληλα στις Ίερές Μητροπόλεις μπορεί να θεσπισθεί ό θεσμός των Φοιτητικών Σεμιναρίων έτησίων ή άλλων, για τους φοιτητές-σπουδαστές που προέρχονται από τήν Μητροπολιτική περιφέρεια κατ' τον χρόνο κυρίως των διακοπών, που όλοι έπιστρέφουν στις οικογενειακές τους έστίες.

3) Τήν σύσταση κεντρικού συντονιστικού όργανισμού για τον φοιτητικό χώρο. Αυτός θα παρακολουθεί τις έξελίξεις. Θα δίνει όδηγίες. Θα φέρνει σε έπαφή τους φοιτητές από διάφορες περιφέρειες με τον εκκλησιαστικό φοιτητικό χώρο στην πόλη σπουδών τους.

4) Τήν μελέτη για τήν ανάπτυξη τής όρθόδοξης λειτουργικής ζωής των φοιτητών. Δανείζομαι τις σκέψεις του Άκαδημαϊκού Καθηγητού τής Θεολογίας στο Πανεπιστήμιο Άθηνών κ. Κων. Μπώνη: «Η λατρεία γενικώς έπιδρά μυστικώς εις τους μετέχοντας νέους όσον ούτε τό άσθενές κήρυγμα ούτε αι προφορικά συμβουλαί και παραινέσεις. Τό θέμα είναι πώς να δυνηθί ή Έκκλησία να έλκύση τους νέους εις τήν δημοσίαν Λατρείαν»²⁶.

5) Τήν εκπόνηση προγράμματος για τήν κάλυψη τόσο των υλικών αναγκών των φοιτητών και μάλιστα των προσερχόμενων από τήν Έκκλησία (στέγη, τροφή, ύποτροφίες κλπ.), όσο και άλλων πνευματικών αναγκών (πνευματική καλλιέργεια, ψυχαγωγία, πολιτιστική ζωή).

Οί νέοι χριστιανοί έπιστήμονες είναι ένα άλλο μέρος υγιές τής εκκλησιαστικής μας ζωής. Η ποιμαντική μέριμνα τής Έκκλησίας, δέν θα πρέπει να τους άγνοήσει. Να εγκαταλείψει τόσο τήν προσω-

* Συνέχεια εκ τής σελ. 358 του ύπ' άριθ. 11 τεύχους.

26. Δημ. Φερύση: ένθ. άνωτ. σελ. 199.

να μπορέσουν να παρακολουθούν τις διάφορες ειδήσεις, άρχισαν να εκδίδουν μια και δύο σελίδες στ' άγγλικά. Προχωρώ άκόμη και λέγω ότι αν θέλουμε οί νέοι μας να εκκλησιάζονται δέν έχει παρ' να γίνεται έστω και μέρος τής λειτουργίας στ' άγγλικά ή να τελούνται τελείως ξεχωριστές λειτουργίες στ' άγγλικά.

Αν δέν κατορθώσουμε να τους πείσουμε πώς πρέπει να μιλοϋν μεταξύ τους στα έλληνικά, τουλάχιστο

θα πρέπει να φντέψουμε στην ψυχή τους τήν ιδέα και τήν έπιθυμία να διατηρήσουν τήν Έλληνική τους ταυτότητα. Αν οί προσπάθειές μας καρποφορήσουν, τότε θα δικαιούμεθα να λέμε ότι πετύχαμε το σκοπό μας γιατί βάλαμε γερά θεμέλια και κτίσαμε τό οικοδόμημα που λέγεται Έλληνική Παροικία τής Μεγάλης Βρετανίας».

(Συνεχίζεται)

πική τους καλλιέργεια, όσο και την αντιμετώπιση προβλημάτων καθώς αναφύονται, αφού εντάσσονται σ' ένα άλλο με ιδιαίτερα προβλήματα χώρο (γάμος, οικογενειακή ζωή, επάγγελμα και άλλα). 'Η όργανωσή τους σ' ένα φορέα και η εκπόνηση ενός ποιμαντικού προγράμματος για την αντιμετώπιση των πνευματικών αναγκών τους είναι σήμερα επιβεβλημένη.

Θά κλείσω την ενότητα αυτή με τη συνέχεια των προηγουμένων σκέψεων του σεβαστού Καθηγητού μας κ. Μπόνη: «'Η 'Εκκλησία μας καλόν είναι να άρυσθῆ διδάγματα και οργανισμούς... από τὰς άλλας 'Εκκλησίας, όπου άφθονούν τὰ του εἶδους τούτου 'Ιδρύματα. 'Η στροφή πρὸς τοὺς Νέους και μάλιστα τοὺς σπουδαστὰς τῶν 'Ανωτάτων Σχολῶν, πρέπει να προβληματίση τὴν 'Εκκλησίαν και... να στραφῆ ἐν άφοσίωσει μεριμνώσα ὑπὲρ τῆς φερέλπιδος Νεότητος»²⁷.

I. Ο ΧΩΡΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΝΕΩΝ

'Εάν τὸν φοιτητικὸ χῶρο ἔχαρηκτήρισα ἔγκαταλειμμένο, τοὺς ἐργαζομένους νέους τολμῶ να πῶ, ὅτι τοὺς άγνοοῦμε. Αὐτοὺς τοὺς νέους για τοὺς ὁποίους ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Περιστερίου 'Αλέξανδρος ἔγραφε: «Εἶναι τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς, τὸ λυκαυγὲς τῆς ἡμέρας πού ἔρχεται. Εἶναι δὲ περισσότερο ἀπὸ ἱερὸ χρέος ν' ἀνοίξουμε τὸν ἐποικοδομητικὸ διάλογο με τὴν ἄλικιμη ἡλικία και να προσέξουμε τι μᾶς λένε, τι ζητοῦν και τι περιμένουν με ἀξιοπρέπεια ἀπὸ τὴν δική μας γενιά, πού εἶναι ὀφειλέτης στὴ νέα γενιά»²⁸.

'Εάν για τοὺς άλλους τομεῖς τοῦ νεανικοῦ ἔργου πού θά μελετήσουμε εἶχα κάποιες σκέψεις και προτάσεις να κάνω, φοβοῦμαι ὅτι, για τοὺς ἐργαζομένους ἢ προσφορά μου θά εἶναι πενιχρή. Καὶ τούτο διότι στὸν τομέα αὐτὸ ἢ ποιμαντικὴ τῆς 'Εκκλησίας μας ὑπῆρξε ὑποτυπώδης. Κάποια κατηχητικὰ ἐργαζομένων πού λειτουργοῦσαν παλαιότερα, δὲν γνωρίζω ἂν ὑφίστανται και τι προσφέρουν. 'Ολος ὁ ὑπόλοιπος χῶρος παραμένει άγνωστος και ἀνοικτος.

1) Κατ' ἀρχὴν νομίζω, ὅτι ἀπαιτεῖται ἓνα συμβουλευτικὸ ὄργανο. Μιὰ ἐπιτροπή, πού θά συσταθεῖ ἀπὸ γνωστές τοῦ χῶρου. Θά ἐπισημάνει και θά μελετήσει τὰ προβλήματά τους. Ποιοὶ δεσμοὶ ὑφίστανται τῶν ἐργαζομένων με τὴν 'Εκκλησία και με ποῖο τρόπο θά ἀναπτυχθοῦν. Θά ἐξετάσει τὴν θέση τῶν ἐργαζομένων νέων μέσα στὸ κοινωνικὸ σύνολο και τις σχέσεις τους με τὴν οἰκογένεια. Οἱ ἐργαζόμενοι εἶναι κι αὐτοὶ παιδιὰ τῆς 'Εκκλησίας. Δὲν ξέρω ἂν ἔχουν τὴν δυνατότητα να ἐκθέσουν τὰ προβλήματά τους και να ζητήσουν τὴν βοήθειά μας. 'Η πνευματικὴ τους καλλιέργεια ἔχει ἔγκαταλειφθεῖ στὴν θολοκουλτούρα και τὰ ὑποπροϊόντα τῆς.

2) Τὸ συμβουλευτικὸ αὐτὸ ὄργανο στὴν συνέχεια θά ἐτοιμάσει ἓνα πρόγραμμα πνευματικῆς καλλιέργειας (κατήχησης, λειτουργικῆς ζωῆς) και αντιμε-

τώπισης τῶν προβλημάτων τους (ἐργασιακὲς σχέσεις, συνδικαλισμός, γάμος, οἰκογένεια, κοινωνικὸς προσανατολισμός, πολιτικοποίηση και άλλα).

3) 'Ενα Συνέδριο, ὅταν θά εἶμαστε ἔτοιμοι για αὐτὸ, δὲν θά ἦταν ἐπικίνδυνο βῆμα.

4) Προγράμματα πνευματικῆς καλλιέργειας σὲ συνεργασία με τοὺς κρατικοὺς φορεῖς, ὅπως εἶναι τὰ 'Εργατικὰ Κέντρα, 'Εργατικὲς 'Εστίες, Νομαρχιακὲς 'Επιτροπὲς Λαϊκῆς 'Επιμόρφωσης, Κοινωνικοῦ Τουρισμοῦ.

'Ολα αὐτὰ θά ἀποδείξουν, ὅτι ἢ 'Εκκλησία δὲν μένει ἀδιάφορη στὰ προβλήματα τῶν ἐργαζομένων.

ΙΑ. ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΝΕΑΝΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ

'Απὸ τις 'Ιερὲς Μητροπόλεις και τις Θρησκευτικὲς 'Οργανώσεις ἔχει ἀναπτυχθεῖ μιὰ ἀξιόλογη προσπάθεια ἔκδοσης νεανικῶν περιοδικῶν και ἐντύπων.

Στις προθέσεις μου δὲν εἶναι να κρίνω τὰ κυκλοφοροῦντα νεανικὰ περιοδικὰ. 'Αλλά ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀξιόλογα και σὲ ἐμφάνιση και σὲ ὕλη. 'Αλλά πάλι δὲν ξεπερνοῦν τὴν μετριότητα, ὅχι ἐκ προθέσεως, ἀλλὰ ἀπὸ ἀντικειμενικὴ ἔλλειψη προϋποθέσεων (συνεργατῶν, οἰκονομικῶν μέσων).

Εἶναι γεγονός, πὼς τὸ νεανικὸ ἐντυπο ἔχει ἐξελιχθεῖ σὲ πρώτη ἀνάγκη για τὸ ἔργο τῆς 'Εκκλησίας. Γι' αὐτὸ θά διατυπώσω μερικὲς προτάσεις, οἱ ὁποῖες μελετώμενες, ἴσως δώσουν νέα ὄθηση στὸ ἐκκλησιαστικὸ νεανικὸ ἐντυπο.

1) 'Επισημαίνω τὴν ἀνάγκη συνένωσης τῶν ἐκδοτικῶν προσπαθειῶν. 'Ετσι θά ἀνακουφισθεῖ σημαντικὰ τὸ κόστος ἔκδοσης και κυκλοφορίας τῶν ἐντύπων και περιοδικῶν. Θά ἐπιτύχουμε βελτιωμένες συνεργασίες. Θά ἐνώσουμε σὲ μιὰ φωνή, τὴν φωνὴ τῆς 'Εκκλησίας, τις προσπάθειές μας για να προβάλλουμε τὴν παράδοση και τὴν ζωὴ τῆς.

2) Τὴν βελτίωση, ἐμπλουτισμὸ και ἐκσυγχρονισμὸ τῆς ὕλης τους. Σήμερα στὸν ἐλλαδικὸ χῶρο διαθέτουμε ἰσχυρὲς φωτεινὲς προσωπικότητες με ἱκανὴ μόρφωση και ἁγία ζωὴ. 'Ιεράρχες, 'Ακαδημαϊκοὺς Δασκάλους, Κληρικοὺς, Καθηγητὲς, Λογοτέχνες και ἓνα πλῆθος άλλων πνευματικῶν ἀνθρώπων, πού θά μπορούσαν να ἀξιοποιηθοῦν ἀπὸ τὴν 'Εκκλησία στὸ ἔργο αὐτὸ.

3) Τὴν ἀνάγκη να καλυφθοῦν ἀπὸ τὰ νεανικὰ ἐντυπα ὅλοι οἱ τομεῖς και να θιγοῦν ὅλα τὰ προβλήματα τῶν νέων. Δίδεται μιὰ προτεραιότητα στοὺς μαθητὲς και εἶναι δικαιολογημένη. 'Αλλά συγχρόνως δὲν θά πρέπει να ἄγνοήσουμε και ὅλο τὸ ὑπόλοιπο νεανικὸ χῶρο.

'Η ἔκδοση ἓνὸς ἐνιαίου νεανικοῦ περιοδικοῦ τῆς 'Εκκλησίας με τις προϋποθέσεις πού ἀναφέρθηκαν σήμερα πρέπει να ἀντιμετωπίζεται ὡς κατορθωτὴ. Θά τολμοῦσα να προτείνω στὴν καλλίτερη περίπτωση τὴν κυκλοφορία τριῶν νεανικῶν περιοδικῶν για μαθητὲς, φοιτητὲς, ἐργαζομένους. Μὴ με χαρακτηρίσετε αἰθε-

27. Δημ. Φερύση: ἐνθ. άνωτ. σελ. 201 - 202.

28. 'Άρθρο του εἰς ἐφημερίδα «Καθημερινή» τῆς 26.5.77.

ροβάμονα. Μιά προβληματική ανάπτυσσω σέ στελέχη που πονοῦν τὸ νεανικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ διακονοῦν. Καὶ ἐπιθυμοῦν ἡ διακονία τους νὰ εἶναι ἀποδοτικώτερη.

ΙΒ. ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ — ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΑΔΙΟΥ

Τὸ ἰδιαίτερο αὐτὸ κεφάλαιο ἀφορᾷ κατὰ κύριο καὶ ἀποκλειστικό λόγο τοὺς νέους, πού πιστεύουν στὸν Θεὸ καὶ θεωροῦνται εὐλαβῆ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ νέοι αὐτοί, πού ἀποδεδειγμένα πιστεύουν στὸν Θεό, διστάζουν νὰ δείξουν τὴν πίστη τους. Αὐτὸ εἶναι ἕνα πρόβλημα, πού τὸ συναντᾶμε συχνὰ στὴν διακονία μας.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ μπορεῖ καὶ εἶναι φυσικό νὰ ἔχει διάφορα αἴτια. Θὰ μεταφέρω στὴν αἴθουσά μας τὴν ἐρμηνεία τοῦ φαινομένου αὐτοῦ, ὅπως τὴν ἔκανε ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀνδρούσης - Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ Ἀκαδημαϊκὸς Δάσκαλος:

«Τὸ πρῶτο σύμπλεγμα αἰτίων σχετίζεται, νομίζω, μὲ τὸ γενικώτερο κλίμα τῆς συγχρόνου ἐκκοσμιευμένης καινότητας, πού ἔχει ἀπωθήσει τὴν θρησκευτική πίστη στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς. Ὅσακις δὲν τὴν εἰρωνεύεται, δὲν φαίνεται νὰ τὴν ὑπολογίζη σοβαρά. Μὲ τὸν αὐτόματο μηχανισμό αὐτοπροστασίας πού διαθέτει ὁ νέος, διαισθάνεται, ὅτι δείχνοντας τὴν πίστη του σ' ἕνα περιβάλλον, ἐνδέχεται νὰ προσελκύσῃ εἰρωνικά σχόλια, χαμόγελα, ἢ ἀκόμα ὠρισμένοι νὰ θελήσουν νὰ ἐκμεταλλεθοῦν τὴν εὐσέβειά του γιὰ δικές τους αὐθαιρεσίες καὶ ὀφέλη.

»Μιά μεγάλη κατηγορία ἀποτελοῦν οἱ νέοι ἐκεῖνοι γιὰ τοὺς ὁποίους «ἡ πίστη στὸ Θεὸ» εἶναι μᾶλλον διάχυτη θρησκευτικότης, κάπως ἄσχημη καὶ ἀγευστή χωρὶς σαφήνεια καὶ ἀναφορὰ στὸν προσωπικό Θεό, ὅπως ἀποκαλύπτει τὸ Εὐαγγέλιο. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀόριστη πίστη σὲ κάποια ἀνώτερη Δύναμη.

»Μιά μικρότερη ομάδα νέων αἰσθάνονται τὴν πίστη στὸ Θεὸ νὰ κυλά ἀυθόρμητα καὶ φυσικά, θὰ ἔλεγα μέσα στὸ αἶμα τους, κατὰ τρόπο ἰδιότυπο. Δὲν θὰ ἤθελαν νὰ τὴν ἐκθέσουν στὸ συζητητικό προσκήνιο ἐνὸς μολυσμένου ἀπὸ σύγχυση καὶ ἀ-θεϊστικές ἰδέες περιβάλλοντος... Προτιμοῦν νὰ ζοῦν προσωπικά τὸ πιστεύω τους, σὲ διακριτικὴ σιωπή.

»Τέλος, ἕνα σχετικό, ἀλλὰ διαφορετικῆς φύσεως κύκλωμα αἰτίων σχετίζεται, νομίζω, μὲ τὴν ἐντονη αἴσθησι, ὅτι ἡ θρησκευτική πίστη εἶναι κάτι τὸ ἱερό, πού χάνει τὴν ἀξία του, ὅταν δείχεται. Ἀκόμα κι ἂν τὸ περιβάλλον σέβεται τὴν πίστη δὲν θάθελε ὁ νέος τοῦ τύπου αὐτοῦ νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν ευκαιρία νὰ παρουσιασθῇ θρησκευόμενος γιὰ νὰ ἐκλύσῃ ἔτσι ἐκτίμησι καὶ ἐμπιστοσύνη. Τὸ βλέπει ἀναξιοπρεπές, εὐάλωτο στὴν ὑποκρισία... Πρόκειται γιὰ μιᾶς εἰδικῆς ποιότητος αἰδῶ.

»Ἐν τούτοις, σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ὀφείλουν οἱ ἐμπειρότεροι στὴν ἡλικία καὶ στὴν πνευματικὴ ζωὴ νὰ ὑπενθυμίσουν στοὺς νέους, ὅτι ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη πλευρὰ στὸ πρόβλημα τῆς ὁμολογίας τῆς πί-

στεως. Εἶναι ἕνας χρέος καὶ πρέπει νὰ γίνεται μὲ ἀξιοπρέπεια, σεμνότητα καὶ θάρρος. «Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Δὲν πρέπει ἄθελά μας νὰ γινόμεστε αἰτία νὰ δημιουργεῖται στὸ κοινωνικό σύνολο ἡ ψεύτικη ἐντύπωση, ὅτι ἡ πίστη μαράθηκε. Ἡ σωστὴ ὁμολογία, μὲ λόγο, κυρίως ὅμως μὲ πράξη, ἀποτελεῖ χρέος ἀγάπης γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, πού στὸ βάθος τους τὸν ἀναζητοῦν»²⁹.

Τὸ μεγάλο αὐτὸ θέμα τῆς ὁμολογίας προσεγγίζει ἀπὸ μιὰ ἄλλη σκοπιὰ ὁ Ἐπίκ. Καθηγητῆς κ. Γ. Πατρῶνος καὶ ἐπισημαίνει ὅτι ὁ συμβιβασμὸς τῶν χριστιανῶν νέων μὲ τὸν κόσμον εἶναι ἀποτέλεσμα «μιᾶς λανθασμένης θρησκευτικῆς ἀγωγῆς, πού ἔχει κάνει ἀγῶνα «πνευματικό» τὴν ἐπιτυχία ὄλων σχεδὸν αὐτῶν πού οὐσιαστικά εἶναι ἄρνηση κάθε πνευματικοῦ. Τὸ σύνθημα στὰ Κατηχητικά Σχολεῖα ἦταν καὶ εἶναι, δυστυχῶς, ἡ ἐπιτυχία, ἡ πρόδοσι, ἡ ἀνοδοσι σ' ὅλους τοὺς τομεῖς, κοινωνικούς, οικονομικούς, πνευματικούς τῆς ζωῆς. Naί, λένε οἱ νέοι μας στὴν κοινωνικὴ καὶ οικονομικὴ σιγουριά. Naί, στὴν κυριαρχία. Ἔτσι οὐσιαστικά ταυτίζονται μὲ τὸν κόσμον καὶ τὸ ὅποιο-δήποτε κατεστημένο. Συμμαχοῦν μὲ τὸν Καίσαρα καὶ ἀρνοῦνται ὑποσυνείδητα τὸν Χριστό, τὸν διωγμένο, τὸν γυμνὸ καὶ σταυρωμένο Χριστό»³⁰.

Τὸ θέμα βέβαια δὲν ἐξαντλεῖται μὲ τὶς ἀναφορὲς αὐτές. Σιγουρα ὑπάρχουν καὶ ἄλλες γνώμες οἱ ὁποῖες ἀκούμενες θὰ συμβάλλουν στὴν διαμόρφωση τῶν ὁρίων μέσα στὰ ὁποῖα πρέπει νὰ εἶναι ἡ ὁμολογία Χριστοῦ ἀπὸ τοὺς νέους.

Θεωρῶ καθήκον μου νὰ βοηθήσω τὴν διαβουλευσμένη σὺναξή μας προσανατολίζοντας τὴν σκέψη μας σὲ δύο στόχους στοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἀποβλέπει ἡ ὁμολογιακὴ ἀγωγή τῶν χριστιανῶν νέων.

1) Στὴν ἀπόκτηση τῶν ἴδιων τῶν νέων πνεύματος ὁμολογίας καὶ μαρτυρίας. Ἀρνήσεως τῶν πειρασμῶν τῆς ζωῆς. Αὐτοῦ τοῦ πνεύματος πού ἐγράφε ἡ γραφίδα τοῦ Παύλου «στὰ πηλικά γράμματα», «ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται καὶ ἐγὼ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. 6,14).

2) Στὴν ἀνάγκη νὰ φανερώσουμε μὲ ὁμολογία τὸ ἔργο τῆς πίστεως μας καὶ τῆς διακονίας μας. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπαναλάβει τὸν λόγο τοῦ Παύλου καὶ πάλι: «Ἡ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ» (Α' Κορινθ. 9,2).

Μιά τέτοια δυναμικὴ ὁμολογία θὰ πρέπει νὰ θεωρηθεῖ καὶ ἡ μελετωμένη ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο «Σὺναξὴ τῶν Ὁρθοδόξων Νέων» στὸ Στάδιο «Εἰρήνης καὶ Φιλίας». Ὁμολογία πού πιστεύω ὅτι συνδυάζει μέσα τῆς καὶ τοὺς δύο παραγόμενους στόχους.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ Ἱερά Σύνοδος συνέστησε μιὰ ὀργανωτικὴ Ἐπιτροπή, πού θὰ προετοιμάσει αὐτὴ τὴν δυναμικὴ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι παρουσία καὶ ἐμφάνισι

29. Δημ. Φερύση: ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 130-132.

30. Γ. Πατρῶνος: ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 147-148.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ο ΣΤΟΥΔΙΤΗΣ*

ὡς ἀνακαινιστῆς τοῦ μοναχικοῦ βίου

Ἡ μεγάλη δὲ ἠθικὴ ἰδίᾳ συμβολὴ τῶν Πατέρων τούτων εἰς τὰ τοῦ μον. βίου συνετέλεσε κατὰ μέγα μέρος ἕνα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐπιδοθῶσιν οἱ μοναχοὶ ἐν μεγαλυτέρᾳ κλίμακι εἰς τὰς πνευματικὰς ἐργασίας, ὥστε πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων σπουδαιότατα ἐκκληροδότησαν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔργα τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ἀσχολίας.

Ἡ διδασκαλία τῶν ἀμχθῶν, ἡ νοσηλεία τῶν ἀσθενῶν, τὰ ἀδελφικὰ καθήκοντα καὶ ἡ ἀδελφικὴ φιλοξενία, ἡ συνδρομὴ τῶν πτωχῶν, ἡ διατήρησις γηροκομείων καὶ ἄλλων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, πάντα ταῦτα ἦσαν τὰ ἀγαθὰ προϊόντα τοῦ μον. βίου, καὶ τὰ δείγματα τῆς ἀμχῆς τούτου. Ἄλλ' ἡ δράσις τῶν μοναχῶν τῆς ἐποχῆς ταύτης δὲν περιορίσθη μόνον εἰς τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' ἐπεξετάθη καὶ εἰς θεωρητικὰ ἔργα. Ὁσάκις δηλ. τὰ τῆς θρησκείας δόγματα ἐκινδύνευον, καὶ οἱ διάφοροι αἰρετικοὶ ἐζήτουν νὰ μιάνουν τὴν ὀρθοδοξίαν μὲ τὰς αἰρετικὰς αὐτῶν δοξασίας, γενναίαν ἐπεδείκνυνον οἱ μοναχοὶ στάσιν, ἐξερχόμενοι τῶν μοναστηρίων καὶ ἐρημητηρίων αὐτῶν. Διὸ ὁ Σωφρόνιος πολὺ δικαίως λέγει: αὐχ ἤμιστα δὲ ἐπισημοτάτην τὴν ἐκκλησίαν ἔδειξαν καὶ τὸ δόγμα ἀνέσχον ταῖς ἀρεταῖς τοῦ βίου, οἱ τότε μετιόντες τὴν μοναστικὴν πολιτείαν»¹⁰. Ὁ δὲ Harnack λέγει: «τέχνη, ποιήσις

καὶ ἐπιστήμη ἔτυχον παρ' αὐτοῖς θεραπείας, αὐταὶ δὲ <αἱ> ἀρχαὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς πατρίδος ἡμῶν τῆς ἱστορίας τοῦ μοναχικοῦ βίου ἀποτελοῦσι κεφάλαιον»¹¹.

Ἐν γένει λοιπὸν ὁ μοναχικὸς βίος διὰ τῶν ἐξόχων αὐτοῦ ἀρετῶν συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἠθικὴν τῆς πίστεως κραταίωσιν, τὰ δὲ μοναστήρια ἀπέβησαν τὰ σχολεῖα τῶν κληρικῶν ἰδίᾳ καὶ τὰ πνευματικὰ φυτώρια.

Ἄλλὰ εἶναι νόμος, εἶναι φυσικὴ συνέπεια, ὅτι τὴν ἀμχὴν ἀναμφιβόλως θὰ διαδεχθῆ ἡ παρακμὴ καὶ τἀνάπαλιν. Κατ' ἀναλογίαν λοιπὸν καὶ τὴν ἀμχὴν τοῦ μοναχικοῦ βίου διεδέχθη ἡ παρακμὴ, δεδομένου ὅτι ἀπὸ τοῦ στ' περίπου αἰῶνος καὶ ἐξῆς ἤρξατο οὗτος νὰ ἐξωκεῖλη ἐν πολλοῖς, ὥστε οἱ μοναχοὶ νὰ μὴ ἀνταποκρίνονται πλέον εἰς τὸν προορισμὸν αὐτῶν. Αἱ διάφοροι καταχρήσεις, αἵτινες ὀσημέραι ἠϋξάνον παρὰ τισὶ μοναχοῖς ἐπέφερον δεινὰ ἀποτελέσματα εἰς αὐτούς. Τὰ μοναστήρια, τὰ μονύδρια, αἱ λαύραι καὶ τὰ διάφορα ἄλλα μοναχικὰ καθιδρύματα ἐπολλαπλασιάσθησαν καταπληκτικῶς, μυριάδες δὲ νέων συνέρρεον κατ' ἔτος εἰς τὰ ἐνδιατήματα ταῦτα τῆς ἀπραγμοσύνης πλέον, ὅχι ὑπὸ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ ζήλου πρὸς πνευματικὴν κατάρτισιν καὶ ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν ἢ ἄλλης οἰασθῆποτε ἀνάγκης, ἀλλὰ

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 356 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11 τεύχους.

10. Migne τόμ. 67 σελ. 889.

11. Das Monchtum, seine ideale und seine Geschichte, Γεσσένη 1903 σελ. 5.

τῶν νέων τῆς Ἐκκλησίας στὴν κοινωνικὴ μας ζωὴ. Πιστεύω, ὅτι θὰ σκορπίσει αἰσιοδοξία. Θὰ γεννήσει ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον τῆς πατρίδος μας. Θὰ δικαιώσει στὴν συνείδηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ τὴν ἐμπιστοσύνη στὴν Ἐκκλησία του. Θὰ προβληματίσει τοὺς ἀδιάφορους. Θὰ ἐξαφανίσει τοὺς ἐχθρούς της.

Καθῆκον μας εἶναι νὰ τὴν ἐγκολπωθοῦμε καὶ νὰ συνεργασθοῦμε γιὰ τὴν πραγματοποίησή της.

Ἡ ὀργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ ἤδη ἔχει ἐτοιμάσει τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐπεξεργασθεῖ στὴ συνέχεια ἡ ὁμάδα ἐργασίας, γιὰ νὰ ἔχουμε τίς τελικὲς προτάσεις γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ του.

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Ποιμενάρχες τῆς Ἐκκλησίας μας,

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί,

Προσπάθησα μὲ τὴν εἰσήγησή μου αὐτὴ, νὰ δημιουργήσω ἕνα ἐκκλησιαστικὸ προβληματισμὸ γιὰ τὸ νεανικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας στὸ κατώφλι

τοῦ ἐπὶ θύραις αἰῶνος. Προσευχῆθηκα πρὶν χαράξω τίς γραμμὲς αὐτές. Ἐπικαλέσθηκα συνεπίκουρους ἄλλους ἐκκλησιαστικοὺς ἄνδρες, ποὺ ἐπάνωμα ἀναφέρονται, ἢ καὶ ποὺ δὲν ἀναφέρονται, γιὰ νὰ ὑπαγορευθῶν καὶ νὰ πλαισιώσουν τίς σκέψεις μου.

Ἐσεῖς θὰ τίς ἐμπλουτίσετε μὲ τίς προσευχῆς σας, τὰ βιώματα καὶ τίς ἐμπειρίες σας.

Ὅλοι μας ἄς προσευχηθοῦμε, τὸ πανάγιο Πνεῦμα νὰ μᾶς φωτίσει καὶ νὰ μᾶς καθοδηγήσει «εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ποιεῖν τὸ θέλημά Του», «πρὸς καταρτισμὸν τῶν Ἀγίων», «τὴν οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» εἰς δόξαν τοῦ Παναγίου Ὁνόματος τοῦ ἐν Τριάδι προσκυνουμένου καὶ ὑμνουμένου Θεοῦ μας.

Ζητῶ τίς εὐχὲς καὶ τὴν συγγνώμη σας,

Εὐχαριστῶ πολὺ.

(Τέλος)

Ἄρχιμ. ΔΑΝΙΗΛ ΠΟΥΡΤΣΟΥΚΛΗΣ

Ἱεροκλήρυξ Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Προϋποθέσεις χορηγήσεως τοῦ αὐτοκεφάλου.

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Δημήτριος ἐν τῇ συνεντεύξει αὐτοῦ πρὸς τὸν Φινλανδὸν διάκονον π. Πέτρον Πιρόβεν, ἥτις ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ», ἀναφερόμενος εἰς τὰς προϋποθέσεις τῆς ἀνακηρύξεως μιᾶς ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ὡς αὐτοκεφάλου, ἐτόνισε τὰ ἑξῆς:

«Φρονοῦμεν, ὅτι δὲν εἶναι ἀρετὸν νὰ πιστεύῃ μία τοπικὴ Ἐκκλησία, ὅτι ἔχει ὅλας τὰς προϋποθέσεις διὰ νὰ ἀνακηρυχθῇ εἰς αὐτοκέφαλον προσαπαιτεῖται νὰ ἔχον τὴν ἰδίαν γνώμην καὶ πεποιθήσιν καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι (Ὁρθόδοξοι) Ἐκκλησίαι καὶ δὴ ἡ πρωτόθρονος Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία καί, συμφώνως πρὸς τὴν κανονικὴν τάξιν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ χορηγῇ τὸ αὐτοκέφαλον *ad referendum* πρὸς τὴν μέλλουσαν νὰ συγκληθῇ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον».

Ἡ παραθεώρησις τῶν προϋποθέσεων τούτων δημιουργεῖ σχισματικὰς Ἐκκλησίας, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀντίδρασις εἰς ἄστοχον ἐνέργειαν.

Ὁ ἑλληνικὸς Τύπος ἔδωκεν εὐρεΐαν δημοσιότητα εἰς τὴν ἐπιδοκιμασθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἀντίδρασιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ γεγονός, ὅτι τὸ Βατικανὸν ὠργάνωσεν, ὡς μὴ ὄφελεν, καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν, διὰ τῆς ὁποίας οὐ μόνον ὑποτιμᾶται ἡ

συμβολὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βυζαντίου εἰς τὴν διάδοσιν εἰς τοὺς βαλκανικοὺς λαοὺς τῆς ἑλληνοβυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς τέχνης, ἀλλὰ καὶ προβάλλεται ἡ ἀπαράδεκτος ἀνθελληνικὴ προπαγάνδα τῶν Σκοπίων ὑπὲρ τῆς ἀνυπάροκτου «Μακεδονικῆς Ἐκκλησίας», τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸ τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Σερβίας ἔχει ἀποκηρύξει ὡς σχισματικὴν καὶ κανονικῶς ἀνύπαρκτον.

Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀντίδρασις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐτάχθη καὶ ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Διόδωρος, κατέστη γνωστὴ πρὸς τοὺς Προκαθημένους τῶν Ὁρθόδοξων Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν διὰ τηλεγραφήματος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, ἐν τῷ ὁποίῳ τηλεγραφήματι τονίζεται, ὅτι «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, διαμαρτυρομένη ἐντονώτατα διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ Πάπα Ρώμης ὀργανωθεῖσαν ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Βατικανοῦ ἔκθεσιν «σλαβομακεδονικῆς» τέχνης, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μίαν εἰσέτι φανεράν ἐνέργειαν ἀναγνωρίσεως καὶ ἀπροκαλύπτου ὑποστηρίξεως ὑπὸ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς σχισματικῆς καὶ τὸν σωβινισμόν μόνον, οὐχὶ τὸν Χριστιανισμόν, ὑπηρετουσῆς Ἐκκλησίας τῶν Σκοπίων, ἀναταράσσουσαν τὰ ἑσωτερικὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ τὰ μέγιστα σκανδαλίζουσαν τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα, ἀπεφάσισε νὰ μὴ συμμετάσχη εἰς τὰς ἐργασίας τῆς ἐν Μπάρι συνερχομένης Μικτῆς Θεολο-

φερόμενοι ὑπὸ τῆς εἰς τὴν ἀργίαν καὶ τὴν τρυφήν ροπῆς. Ἡ δὲ ἑσωτερικὴ παραλυσία καὶ διαφθορὰ πολλῶν τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης μονῶν ἦτο πολὺ μεγάλη. Οἱ μοναχοὶ λόγῳ τοῦ πλοῦτου, ὅστις συνεσώρευετο εἰς τὰ μοναστήρια διὰ τῶν πολλῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων ἀναθημάτων καὶ δωρεῶν, διῆγον βίον ἄνετον καὶ εὐπαθῆ, οὕτως ὥστε πᾶν ἄλλο ἦσαν ἢ μοναχοί. Οὐκ ὀλίγον δὲ εἰς τὴν τοιαύτην κατάπτωσιν τοῦ μ. βίου συνετέλεσαν καὶ οἱ φοβεροὶ διωγμοὶ καὶ αἱ κατὰ καιροῦς ἐμφανισθεῖσαι διάφοροι αἱρέσεις.

Τὴν θλιβεράν αὐτὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν κατήντησεν ὁ μοναχικὸς βίος καὶ ἄλλοι μὲν, ἰδίᾳ δὲ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἐν οἷς ὁ μ. Βασίλειος μεταξὺ ἄλλων λέγει πού ταῦτα: «Κατέλιπον μὲν τὰς ἐν ἄστει διατριβάς ὡς μυρίων κακῶν ἀφορμὰς ἐμκυτὸν δ' οὐπω ἀπολιπεῖν ἡδυνήθην... ὥστε οὐδὲν μέγα τῆς ἐρημίας ἀπανάμεθα ταύτης».

Ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἔτι δεινότερας περιπετείας τοῦ μον. βίου ἀποκαλύπτει: «θνήσκουσι, λέγει, πολλοὶς προφονεῶς θανάτοις, αὐτοὶ ὑπὸ σφετέρης παλάχους, Μάρτυρες ἀτρεκέλης πολέμοι δ' ἀπὸ καὶ στονόεντος χαίρουσι βιότου τοῦ δ' ἀπανιστάμενοι.

Ἰλαθε Χριστέ Ἄναξ πισταῖς φρεσὶν ἀφραδέουσιν!».

Καὶ ὄντως πόσας φορές δὲν βλέπομεν, ὡσάκις ἀναγινώσκωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ μοναχισμοῦ τῆς ἐποχῆς ταύτης, τοὺς μοναχοὺς νὰ ἐγκαταλείπωσι τὰ μοναστήρια αὐτῶν καὶ νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὰς πολιτείας καὶ νὰ ραδιουργοῦν, νὰ κερδοσκοποῦν καὶ νὰ ἀκολασταίνωσιν;

Τοιαύτη λοιπὸν ἦτο ἡ παραλυσία καὶ ἡ παρακμὴ ἐν διαφόροις κεφαλαίοις τοῦ μοναχικοῦ βίου ἀπὸ τοῦ στί' περίπου μέχρι τοῦ ἡ' αἰῶνος. Λέγομεν δὲ μέχρι τοῦ ἡ' αἰῶνος, διότι τότε παρουσιάσθη μία ἐξαιρετικὸς φυσιογνωμία, ὁ Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ὅστις ὡς ὀψόμεθα οὐ μόνον συνεκράτησε τὸ ρεῦμα αὐτὸ τῆς παρακμῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνεσύστησεν αὐτόν. Πρὶν ὅμως προβῶμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος τούτου καλὸν εἶναι ἵνα προτάξωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μεγάλου τῆς πίστεως καὶ ἀληθείας προμάχου καὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου καθηγεμόνου Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

(Συνεχίζεται)

Ἀρχιμ. ΣΥΝΕΣΙΟΣ ΚΤΕΝΑΣ

γκής 'Επιτροπής Διαλόγου 'Ορθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικῶν».

Τὸ τηλεγράφημα τοῦ Μακαριωτάτου καταλήγει ὡς ἑξῆς: «Τοιαῦται ἐνέργειαι προσβάλλουν τὴν τοῦ διαλόγου καλοπιστίαν, ὅσον μεγάλη και ἐὰν εἶναι αὕτη, και οὐδόλως ἐξυπηρετοῦν τὸν διάλογον τῆς ἀγάπης και θέτουν ἐν ἀμφιβολῶ τὰς πραγματικὰς διαθέσεις τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς 'Εκκλησίας».

'Ενημερωτικὸν Δελτίον

διὰ Διορθόδοξα και Διαχριστιανικὰ Θέματα.

Μετὰ πολλῆς χαρᾶς οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἐκ τοῦ Χριστεπωνόμου πληρώματος τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος παρακολουθοῦν τὰ ἐκδιδόμενα τεύχη τοῦ νέου ἐνημερωτικοῦ δελτίου «Πληροφορία», ὅπερ δαπάναις τοῦ περιοδικοῦ («'Εκκλησία») ἐκδίδεται ὑπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κορίνθου κ. Παντελεήμονος προεδρονομένης Συνοδικῆς 'Επιτροπῆς Διορθόδοξων και Διαχριστιανικῶν Σχέσεων τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος.

Διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς ἐκδόσεως τοῦ Δελτίου τούτου οἱ ἐπιμελούμενοι τῆς συντάξεως αὐτοῦ ἔχουν σημειώσει τὰ ἑξῆς: «Τὴν ἀνάγκη ἐκδόσεως τοῦ Δελτίου αὐτοῦ ἐπέβαλον δύο κυρίως λόγοι: ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τὸ εὐρὸν ὁπωσδήποτε φάσμα δραστηριοτήτων πὸν καλύπτουν οἱ διορθόδοξοι και διαχριστιανικὲς σχέσεις, ἰδιαίτερα στὴν ἐποχὴ μας, ὅπου ἡ ἠδξήμενη κινητικότητα τῶν λαῶν και ἡ συνειδητοποίηση τοῦ σκανδάλου τῆς διαιρέσεως τῶν Χριστιανῶν ἔχουν δώσει θεαματικὴ ὠθηση στὶς κοινὲς προσπάθειες γιὰ ἐνότητα και κοινὴ πορεία, ἐν ὅφει και τῶν πελωρίων προβλημάτων πὸν ἀντιμετωπίζει ὁ κόσμος. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ ὅλον ἐξαναμένο ἐνδιαφέρον τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, ἀλλὰ και πολλῶν ἄλλων, γιὰ ἐνημέρωση ἢ και γιὰ συνεργασία στὶς διαδικασίαις προωθήσεως τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος, πὸν ἐκφράζεται τόσο μὲ τοὺς ἐν ἐξελίξει θεολογικοὺς διαλόγους, ὅσο και μὲ τὶς σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο προσπάθειαις γιὰ 'Ορθόδοξη μαρτυρία και ὑπέροβαση τῶν ἐμποδίων, πὸν ἐπὶ αἰῶνας ἔκρυψαν τὰ πρόσωπά μας και μᾶς κατεδίκασαν σὲ ἀλληλοαγρόνηση».

Χρῆσις τοῦ «δικαίου πυγμῆς».

Εἶναι τῶ ὄντι λυπηρόν, ὅτι ἔγινε προώθησις πρὸς ψήφισιν τοῦ νομιμοποιούντος τὰς ἀμβλώσεις νομοσχεδίου, παρὰ τὰς ἀντιδράσεις τῆς συντριπτικῆς πλειονοψηφίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ και ἀναριθμητῶν 'Ελλήνων ἐπιστημόνων και παρὰ τὰς διαμαρτυρίας ἀκόμη και βουλευτῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ κυβερνῶν τὴν 'Ελλάδα κόμμα ἢ συνεργαζομένων μετ' αὐτοῦ. Οὕτω διὰ τῆς ἀποποινικοποιήσεως τῆς δολοφονίας ἀθῶν ἀνθρωπίνων υπάρξεων ὑπὸ τὰς εὐλογίας και τῆ συμπαράξει τοῦ Κράτους ἀνοίγει ἡ θύρα πρὸς νομιμοποίησιν πασῶν τῶν ἔχουσῶν εὐρεῖαν διάδοσιν ἀνηθικῶν ἢ και ἐγκληματικῶν πράξεων και ἐνεργειῶν.

'Η νομιμοποιήσις αὕτη οὐ μόνον θὰ πλήξη καιρίως πανανθρωπίνους ἠθικὰς ἀρχὰς και τὸν ὑγιᾶ φεμινισμόν, ἀλλὰ και τὸ γνήσιον δημοκρατικὸν ἰδεῶδες. 'Εφ' ὅσον ἀγνοεῖται ἢ και καταπατεῖται ἡ γνώμη τῶν πολλῶν και μάλιστα και τῆς πλειονοψηφίας τῶν ἐπαίοντων εἰδικῶν ἐπιστημόνων και ἐπιδιώκεται κωρίως ἢ ἱκανοποιήσις μερικῶν φωνασκουσῶν ἐκπροσώπων τοῦ ἀντιφεμινιστικοῦ («φεμινισμοῦ»), πρόκειται οὐχὶ περὶ συνεποῦς ἐφαρμογῆς τῶν τῶσον προβλλομένων σήμερον ἀρχῶν τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας και συμμετοχικῆς δημοκρατίας, ἀλλὰ περὶ καταχρήσεως ἐξουσίας και περὶ χρήσεως τοῦ «δικαίου πυγμῆς» και τοῦ «δικαίου τοῦ ἰσχυροτέρου».

Αἱ 'Ορθόδοξοι 'Εκκλησίαι ἐν Γερμανίᾳ.

'Ο ἐν Γερμανίᾳ ἐργαζόμενος γνωστός 'Ελλην θεολόγος 'Αθανάσιος Βασδέκης ἐξέδωκεν ἐν φυλλάδιον 32 σελίδων, ὅπερ παρέχει πολυτίμους ἐνημερωτικὰς πληροφορίες περὶ τῶν ἐν Γερμανίᾳ 'Ορθόδοξων 'Εκκλησιῶν (Orthodoxe Kirchen in Deutschland - Eine Informationsbroschüre von Athanasios Basdekis, Frankfurt | Main 1986).

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος φυλλάδιον παρέχει μίαν εὐσύντοπον ἐκθεσιν και σφαιρικὴν εἰκόνα τῶν 'Εκκλησιῶν τούτων και ἐξαίρει τὸ γεγονός, ὅτι αὗται, παρὰ τὸν πλουραλισμὸν τῆς μορφῆς των, ὁ ὁποῖος ὀφείλεται εἰς λόγους ἐθνικοὺς, πολιτιστικοὺς, γλωσσικοὺς, γεωγραφικοὺς και ἱστορικοὺς, ἀποτελεῖ ἀδιάσπαστον ἐνότητα και διέπονται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν α) τῆς ἰσότητος ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ πρώτου τῆ τάξει Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, β) τῆς ἀντοτελείας και γ) τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας (communio in sacris).

'Οθεν εἶναι μεγάλη ἢ συμβολὴ τοῦ ἀξιεπαίνου φυλλαδίου εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀυτικοῦ κόσμου καλυτέραν γνώσιν τῆς 'Ορθοδοξίας.

'Η 25ετηρὶς τῆς «Διεθνῶς 'Αμνηστίας».

'Ανευ τυμπανοκρουσιῶν και ἀνευ σχετικοῦ εἰδικοῦ προγραμματισμοῦ ἐκ μέρους τῶν μέσων ἐνημερώσεως ἐγένετο κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ὁ ἐορτασμὸς τῆς συμπληρώσεως 25 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς «Διεθνῶς 'Αμνηστίας». Εὐτυχῶς ὠρισμένα ἀρθροῖδια εἰς μερικὰς ἐφημερίδας ὑπέμνησαν τὴν λαμπρὰν δραστηριότητα τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς πρὸς διασφάλισιν τῆς πραγματώσεως ἐν ὅλῳ τῶ κόσμῳ τῶν αἰτημάτων τῆς Οἰκουμενικῆς Διακηρύξεως τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου, τοῦ Διεθνῶς Συμφώνου διὰ τὰ Ἀτομικὰ και Πολιτικὰ Δικαιώματα και τῆς Συμφωνίας τοῦ 'Ελσίνκι.

Σήμερον περισσότερα τοῦ ἡμίσεος ἑκατομμυρίου μέλη και ὑποστηρικταὶ τῆς «Διεθνῶς 'Αμνηστίας» εἰς περισσότερας τῶν 150 χώρας μετὰ δικτύον 3600 ἐνεργῶν ὁμάδων ἐργασίας ἀγωνίζονται δι' ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως και τῆς ἐκφράσεως, διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν κρατουμένων διὰ λόγους συνειδήσεως, διὰ τὴν κατάργησιν τῶν βασανιστηρίων και τῶν ἐκ-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η Έκκλησία της Ελλάδος δεν θα μετάσχει στον Θεολογικό Διάλογο με τη Ρωμαιοκαθολική Έκκλησία που συνέρχεται στο Μπάρι σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την οργάνωση από το Βατικανό έκθεσεως που ένισχύει την άνθελληνική προπαγάνδα τών Σκοπίων για τὸ δῆθεν «Μ α κ ε δ ο ν ι κ ὸ» ζήτημα.

Αὐτὸ γνωστοποίησε με τηλεγράφημά του πρὸς τοὺς Προκαθημένους τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων καὶ αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ. Τὸ πλήρες κείμενο τοῦ τηλεγραφήματος ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Καθηκόντως γνωρίζομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διαμαρτυρομένη ἐντονώτατα διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ Πάπα Ῥώμης οργανωθείσαν ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Βατικανοῦ ἔκθεσιν «Σλαβομακεδονικῆς» τέχνης, ἢ ὅποια ἀποτελεῖ μίαν εἰσέτι φανεράν ἐνέργειαν ἀναγνωρίσεως καὶ ἀπροκαλύπτου ὑποστηρίξεως ὑπὸ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς σχισματικῆς καὶ τὸν σωθισμὸν μόνον οὐχὶ τὸν χριστιανισμὸν ὑπηρετοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σκοπίων ἀναταράσσουσαν τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὰ μέγιστα σκανδαλίζουσαν τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, ἀπεφάσισε νὰ μὴ συμμετάσχη εἰς τὰς ἐργασίας τῆς ἐν Μπάρι συνερχομένης Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν. Τοιαῦτα ἐνέργειαι προσβάλλουν τὴν τοῦ διαλόγου καλοπισίαν ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶναι αὐτὴ καὶ οὐδόλως ἐυπηρετοῦν τὸν διάλογον τῆς ἀγάπης καὶ θέτουν ἐν ἀμφιβολῇ τὰς πραγματικὰς διαθέσεις τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Μετὰ πολλῆς τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης
† Ὁ Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ, Πρόεδρος».

(Ἀπὸ τὸ Γραφεῖο Τύπου τῆς Ἱ. Συνόδου, 26.5.86)

Δ ἐ ν μ ε τ α θ ἄ λ λ ε τ α ι ἡ θ έ σ η τ ῆ ς
Ἐ κ κ λ η σ ί α ς μ α ς.
Ἀ ν ἄ λ ο γ η ἡ σ τ ἄ σ η τ οῦ Πα τ ρ ι α ρ -
χ ε ἰ οῦ τ ῶ ν Ἱ ε ρ ο σ ο λ ῶ μ ω ν.

Μὲ τηλεγράφημά του πρὸς τοὺς Προκαθημένους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὁ Πρόεδρος τῆς Γραμματείας τοῦ Βατικανοῦ γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν Καρδινάλιος Ἰωάννης Βίλλεμπρανς ἀναφέρει ὅτι «ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἀναγνώρισε τὸ αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας στὴ Μακεδονία καὶ ὅτι ἡ ἔκθεση εἰκόνων ποὺ ὀργανώθηκε στὰ πλαίσια τῶν ἐορτῶν "Ἡ Γιουγκοσλαβία πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου" δὲν ἐκφράζει διόλου μίᾶ τέτοια ἀναγνώριση».

Σχετικὰ πρέπει νὰ παρατηρηθοῦν τὰ ἐξῆς:

1. Τὸ θέμα δὲν εἶναι ἐδῶ ἂν ἀναγνώρισε ἡ Ρωμαιο-

τελέσεων, διὰ τὴν εξασφάλισιν νομίμων δικῶν τῶν πολιτικῶν κρατουμένων κ.τ.τ.

Ἀσφαλῶς ἡ «Διεθνὴς Ἀμνηστία» θὰ ἔχη ἐν τῷ μέλλοντι πολὺ μεγαλύτεραν καρποφορίαν, ἐὰν διατηρηθῇ μαζοὶν ἰδεολογικῶν καὶ πολιτικῶν σκοπιότητων καὶ ἐὰν ἐπισημαίνῃ ἀντικειμενικῶς τὰς παραβιάσεις τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων οὐ μόνον ἐν τῇ Δύσει ἢ εἰς τὸν Βορρᾶν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ εἰς τὸν Νότον.

καθολικὴ Ἐκκλησία ἢ ὄχι τὸ αὐτοκέφαλο τῆς σχισματικῆς ψευτο - Ἐκκλησίας τῶν Σκοπίων, ἀλλὰ ἡ κοινῶνιὰ με ἐκπροσώπους τῆς ἀνύπαρκτης αὐτῆς «Ἐκκλησίας» ποὺ ἔχει ὁ ἴδιος ὁ Πάπας (βλ. BULLETIN INFORMATION SERVICE τῆς παρσιάνω Γραμματείας, ἀρ. 56, 1984, IV τεῦχος, σελ. 111).

2. Ἄν ἡ Ἐκθεση ἤθελε νὰ ἀποδώσει τὴν πραγματικότητα ἔπρεπε νὰ τιτλοφορηθεῖ «Βυζαντινὲς εἰκόνες στὴ Γιουγκοσλαβία». Ὁ Καρδινάλιος μνημονεῦει θέβαια τὸν τίτλο τοῦ γενικοῦ πλαισίου τῶν ἐορτῶν, δὲν λέγει ὅμως τίποτε γιὰ τὸν χαρακτηρισμὸ στὸ πρόγραμμα τῆς Ἐκθέσεως τῶν εἰκόνων ὡς «σλαβομακεδονικῶν» καὶ τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου ὡς «Σλαβομακεδόνων», ὅπως καταγγέλλθηκε στὶς ἀναποκριτοὺς ἀπὸ τὴ Ῥώμη («Βροδυνή», 24.5.86, «Ἐλευθεροτυπία», 22.5.86 κ.λπ.). Τέτοιοι χαρακτηρισμοὶ ἐνισχύουν τὴν ἀνθελληνικὴ προπαγάνδα τῶν Σκοπίων καὶ μόνο.

3. Ἀκόμη καὶ στὰ τηλεγραφήματά του ὁ Καρδινάλιος μιλάει γιὰ «Ἐκκλησία στὴ Μακεδονία» χρησιμοποιοῦντας τὸν πλαστὸ ὄρο τῶν Σκοπίων γιὰ τὴ δημιουργία δῆθεν «μακεδονικοῦ» θέματος.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παραμένει ἀμετάβλητη. Ἀνάλογη στάση ἔχει λάβει καὶ τὸ Ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, τοῦ ὁποῦ ὁ Προκαθημένος Μακ. Πατριάρχης κ. Διόδωρος ἐξέφρασε τὰ συγχαρητήριά του πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο κ. Σεραφεῖμ γιὰ τὴν ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, καὶ μετὰ τὸ τηλεγράφημα τοῦ Καρδινάλιου Βίλλεμπρανς, ἐμμένει κι αὐτὸ στὴν ἀπόφασή του νὰ μὴν ἀποστείλει ἐκπροσώπους στὸν διάλογο, ὅπως καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν ἱκανοποίησή του ἐξέφρασε καὶ ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Γερμανός, ὁ ὁποῖος συγκάλυψε ἤδη τὴν Ἱ. Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας του γιὰ νὰ ἐπιληφθεῖ τοῦ θέματος.

(Ἀπὸ τὸ Γραφεῖο Τύπου τῆς Ἱ. Σ., 28.5.86)

Ἐπιταγὲς 30.500.000 δρχ. συνολικὰ ἐπέδωσε χθὲς τὸ μεσημέρι κατὰ τὴ διάρκεια σεμνῆς τελετῆς στὴν αἴθουσα τελετῶν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Χαλανδρίου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ στοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Π.Σ.Ε. κ. Ράουσε καὶ τῆς Γιούνισεφ Καθηγήτρια κ. Γεωργούλη, Πρόεδρο τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιτροπῆς. Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ ἐκτελεστοῦν μὲσω τῶν δύο αὐτῶν διεθνῶν ὀργανισμῶν εἰδικὰ προγράμματα σὲ χώρες τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας γιὰ τὴ σωτηρία τῶν παιδιῶν τοῦ τρίτου κόσμου.

Συγκεκριμένα δόθηκαν στὸν κ. Ράουσε ἐπιταγὲς 12.000.000 δρχ. καὶ 8.500.000 δρχ. ποὺ συνελέγησαν τὸ πρῶτο ποσὸ ἀπὸ τὰ Ἐνοριακὰ Φιλόπτωχα Ταμεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τὸ δεύτερο ἀπὸ τὶς Ἱ. Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ στὴν κ. Γεωργούλη ἐπιταγὲς 4.000.000 δρχ. καὶ 6.000.000 δρχ. ποὺ συνελέγησαν τὸ πρῶτο ποσὸ ἀπὸ τὰ Ἐνοριακὰ Φιλόπτωχα Ταμεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τὸ δεύτερο ἀπὸ τὶς Ἱ. Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι καὶ πέρσι ὁ Μακ. εἶχε ἐπιδώσει στὴ Γιούνισεφ ἐπιταγὲς συνολικοῦ ποσοῦ 20.000.000 δρχ. γιὰ τοὺς ἴδιους σκοποὺς.

Τὴν ἐκδήλωση, ποὺ παρακολούθησαν ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας, καθὼς καὶ οἱ Πρόεδροι συνοδευόμενοι ἀπὸ ἕνα μέλος τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτῶχων Ταμείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, πλαισίωσε χορωδία ὑπὸ τὴ διεύθυνση τῆς κ. Κοψάκη, ποὺ ἀπέ-

δωσε τραγούδια για τὰ παιδιά του τρίτου κόσμου. Για τὴν ὄλη προσπάθεια μίλησε ὁ Διευθυντὴς τῆς Χριστιανικῆς Ἀλληλεγγύης Πρωτοπρ. π. Κων. Ἀνδρουλάκης, ἐνῶ τὰ εἰδικὰ προγράμματα πού θά ἐκτελεσθοῦν παρουσίασε ὁ θεολόγος - κοινωνιολόγος κ. Ἄντ. Παπαντωνίου. Συγκινημένος ὁ Μακ. ἐξήρε τὴν προθυμία μὲ τὴν ὁποία τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα ἀνταποκρίθηκε στὴν ἐκκλήση τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴ βοήθεια πρὸς τοὺς δοκιμαζομένους λαοὺς τοῦ τρίτου κόσμου καὶ ἰδίως τὰ μικρὰ παιδιά. Εἶναι γνωστὸ, ὅτι ὁ Μακ. συγκάλωσε τὸν περασμένο Ὀκτώβριο καὶ Παγχοριστιανικὴ Διάσκεψη σὸ Ζάμπειο γιὰ τὸ ἴδιο θέμα, πού ἤδη ἔχει ἀρχίσει νὰ ἀποδίδει καρποὺς καὶ γνώρισε εὐρύτατη ἀνταπόκριση ἀπὸ τὶς Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες ὅλου τοῦ κόσμου.

(Ἄπὸ τὸ Γραφεῖο Τύπου τῆς Ἱ. Σ., 29.5.86)

Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος

«Ὁ σύγχρονος ἔφηθος» ἦταν τὸ θέμα συζητήσεως στρογγυλῆς τραπέζης πού ὠργάνωσε ἡ Ἱ. Μητρόπολις στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Κέντρου τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου 17 Μαΐου. Μπροστὰ σ' ἓνα πολυπληθὲς καὶ ἐκλεκτὸ ἀκροατήριο, μὲ πολλοὺς νέους ἀνάμεσά του, ἀνέπτυξαν διάφορες πτυχὲς τοῦ θέματος οἱ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Χριστόδουλος, καὶ οἱ κ.κ. Γ. Καπρίνης, Καθηγητὴς Ψυχιατρικῆς, Κων. Φωκάς, Λέκτωρ Ψυχιατρικῆς, Ρένια Ταρλατζή - Διακογιάννη, Λέκτωρ Ψυχιατρικῆς καὶ Δημ. Κανδύλης, Ψυχίατρος.

Οἱ ὁμιλητὲς εἶδαν τὸν ἔφηθο, ὁ καθένας ἀπὸ τὴ σκοπιὰ του. Ἔτσι ὁ κ. Φωκάς ἀνέπτυξε τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐφηθικῆς ἡλικίας, ὁ κ. Καπρίνης τὶς σχέσεις τοῦ ἐφήθου μὲ τὴν οἰκογένειά του, ἡ κα Ταρλατζή τὶς σχέσεις τοῦ ἐφήθου μὲ τὴν κοινωνία, ὁ κ. Κανδύλης τοὺς τρόπους ἐπικοινωνίας τῶν νέων, καὶ ὁ Σεβασμιώτατος τὴν σχέση νέων καὶ Ἐκκλησίας. Οἱ εισηγητὲς ἐτόνισαν τὶς ἰδιαιτερότητες τῆς ἐφηθικῆς ἡλικίας, πού ἐξηγοῦν καὶ τὴν ἀνάλογη συμπεριφορὰ τῶν νέων. Εἰδικώτερα τονίσθηκε ἡ ἀνάγκη κατανοήσεως πρὸς τοὺς νέους, πού τὸ συχνὸ παράπονό τους εἶναι ὅτι δὲν τοὺς καταλαβαίνουν οἱ γονεῖς καὶ οἱ μεγαλύτεροί τους, καθὼς καὶ ἡ γεφύρωση μὲ κάθε τρόπο τῆς ἀπόστασης πού χωρίζει τὶς γενεές.

Ὁ Σεβ(ί)τος ἀναφέρθηκε στὴ θρησκευτικότητα τῶν νέων καὶ ἐπικέντρωσε τὴν εἰσήγησή του στὶς δυνατότητες πού διαθέτει σήμερα ἡ Ἐκκλησία γιὰ νὰ προσφέρει στοὺς νέους διεξόδους ἀπὸ τὰ τραγικὰ τους ἀδιέξοδα. Συγκεκριμένα μίλησε γιὰ τὶς ἐννοιες τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀδελφότητος καὶ τῆς κοινωνικότητος πού μόνον μὲσα στὴν Ἐκκλησία διασώζονται ἀκέραιες καὶ ἀδιάβλητες ἀπὸ πολιτικὲς καὶ ἄλλες διαθρώσεις. Σήμερα, εἶπε, εἶναι πιὰ ἡ ἐποχὴ πού οἱ νέοι ἀναζητοῦν κάτι αὐθεντικό, κάτι γνήσιο καὶ αὐτὸ μποροῦν νὰ τὸ βροῦν μὲσα στὴν πίστι καὶ στὴν Ἐκκλησία, πού ὀφείλει νὰ εἶναι πάντα ζωντανὴ καὶ ἀγωνιζόμενη.

Μετὰ τὶς εισηγήσεις ἀκολούθησε διάλογος μὲ τὸ ἀκροατήριο. Ὑπεβλήθησαν πολλὲς ἐρωτήσεις σὲ ὅλο τὸ φάσμα τῶν εισηγήσεων καὶ δόθηκαν οἱ δέουσες ἀπαντήσεις. Ἡ ἐκδήλωση ἐντασσόταν στὰ πλαίσια τῆς μέριμνας τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴ νεότητα καὶ γιὰ μιὰ ρεαλιστικὴ ἀντιμετώπιση τῶν πολλαπλῶν προβλημάτων τῆς.

(Ἄνακοινωθὲν Ἱ. Μητροπόλεως)

Ἱερά Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν

Μιά νέα «Πεντηκοστή» ὑπάρχει στὴ Μητρόπολη Κερκύρας καὶ Παξῶν. Νέοι μορφωμένοι ἀνωτέρων καὶ ἀνωτάτων Σχολῶν χειροτονοῦνται συνεχῶς καὶ στελεχώνουν τὴν Ἱ. Μητρόπολη Κερκύρας καὶ Παξῶν. Ἡ δὴ ἔχουν καλυφθῆ ὅλα τὰ ἐφημεριακὰ κενὰ καὶ ἀρχί-

ζει μιὰ προγραμματισμένη στελέχωση στὶς ἐπιτελικὲς θέσεις τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Αὐτὲς τὶς μέρες τρεῖς νέοι μορφωμένοι Κληρικοὶ ἐχειροτονήθηκαν καὶ ὑπηρετοῦν πιστὰ τὸν Θεὸ καὶ τὸν κόσμο καὶ ρίχθηκαν μὲ ζῆλο καὶ ἐνθουσιασμό στὸν πνευματικὸ ἀμπελῶνα τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ Κερκυραῖοι μὲ πολλὴ ἀγάπη τοὺς ὑποδέχονται, γιατί εἶναι βγαλμένοι μὲσα ἀπὸ τὰ σπλάγγνα τους.

Ἐπίσης, ἐπιτελεῖο πού συγκρότησε ὁ Σεβασμιώτατος ἀπὸ τριάντα μορφωμένους Κληρικοὺς, ἐπισκέπτονται μὲ πρόγραμμα συνεχῶς ὅλα τὰ χωριά τοῦ Νησιοῦ μας καὶ ἐξομολογοῦν τὸ Λαὸ καὶ κηρύττουν τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ σὲ κάθε σημεῖο τοῦ Κερκυραϊκοῦ χώρου, ἐρχόμενοι σὲ πλήρη ἐπικοινωνία μὲ τὸ Λαὸ καὶ στέκονται δίπλα στὰ προβλήματα του.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως)

Ἱερά Μητρόπολις Κεφαλληνίας

Τὴν Κυριακὴν, 25ην Μαΐου ἐ.ξ. τὸ ἀπόγευμα, ἐν Ἀργοστολίῳ εἰς τὴν Αἴθουσαν τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Κοργιαλενεῖο Ἰδρύματος ὁμιλήσε ὁ Καθηγητὴς κ. Γεράσιμος Κονιδάρης, Πρόεδρος τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσός», εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ χρυσοῦ μεταλλεῖο τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ «Παρνασσού» εἰς τὸ ἐν λόγῳ Ἰδρυμα, μὲ θέμα: «Ἡλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀληθείας εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Διάλογον πρὸς προπαρασκευὴν τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν». Ὁ ὁμιλητὴς ἐξέθεσε τὸ προβληματικὸν τῆς ὀρθῆς προπαρασκευῆς ταύτης, διότι ὁ ἀπελπιστικὸς διηρημένος Προτεσταντισμὸς ἔχει τὴν πλειονοψηφίαν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν —ἐπὶ τριακοσίων δέκα πέντε μελῶν Ὀρθόδοξοι μόνον δέκα τρεῖς— καὶ δὲν δύναται νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς Ἐνώσεως τῶν Ὀμολογιῶν του καὶ τῆς ἐκκλησιαστικοποιήσεως αὐτοῦ.

Ὅθεν εἶναι εὐνόητον ὅτι τὰ τρία κείμενα, πού ὑπεβλήθησαν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ λάβουν θέσιν: Βάπτισμα, Θεία Εὐχαριστία καὶ Λειτουργία, ἀπορίπτονται ὑπὸ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος τοῦ Προτεσταντισμοῦ. Καὶ τοῦτο, διότι στηρίζονται εἰς τὴν διαχρονικὴν πίστιν καὶ ἐμφάνισιν τῆς Ἐκκλησίας, καίτοι δὲν παρουσιάζουν μίαν ἐκκλησιολογίαν, μὲ δογματικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν. Διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ γίνουιν δεκτὰ ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν μας, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ἀπορριφθοῦν, ἐφ' ὅσον μάλιστα προτείνεται ἡ εἰσαγωγή τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐπισκοπῆς. Τὴν πρότασιν ταύτην πρέπει νὰ ὑποστηρίξωμεν καὶ τὰ τρία κείμενα νὰ σχολιάσωμεν ἐξ ἐπόψεως ἀρχαίας Καθολικῆς καὶ Καθολικῆς Ὀρθοδόξου, διὰ νὰ σταλοῦν εἰς τοὺς διμερεῖς διαλόγους.

Ὁ Καθηγητὴς ἀπέστειλε δύο ὑπομνήματα εἰς τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα. Ἀπέστειλε δὲ καὶ ἐπιστολὴν ἐξ ἑννέα σελίδων γερμανιστὶ δικαιολογῶν «διὰ τὴν ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀληθείας». Εἶναι δυνατὴ ἡ ὑπαρξὶς Ἐκκλησίας ἄνευ ἱερωσύνης καὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς ἐν τοῖς Ἐπισκόποις; Βεβαίως ὄχι. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑπάρχει παρὰ τοῖς Προτεστάνταις ἡ Θεία Εὐχαριστία. Αὕτη εἶναι ἡ πικρὴ ἀλήθεια.

Ἱερά Μητρόπολις Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας

Εἰς εἰδικὴν Τελετὴν, πού ἐπραγματοποιήθη τὴν Τετάρτην τοῦ Πάσχα εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίων Ἀναργύρων Ν. Ἰωνίας, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Τιμόθεος προσέφερε 70 Τραπεζικὰ θιβλιάρια εἰς ἰσάριθμα ὄρφανὰ καὶ ἄπορα κορίτσια, καθὼς καὶ εἰς τέκνα πολυτέκνων οἰκογενειῶν τῆς Μητροπολιτικῆς Περιφέρειας.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω Βιβλιαρίων εἰς τὴν προσφορὰν αὐτὴν συμπεριελήφθησαν καὶ αἱ τροφίμοι τοῦ Ἐκκλησ. Ὀρφανοτροφείου «Ἡ Ἁγία Φιλοθέη», τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ἀνερχόμενοι εἰς 18, διὰ τὰ θιβλιάρια τῶν ὁποίων ὁ Σεβ. κ. Τιμόθεος προσέφερε τὸ ποσὸν

των δρχ. 200.000, εις μνήμην Ζωής Γουναλάκη. Κάθε βιβλιόριον έχει αρχικήν κατάθεσιν 10.000 δραχμών. Διά την πραγματοποίησιν τής θεαρέστου αὐτῆς ἐκδηλώσεως τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς 'Ι. Μητροπόλεως, οἱ 'Ιεροὶ Ναοί, τὰ 'Ενοριακὰ Φιλόπτωχα Ταμεῖα καὶ εὐσεβεῖς Δωρηταὶ προσέφερον κατὰ δύναμιν.

—'Αντιχιλιαστικὸν φυλλάδιον, διὰ νὰ προφυλαχθῶν οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ἀπὸ τὴν Χιλιαστικὴν πλάνην, ἣ ὁποία λυμαίνεται δυστυχῶς τὰ τελευταῖα χρόνια τὴν Χώραν μας, ἐξέδωκε ἡ 'Ιερά Μητρόπολις Ν. 'Ιωνίας καὶ Φιλαδελφείας. Τὸ φυλλάδιον αὐτὸ διανεμήθη κατὰ χιλιάδας μέσω τῶν 'Ενοριῶν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Μητροπολιτικῆς Περιφερείας.

—Τὴν Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος, 1ην 'Ιουνίου ἐ.ξ., ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ν. 'Ιωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Τιμόθεος, περιστοιχούμενος ὑπὸ πλειάδος Κληρικῶν, ἐτέλεσε μὲ Βυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν τὰ 'Εγκαίνια τοῦ 'Ι. Ναοῦ 'Αγίας Τριάδος εἰς Ν. Φιλαδέλφειαν.

Μετὰ τὴν Τελετὴν τῶν 'Εγκαινίων ἐτελέσθη ἡ Θεία Λειτουργία, εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας ὠμίλησε καταλλήλως ὁ 'Ι. Προϊστάμενος καὶ Πρόεδρος τοῦ 'Εκκλ. Συμβουλίου π. Χρῆστος Τσιαμπούρης, ἀναφερθεὶς εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνεγέρσεως καὶ ἀποπερατώσεως τοῦ 'Ι. Ναοῦ. Κατόπιν ὁ Σεβ. κ. Τιμόθεος, διὰ καταλλήλου προσλαλιᾶς συνεχάρη τὸ πολυπληθὲς 'Εκκλησιασμα, τὸ ὁποῖον παρηκολούθησε μὲ ἀδιάπτωτον προσοχὴν καὶ ἐνδιαφέρον τὴν ὅλην Τελετὴν καὶ τὴν 'Ακολουθίαν, καθὼς καὶ τὸ 'Ιερατεῖον καὶ τὸ 'Εκκλ. Συμβούλιον τοῦ Ναοῦ, διὰ τὰς καταβληθεῖσας προσπαθείας διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν αὐτοῦ.

'Ιερά Μητρόπολις Πειραιῶς

Πεντακόσιοι καὶ πλέον γονεῖς παρακολούθησαν τὰ μαθήματα τῶν πέντε σχολῶν γονέων ποῦ λειτουργοῦσαν καὶ φέτος στὴν 'Ιερά Μητρόπολη Πειραιῶς. Δίδαξαν Καθηγητὲς Πανεπιστημίου, εἰδικοί Παιδαγωγοί, 'Ιατροὶ καὶ Κληρικοὶ τῆς 'Ιεράς Μητροπόλεως. Οἱ σχολῆς λειτουργοῦσαν στὴν Ν. Καλλιόπη, στὴν Εὐαγγελίστρια, στὴν 'Υπαπαντή, στὴν Θ. Μεταμόρφωση Πειραιῶς καὶ στὸν 'Αγιο Δημήτριο Ν. Φαλήρου.

Ὁ Σεβ. Πειραιῶς κ. Καλλίνικος ποῦ τὶς ἴδρυσε, παρακολούθησε ἀπὸ κοντὰ τὴ λειτουργία τῶν σχολῶν καὶ δίδαξε σὲ αὐτέας.

Σὲ εἰδικὴ τελετὴ ποῦ πραγματοποιήθηκε στὸ Πνευματικὸ Κέντρο τοῦ Καθηρικοῦ 'Ι. Ναοῦ 'Αγ. Τριάδος τὴν Δευτέρα 19 Μαΐου 1986, ὁ Σεβ. ἐπέδωσε πιστοποιητικὰ τακτικῆς παρακολουθήσεως στοὺς γονεῖς, μαθητὲς τῶν σχολῶν.

'Υπεύθυνος τῶν σχολῶν εἶναι ὁ τ. 'Επιθεωρητὴς Μέσης 'Εκπαιδεύσεως κ. 'Ι. Τιμαγνῆς. Ὅπως ἀνακοίνωσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ἡ 'Ι. Μητρόπολη θὰ καταβάλλει προσπάθειες νὰ ἐπεκταθεῖ ὁ θεσμὸς τῶν σχολῶν καὶ σὲ ἄλλες περιοχὰς τῆς.

—Γιὰ ἔβδομη χρονιά, οἱ νέοι τῆς 'Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιῶς, γιόρτασαν τὴ λήξιν τῆς Κατηχητικῆς περιόδου 1985 - 86 μὲ μεγάλη ἐορταστικὴ ἐκδήλωση, στὸ ἀνοικτὸ ΒΕΑΚΕΙΟ θέατρο τῆς Καστέλλας. Ἡ ἐκδήλωση πραγματοποιήθηκε στὶς 17 καὶ 18 Μαΐου 1986.

Τὸ πρόγραμμα περιλάμβανε χορωδιακὰ τραγούδια ἀπὸ τὶς 14 νεανικὲς ἐνοριακὲς χορωδίες τῆς 'Ιεράς Μητροπόλεως, παραδοσιακοὺς χοροὺς ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Πατρίδος μας, ποῦ ἀπέδωσαν παραδοσιακὰ τμήματα ὀκτῶ 'Ενοριῶν καὶ τέλος θεατρικὴ παράσταση μὲ τὸ σύστημα «ἤχος καὶ φῶς».

'Ιερά Μητρόπολις Χαλκίδος

Τὴν 27 'Απριλίου 1986, Κυριακὴ τῶν Βαΐων, στὸν κινηματογράφου ΜΑΓΙΑ, ἔγινε μεγάλη θρησκευτικὴ ἐκδήλωση, μὲ σκοπὸ τὴν προετοιμασίαν τῶν χριστιανῶν

γιὰ τὴ Μεγάλῃ 'Εβδομάδι. Ἡ ἐκδήλωση περιλάμβανε πλουσιότατο μουσικὸ πρόγραμμα μὲ ἐπικάιρους ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους, τοὺς ὁποίους ἐξετέλεσε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἡ Βυζαντινὴ Χορωδία τῶν 'Ιεροψαλτῶν τοῦ Νομοῦ μας μὲ χοράρχη τὸν κ. 'Ιωάννη Κουρούπη, καὶ διάλεξε ἀπὸ τὸν Γενικὸ 'Αρχιερατικὸ 'Επίτροπο 'Ιεροκίρκου 'Αρχιμ. Διονύσιου Μάνταλο, μὲ θέμα «'Εσταυρωμένοι: ἡ ἐλπίδα 20 αἰῶνων».

Τὴν ἐκδήλωση παρουσίασε ὁ Πρωτοσύγκελλος 'Αρχιμ. Πολύκαρπος Χρυσικός καὶ ἔκλεισε ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ. Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος εὐχαρίστησε τὸν ὁμιλητὴ καὶ τὴ χορωδία γιὰ τὴν ὠραιότατη ἐκδήλωση καὶ εὐχάρησε τὰ δέοντα στὶς 'Αρχὰς τοῦ Νομοῦ καὶ στὸ πολυπληθέστατο ἀκροατήριον.

—Βοηθήματα σὲ ἀπόρους καὶ πολυτέκνου μοίρασε ἡ 'Ιερά Μητρόπολις τὴν Μεγάλῃ 'Εβδομάδι, ὕψους 500.000 δραχμῶν περίπου.

—Τέσσερις νέοι Κληρικοὶ χειροτονήθηκαν ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο, ἀνήκοντες εἰς τὴν Α' κατηγορίαν. Οἱ ἐν λόγῳ κληρικοὶ προέρχονται ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν 'Αναγνωστῶν τῆς 'Ιεράς Μητροπόλεως, οἱ ὁποῖοι (70 τὸν ἀριθμὸν) τελοῦν ὑπὸ τὴν φροντίδα καὶ τὴν προσωπικὴ καθοδήγησιν τοῦ Σεβ. κ. Χρυσοστόμου.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ὁ 'Επίσκοπος ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΡΑΜΛΕΗ, 'Αρχηγὸς τῆς ἐν 'Αμερικῇ Λουθηρανικῆς 'Εκκλησίας, προερχόμενος ἐκ Καίρου, ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, τὸ ἑσπέρας τῆς Πέμπτης, 20ῆς Μαρτίου 1986, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ 'Επισκόπου ΒΙΡΓΚΙΛ ΜΟΡΓΚΑΝ καὶ τοῦ ἱερέως Δρος ΓΟΥΙΛΙΑΜ ΡΑΣ, Διευθυντοῦ τοῦ τμήματος Οἰκουμενικῶν σχέσεων τῆς 'Εκκλησίας ταύτης. Τοὺς ἐπισκέπτας ὑπεδέχθησαν ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ, ἀπὸ μέρους τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, τοῦ Πατριάρχου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Βαρθολομαῖος, Διευθυντὴς τοῦ 'Ιδιαιτέρου Πατριαρχικοῦ Γραφείου, μετὰ τοῦ Πανοσιολ. Τριτεύοντος κ. Χρυσοστόμου.

Τὴν Παρασκευὴν, 21ην Μαρτίου 1986, οἱ ἐπισκέπται τῆς 'Εκκλησίας, προσελθόντες εἰς τὰ Πατριαρχεῖα συνοδείᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κολωνίας κ. Γαβριήλ, ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, τοῦ Πατριάρχου, ὅστις προσεφώνησεν αὐτοὺς καὶ ἀντεφώνησεν ὁ Σεβ. 'Επίσκοπος ΚΡΑΜΛΕΗ. Ἐν συνεχείᾳ, διεξήχθησαν συνομιλίας μετὰ τῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μύρων κ. Χρυσοστόμου Συνοδικῆς 'Επιτροπῆς ἐπὶ τῶν Διαχριστιανικῶν Ζητημάτων. Τὴν ἐπομένην, Σάββατον, οἱ ξένοι συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μύρων κ. Χρυσοστόμου καὶ Κολωνίας κ. Γαβριήλ καὶ τοῦ Πανοσιολ. Τριτεύοντος κ. Χρυσοστόμου, διεπεραιώθησαν εἰς Χαλκὴν, εἰς ἐπίσκεψιν τῆς ἐκεῖ 'Ι. Μονῆς τῆς 'Αγίας Τριάδος, ἔθνα καὶ παρεκάθησαν, εἰς τὴν μοναστηριακὴν τράπεζαν.

—Μετὰ πολλῆς μεγαλοπρεπειᾶς ἐωρτάσθη καὶ ἐφέτος, εἰς τὸ αἰωνόβιον τῆς Ὁρθοδοξίας Κέντρον, ἡ μεγάλη ἐορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης, ὁ Πατριάρχης, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Π. Πατριαρχικῷ Ναῶ κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἐσπερινὸν τῆς ἐορτῆς, τὸ Σάββατον 22αν Μαρτίου 1986, τὴν δ' ἐπομένην ἐτέλεσε τὴν καθιερωμένην Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν συλλειτουργίᾳ μετὰ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν, Σάρδων κ. Μαξίμου, Μύρων κ. Χρυσοστόμου, Κολωνίας κ. Γαβριήλ, τοῦ Σεβ. 'Αρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας κ. Μεθοδίου, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λυστρῶν κ. Καλλινίκου, τοῦ Σεβ. 'Αρχιεπισκόπου Εὐδοκιάδος κ. Γεωργίου καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Δέρ-

κων κ. Κωνσταντίνου, Φιλαδελφείας κ. Βαρθολομαίου, Καστορίας κ. Γρηγορίου και Κίτρου κ. 'Αγαθονίκου.

Είς τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἐτελέσθη, ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου, τὸ καθιερωμένον Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν μακαρίων ψυχῶν τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως ἀγωνισαμένων καὶ τελειωθέντων ἐν αὐτῇ, ἀκολουθῶν δὲ ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῶν 'Ι. Εἰκόνων μέχρι τοῦ Πατριαρχικοῦ Οἴκου, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς κλίμακος τοῦ ὁποίου, ὁ Πατριάρχης, διὰ τῆς Εἰκόνας τοῦ Κυρίου ἠλόγησε τὰ πλήθη. Ἡ ὄλη τελετὴ ἔληξεν ἐν τῷ 'Ιδιαιτέρῳ Πατριαρχικῷ Παρεκκλησίῳ ψαλλομένου τοῦ Πολυχρονισμοῦ τῆς Ἀ.Θ. Παναγιότητος.

—Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἐν 'Αμερικῇ Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας, τὴν Κυριακὴν, 23ην Μαρτίου 1986, μετὰ τὴν Πανορθοδόξον Θεϊαν Λειτουργίαν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὁρθοδόξιας, παρεκάθησαν εἰς τὸ ἐπίσημον ἐν τοῖς Πατριαρχείοις γεῦμα, εἶτα ἀπεχαιρέτισαν τὴν Ἀ.Θ. Παναγιότητα, τὸν Πατριάρχην.

Οἱ ἐπίσημοι ξένοι, τὴν Δευτέραν, 24.3.86, ἀνεχώρησαν, προπεμφθέντες ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ, ἀπὸ μέρους τοῦ Πατριάρχου, ὑπὸ τῶν Πανοσιολ. Μ. 'Αρχιδιακόνου κ. Δημητρίου καὶ Τριτεύοντος κ. Χρυσστόμου.

'Ι. 'Αρχιεπισκοπὴ Κρήτης

Σὲ συνέχεια τῆς τελευταίας σχετικῆς ἀνακοινώσεώς μας πληροφοροῦμε τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ὁλόκληρο τὸ λαὸ ὅτι με τὴν ὑπ' ἀρ. 87)27.5.1986 ἀπόφαση τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Ἡρακλείου ἐγίνε δεκτὴ ἡ τριτανakoπὴ τῆς 'Ιερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καὶ τῶν ὀκτῶ 'Αρχιερέων τῆς καὶ ἀκυρώθηκε ἡ ὑπ' ἀρ. 230)1983 ἀπόφαση τοῦ ἰδίου Δικαστηρίου ποῦ εἶχε ἐκδοθεῖ ἐρήμην τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ με τὴν ὁποία (ἀπόφαση) εἶχε ἀναγνωρισθεῖ ὡς νόμιμο σωματεῖο Χιλιαστῶν - «Μαρτύρων τοῦ 'Ιεχωβά» με τὴν ψευδεπιγραφή ἐπωνυμία «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΤΟΥ 'ΙΕΧΩΒΑ ΚΡΗΤΗΣ».

Ἡ ἐκδοθεῖσα ἀπόφαση ἐπαναλαμβάνει κατὰ θάση καὶ με εἰδικὰ καὶ ἀξίεπαινα ἐμπεριστατωμένη αἰτιολογία τίς ἰδίας θέσεις ἀπέναντι στοῦ Χιλιασμοῦ καὶ στοῦ παραπάνω σωματεῖο του, ποῦ εἶχε πάρει ἡ παρομοία με αὐτὴ ὑπ' ἀρ. 272)1984 ἀπόφαση τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἡ ὁποία εἶχε ἐκδοθεῖ με ἐντελῶς διαφορικὴ σύνθεση δικαστῶν καὶ ἡ ὁποία, σχολιασθεῖσα εὐμενέστατα στοῦ νομικοῦ τύπου κ.λπ. ἀπὸ ἐπιφανεῖς νομικοῦς, κανονολόγους καὶ ἄλλους ἐξαφανίστηκε ΜΟΝΟ τυπικὰ ἀπὸ τὸ Ἐφετεῖο Κρήτης μετὰ ἀπὸ ἀσκηση σχετικῆς κατ' αὐτῆς Ἐφέσεως ἀπὸ μέρους τῶν Χιλιαστῶν, χωρὶς ὅμως οὐσιαστικὰ νὰ θηγεῖ καὶ ἡ οὐσία τῆς, ἔστω καὶ στοῦ ἐλάχιστο ἀπὸ τὸ Ἐφετεῖο.

Οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους ἐγίνε δεκτὴ ἡ παραπάνω τριτανakoπὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄλων τῶν 'Αρχιερέων τῆς με τὴν παραπάνω 87)1986 ἀπόφαση τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Ἡρακλείου εἶναι κατὰ θάση οἱ ἀκόλουθοι: Ὁ Χιλιασμός καὶ τὸ παραπάνω σωματεῖο του ἀσκοῦν ἐντονο προσηλυτισμὸ με μέσα δηλ. ἀπατηλά κ.λπ. Ἔτσι π.χ. ὁ τίτλος τοῦ παραπάνω σωματεῖο ὀρθᾶ κρίθηκε ὅτι εἶναι παραπλανητικὸς - ἀπατηλός, ἀφοῦ ὅπως εἶναι γνωστὸ οἱ Χιλιαστὲς μισοῦν θανάσιμα τὸ Χριστιανισμὸ. Ἀντιτίθεται ὁ Χιλιασμός στη δημοσίαν τάξη (ὑβρίζει τὰ κράτη καὶ τὰ σύμβολά τους, π.χ. σημαίες, ἀρνείται τὴν ἐνοπλο τουλάχιστον στρατεύση, ὑποσκάπτει τὰ ἐθνικά μας συμφέροντα). Ἔτσι ἐκδίδει χιλιαστικὰ ἐντυπα στη λεγομένη «Μακεδονικὴ γλώσσα», ἀδιαφορώντας γιὰ τίς συνέπειες σὲ θάρρος τοῦ ἔθνους μας, ἀπαγορεύει μετρίαν θανάτου τὴ μετὰγγιση αἵματος στὰ μέλη του κ.ο.κ. Δὲν ἀποτελεῖ ὁ Χιλιασμός γνωστὴ θρησκεία ἀλλὰ κίνηση - ὀργάνωση ποῦ με θρησκευτικὸ ἐπικάλυμμα ἀ-

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

'Ιερὰ 'Αρχιεπισκοπὴ 'Αθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις: α) τῶν ἀρθρῶν 38 παρ. 2, καὶ 67 τοῦ Ν. 590)1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398)1973, γ) τοῦ Ν. 673)1977 ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2799)16.12.1982 Ἀπόφασιν Ἡμῶν «Περὶ κατανομῆς τῶν ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων εἰς Ἐνοριακοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς 'Ιερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν» καὶ προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίῳ πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ 'Ιερῷ Ναῷ Ἁγίας Βαρβάρας - Δάφνης, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους, ἵνα καταλάβωσιν τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 34)1α τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ, «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως εἰς τὸ Περιόδικον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27ῃ Μαΐου 1986

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

'Ιερὰ Μητρόπολις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590)1977 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν

ποθέλει στὴν ἴδρυση παγκοσμίου θεοκρατικοῦ ἀλλοεθνικοῦ βασιλείου. Τέλος τὸ καταστατικὸ τοῦ παραπάνω χιλιαστικοῦ σωματεῖο στηρίζεται σὲ διατάξεις ἀλλοδαποῦ καταστατικοῦ, τὸ ὁποῖο τελευταῖο δίνει ἀνεξέλεγκτες ὑπερεξουσίες στοὺς ἀλλοδαποὺς «Διευθυνεῖς» τῆς στοῦ ἐξωτερικοῦ ἐδρευούσης πολυεθνικῆς εταιρείας «ΣΚΟΠΙΑ» με τίς ὁποῖες ρυθμίζεται ἡ ζωὴ καὶ ἡ δρᾶσις τῶν Ἑλλήνων Χιλιαστῶν, οἱ ἰθύνοντες τῶν ὁποίων διορίζονται καὶ παύονται ἀπὸ ξένα κέντρα ἀποφάσεως.

Ἀξίζει ἰδιαίτερα νὰ τονισθεῖ ὅτι στὴν τελευταία δίκην παρενέθη πρόσθετα ὑπὲρ τῶν τριτανakoπῶντων καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

(Ἀνακοινωθέν)

'Ιερὰ Μητρόπολις Λάμπης καὶ Σφακίων

Δύο νέους ἱεροὺς ναοὺς ἐγκαινίασε ἀκόμη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λάμπης καὶ Σφακίων κ. Θεόδωρος.

Πρόκειται γιὰ τὸ νεκροταφεικὸ ναὸ τοῦ ἁγίου Στυλιανοῦ τῆς ἐνορίας Ἁγίου Μέρους Ἀμαρίου, ποῦ ἐγκαινιάσθηκε στίς 7 Μαΐου, Τετάρτη τῆς Διακαινησίμου, καὶ ὁμοίως γιὰ τὸ νεκροταφεικὸ ναὸ τῶν 4 Μελαμπιανῶν νεομαρτύρων, τῆς ἐνορίας Βουβᾶ Σφακίων, ποῦ ἐγκαινιάσθηκε στίς 11 Μαΐου, Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ. Ἔτσι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱ. ναῶν ποῦ ἔχει ἐγκαινιάσει ὁ Ἅγιος Λάμπης καὶ Σφακίων κατὰ τὴν ἀρχιερατεία του (ἀπὸ τοῦ 1975), ἀνέρχεται στὸν σημαντικὸ ἀριθμὸ τῶν 51.

—Σὲ κατασκευτικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ παρουσία τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς περιοχῆ, ἀλλὰ καὶ πολλοῦ ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λάμπης καὶ Σφακίων κ. Θεόδωρος θεμελίωσε τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς, 25 Μαΐου, νεὸ ἱερὸ ναὸ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Βασιλείου, στοῦ νεο ἄλλωστε οἰκισμὸ Κισσοῦ Κάμπο, τῆς ἐνορίας Κισσοῦ, τῆς ὁμώνυμης με τὸν μεγάλο οὐρανοφάντορα Ἱεράρχη ἐπαρχίας Ἁγίου Βασιλείου.

(Ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως)

33 - 37 του ύπ' αριθ. 2) 1969 Κανονισμού της 'Ιεράς Συνόδου «περί 'Ιερών Ναών, 'Ενοριών και 'Εφημερίων», προκειμένου να πληρώσωμεν τὰς κενὰς οργανικές θέσεις τακτικών ἐφημερίων τῶν 'Ιερών Ναών 1) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Λαγκαδίων καὶ 2) 'Αγίων Ἀποστόλων Λαγκαδίων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσι τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Δημητσάνῃ τῇ 20ῇ Μαΐου 1986

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως ΘΕΟΦΙΛΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Κεφαλληνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παράγρ. 2 τοῦ Ν. 590) 1977 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ύπ' αριθ. 2) 1969 Κανονισμού τῆς 'Ιεράς Συνόδου «περὶ 'Ιερών Ναών, 'Ενοριών καὶ 'Εφημερίων», προκειμένου να πληρώσωμεν τὰς κενὰς οργανικές θέσεις τακτικών ἐφημερίων τῶν 'Ιερών Ναών 1) 'Αγίου Χαραλάμπους Ληξουρίου καὶ 2) Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Τραυλιάτων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσι τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἄργουστόλιον, 28 Μαΐου 1986

† Ὁ Κεφαλληνίας ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Ἱερά Μητρόπολις Μιθῆνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παράγρ. 2 τοῦ Ν. 590) 1977 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ύπ' αριθ. 2) 1969 Κανονισμού τῆς 'Ιεράς Συνόδου «περὶ 'Ιερών Ναών, 'Ενοριών καὶ 'Εφημερίων», προκειμένου να πληρώσωμεν τὰς κενὰς οργανικές θέσεις τακτικών ἐφημερίων τῶν 'Ιερών Ναών 1) 'Αγίου Γεωργίου Σκαλοχωρίου, 2) 'Αγίου Παντελεήμονος Μηθύμνης καὶ 3) 'Αγίας Κυριακῆς Πετρίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσι τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Καλλονῇ τῇ 27ῇ Μαΐου 1986

† Ὁ Μηθύμνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μηθύμνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1 καὶ 2 τοῦ Ν.Δ. 1398) 1973, «περὶ συστάσεως οργανικῶν θέσεων διακόνων» τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ Ν. 673) 1977, «περὶ ἀνακατανομῆς καὶ ρυθμίσεως οργανικῶν τιῶν θέσεων διακόνων, τὴν ὑπ' αριθμ. 754) 7.10.1978 ἀπόφασιν τῆς καθ' ἡμᾶς 'Ιεράς Μητροπόλεως καὶ τὸ ἀρθρον 33 παρ. 2 καὶ 3 τοῦ ύπ' αριθμ. 2) 1969 Κανονισμού τῆς 'Ιεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «περὶ 'Ιερών Ναών, 'Ενοριών καὶ 'Εφημερίων» καὶ προκειμένου να προθῶμεν εἰς τὴν πληρῶσιν τῶν κενῶν οργανικῶν θέσεων Διακόνων τῶν Ἱ. Ναών: 1) τοῦ Μητροπολιτικοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ 'Αγίου Ἰωάννου Καλλονῆς, 2) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μανταμάδου, 3) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν 'Αγίας Παρασκευῆς Λέσβου, 4) 'Αγίου Παντελεήμονος Μηθύμνης, 5) 'Αγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Ἀντίσσης, 6) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πέτρας καὶ 7) 'Αγίας Τριάδος Στύψης, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς

δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά, ἵνα προθῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων διὰ τὰς ὡς ἀνω θέσεις.

Ἐν Καλλονῇ τῇ 27ῇ Μαΐου 1986

† Ὁ Μηθύμνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Καστορίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1. Τὰ ἀρθρα 33-37 τοῦ ύπ' αριθ. 2) 1969 Κανονισμού τῆς 'Ιεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ 'Ιερών Ναών, 'Ενοριών καὶ 'Εφημερίων».

2. Τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 346) 1976 «Περὶ τρόπου πληρώσεως Ἐφημεριακῶν θέσεων καὶ συστάσεως εἰδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς Μορφώσεως» καὶ προκειμένου να πληρωθῶσι αἱ κάτωθι Διακονικαὶ θέσεις τῶν Ἱ. Ναών:

α) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Καστορίας, β) 'Αγίου Γεωργίου Καστορίας, γ) 'Αγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Καστορίας, δ) 'Αγίων Πάντων Καστορίας καὶ δ) 'Αγίας Παρασκευῆς Ἄργουσι Ὀρεστικοῦ, καλοῦμεν τοὺς θέλοντας καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν 'Ιερών Κανόνων καὶ τῶν Νόμων προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης Προκηρύξεως ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσι τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Καστορίᾳ τῇ 29ῇ Μαΐου 1986

† Ὁ Καστορίας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Κιαισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ

Προκειμένου να προθῶμεν εἰς πληρῶσιν τῆς κενῆς οργανικῆς θέσεως Ἱεροκήρυκος τῆς καθ' ἡμᾶς 'Ιεράς Μητροπόλεως, καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας ὅπως καταλάβωσιν αὐτὴν, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά, διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Κιαισαριανῇ τῇ 30ῇ Μαΐου 1986

† Ὁ Κιαισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παράγρ. 2 τοῦ Ν. 590) 1977 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ύπ' αριθ. 2) 1969 Κανονισμού τῆς 'Ιεράς Συνόδου «περὶ 'Ιερών Ναών, 'Ενοριών καὶ 'Εφημερίων», προκειμένου να πληρώσωμεν τὴν κενὴν οργανικὴν θέσιν τακτικῶν ἐφημερίων τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ 'Αγίου Δημητρίου Νευροκοπίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσι τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω θέσεως.

Ἐν Ἱ. Ζιχνη τῇ 2α Ἰουνίου 1986

† Ὁ Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Ἱερά Μητρόπολις Κίτρους

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παράγρ. 2 τοῦ Ν. 590) 1977 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ύπ' αριθ. 2) 1969 Κανονισμού τῆς 'Ιεράς Συνόδου «περὶ 'Ιερών Ναών, 'Ενοριών καὶ 'Εφημερίων», προκειμένου να πληρώσωμεν τὰς κενὰς οργανικές θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν 'Ιερών Ναών α) Κοιμ. τῆς Θεοτόκου Μελιαιδίου, β) 'Αγίας Βαρβάρας Καρυῶν, γ) 'Αγίου Θωμᾶ Κονταριωτίσης Β' καὶ δ) 'Αγίου Γερασίμου Μικρῆς Μηλιάς, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημο-

σιεύσεως τής παρουσίας εν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλλωσι τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω θέσεων.

Ἐν Κατερίνῃ τῇ 3ῃ 'Ιουνίου 1986

† Ὁ Κίτρους καὶ Κατερίνης ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Σάμου καὶ Ἱκαρίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παράγρ. 2 τοῦ Ν. 590)1977 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικῶν ἐφημερίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Ραχῶν Ἱκαρίας,

καλοῦμεν τοὺς θυλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλλωσι τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω θέσεως.

Ἐν Σάμῳ τῇ 4ῃ 'Ιουνίου 1986

† Ὁ Σάμου καὶ Ἱκαρίας ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἱερά Μητρόπολις Περιστερίου

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν μιᾶς θέσεως λαϊκοῦ ὑπαλλήλου, κλάδου ΜΕ κλητήρος - ὀδηγοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Μητροπόλεως δι' ἐπιλογῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 15 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5)1978 κανονισμοῦ, καλοῦμεν τοὺς θυλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων καὶ κανονισμῶν προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς εἰκοσι (20) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλλωσι ἡμῖν σχετικὴν αἰτήσιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν.

Ἐν Περιστερίῳ τῇ 9ῃ 'Ιουνίου 1986

† Ὁ Περιστερίου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱ. Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παράγρ. 2 τοῦ Ν. 590)1977 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικῶν ἐφημερίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀφάλωνος,

καλοῦμεν τοὺς θυλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλλωσι τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω θέσεως.

Ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 11ῃ 'Ιουνίου 1986,

† Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Λάμπης καὶ Σφακίων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει: 1) Τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνας τῆς καθ' ἡμᾶς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, 2) Τὰς διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 1398)73 καὶ τοῦ Ν. 673)77 ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Ν. 817)1978 (ἀρθρον 25 παρ. 3) καὶ 3) Τὴν ἡμετέραν ἀπόφασιν περὶ ὀργανικῶν θέσεων τῶν διακόνων ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλει καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας ζῆλον κατ' ἐπίγνωσιν καὶ κλίσιν ἱερατικὴν πρὸς δὲ τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τῶν κάτωθι ἐνοριῶν: α) Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἁποστ. Παύλου Σπηλίου Ἀγ. Βασιλείου καὶ β) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Σελλίων Ἀγ. Βασιλείου, ὅπως υποβάλλωσι ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς τὰ κατὰ νόμον δικαιολογητικά πρὸς πληρωσιν τῶν θέσεων.

Ἐν Σπηλίῳ τῇ 26ῃ Μαΐου 1986

† Ὁ Λάμπης καὶ Σφακίων ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου

Π Ε Ρ Ι Λ Η Ψ Ι Σ

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 20)1986 Πράξεως ἡμῶν ἡ ὁποία ἔχει ἐκδοθῆ συμφώνως πρὸς τὴν κειμένην Ἐκκλ. Νομοθεσίαν προκηρῶσομεν τὴν Ἐνοριαν Προφήτου Ἡλιοῦ ΣΟΔΥ Ἀκρωτηρίου καὶ προσκαλοῦμεν τοὺς θυλομένους νὰ καταλάβωσιν αὐτὴν καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα ὅπως ἐνεργήσουσιν κατὰ Νόμον διὰ τὰ περαιτέρω.

Χανιά, 21 Μαΐου 1986

† Ὁ Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ριζάρειος Ἐκκλησιαστικὴ Σχολή

Προκήρυξη Διαγωνισμοῦ
γιά τὴν Εἰσαγωγὴ Μαθητῶν

Ἡ Ριζάρειος Ἐκκλησιαστικὴ Σχολή προκηρῶσει διαγωνισμὸν εἰσαγωγῆς κατὰ τὸ σχολ. ἔτος 1986-1987 στὴν πρώτη τάξη τοῦ τετραταξίου Ἐκκλησιαστικοῦ Λυκείου, 35 ἐσωτερικῶν μοθητῶν, ὡς ὑποτρόφων τῆς Ριζαρείου περιουσίας.

Ὁ διαγωνισμὸς θὰ διενεργηθῆ στὴ Σχολή στίς 8 καὶ 9 Σεπτεμβρίου.

Ἐν γίνονται δεκτοὶ ὅσοι ἔχουν ἡλικία ἄνω τῶν 20 ἐτῶν.

Δεκτοὶ γίνονται: α) οἱ κάτοχοι ἐνδεικτικοῦ προαγωγῆς Γ' τάξεως Μέσης ἐπιταξίου Ἱερατικῆς Σχολῆς, β) οἱ πτυχιούχοι Μέσου Ἐκκλ. Φροντιστηρίου τριτοῦς φοιτήσεως, γ) οἱ κάτοχοι πτυχίου τῆς τῆς Μέσης Νυκτερινῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, δ) οἱ κάτοχοι Ἀπολυτηρίου Ἐκκλ. Γυμνασίου καὶ ε) οἱ κάτοχοι ἐνδεικτικοῦ Γ' τάξεως τῆς ἐξαταξίου Γυμνασίου ἢ Ἀπολυτηρίου τριταξίου Γυμνασίου.

Οἱ αἰτήσεις μετὰ τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά πρέπει νὰ υποβληθοῦν μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου 1986.

Ἡ Σχολή παρέχει δωρεάν εἰς τοὺς ὑποτρόφους ἐκπαίδευση, τροφή, οἰκίση, ἐνδυμασία, ὑπόδηση κ.λπ.

Πληροφορίες παρέχονται κάθε ἐργάσιμη μέρα στὰ Γραφεῖα Διοικήσεως τῆς Σχολῆς, Βασ. Σοφίας 24 Ἀθήνα, τηλ. 7242.063 καὶ 7212.194.

Ἀθήνα 15 Μαΐου 1986

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

**ΤΑΜΕΙΟ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΕΦΗΜΕΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ**

(Τ. Α. Κ. Ε.)

Ἀριθ. Πρωτ. 14442

Π Ρ Ο Κ Η Ρ Υ Ξ Η

1. Τὸ Ταμεῖο Ἀσφαλίσεως Ὀρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου Ἑλλάδος (ΤΑΚΕ), καλεῖ ὄσους ἐπιθυμοῦν καὶ ἔχουν τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως αὐτὰ ὀρίζονται εἰς τὰ ἀρθρα 6 ἕως καὶ 13 τοῦ ἀριθ. 5)1978 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου «Περὶ Κώδικος Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλήλων» (Κ.Ε.Υ.) (ΦΕΚ 48 Α'), νὰ υποβάλλωσι αἰτήσεις διὰ τὴν πλήρωσιν, χωρὶς διαγωνισμὸν, ἀλλὰ μετὰ ἐπιλογῆς, τῶν κατωτέρω θέσεων:

α. Δέκα (10) θέσεων τῆς Κατηγορίας ΠΕ τοῦ Κλάδου ΠΕ1 Διοικητικοῦ - Λογιστικοῦ, μετὰ εἰσαγωγικὸν βαθμὸν Γ' (πρῶν Κλάδος ΑΠ1 Διοικητικῶν - Λογιστικῶν μετὰ εἰσαγωγικὸν βαθμὸν 80).

β. Πέντε (5) θέσεων τῆς Κατηγορίας ΔΕ τοῦ Κλάδου ΔΕ1 Γραφῶν - Δακτυλογράφων μετὰ εἰσαγωγικὸν βαθμὸν Γ' (πρῶν Κλάδος ΜΕ1 Γραφῶν - Δακτυλογράφων μετὰ εἰσαγωγικὸν βαθμὸν 100).

2. Οἱ ὑποψήφιοι πρέπει:

α. Νὰ εἶναι Ἕλληνες πολῖτες καὶ Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι καὶ νὰ ἔχουν τὸ προσήκον δι' ἐκκλησιαστικὸν ὑπάλληλον ἡθὸς (ἀρθρ. 8 καὶ 12 Κ.Ε.Υ.).

β. Νὰ ἔχουν συμπληρώσει τὸ 21ο ἔτος τῆς ἡλικίας

των και να μην έχουν υπερβεί το 40ό. Διά τις θέσεις όμως της Κατηγορίας ΔΕ του Κλάδου ΔΕ1 Γραφείων - Δακτυλογράφων, μπορούν να λάβουν μέρος γυναίκες που έχουν συμπληρώσει το 18ο έτος της ηλικίας των και δεν έχουν υπερβεί, θεβαίως, το 40ό (άρθρ. 9 Κ. Ε.Υ.).

γ. Οί άνδρες να έχουν εκπληρώσει τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις ή να έχουν απαλλαγεί νομίμως από αυτές, να μην είναι ανυπότακτοι ή να μην έχουν καταδικασθεί διά λιποταξία με τελεσίδικη απόφαση (άρθρ. 10 Κ.Ε.Υ.).

δ. Να μην υπάρχει κώλυμα από ποινική καταδίκη ή υποδικία ή απαγόρευση ή δικαστική αντίληψη (άρθρ. 11 Κ.Ε.Υ.).

ε. Να είναι υγιείς.

στ. Να έχουν:

αα. Οί ενδιαφερόμενοι διά την πρόσληψη σε θέση της Κατηγορίας ΠΕ του Κλάδου ΠΕ1 Διοικητικού - Λογιστικού, πτυχίο ή δίπλωμα Νομικής ή Πολιτικών και Οικονομικών Ύπιστημών ή της ΑΣΟΕΕ ή της ΠΑ ΣΠΕ ή Ανωτάτων Βιομηχανικών Σχολών της ήμεδαπής ή Ισοτίμου αντίστοιχου ειδικότητας Σχολών της άλλοδαπής και

ββ. Οί ενδιαφερόμενοι διά την πρόσληψη σε θέση της Κατηγορίας ΔΕ του Κλάδου ΔΕ1 Γραφείων - Δακτυλογράφων, άπολυτήριο έξαταξίου Γυμνασίου ή Λυκείου ή άλλου Ισοτίμου Σχολείου Μέσης Έκπαίδευσσεως.

3. Αύτοι που θέλουν να διορισθούν στις ανωτέρω θέσεις όφείλουν μέσα σε άποκλειστική προθεσμία είκοσι (20) ήμερών από την έπομένη της δημοσιεύσεως της παρούσης προκηρύξεως, δηλαδή μέχρι και της 7ης Ιουλίου 1986, να υποβάλουν ή να ταχυδρομήσουν, επί άποδείξει, στο TAKE (Σοφοκλέους 4, Άθηναι, 102 10), αίτηση - υπεύθυνη δήλωση που θα περιλαμβάνει όλα τα στοιχεία από τα όποια θα προκύπτει ότι ο ύποψήφιος κατέχει τα προσόντα που όρίζονται από την παρούσα Προκήρυξη. Άκόμη, πρέπει να περιείχει και το άν οι ύποψήφιοι ύπηρετούν στο Δημόσιο Τομέα όπως αυτός έννοείται εις την παρ. 6 του άρθρ. 1 του Ν. 1256)1982 και άν έφυγαν για ποιά αίτια.

Η αίτηση - υπεύθυνη δήλωση θα συνοδεύεται με τα έξής δικαιολογητικά:

- Πιστοποιητικό του οικείου Δημάρχου ή Προέδρου Κοινότητας περί της έγγραφής του ύποψηφίου στο Μητρώο Άρρένων ή, προκειμένου περί θηλέων, στο Γενικό Μητρώο. Από το πιστοποιητικό αυτό να φαίνεται άκόμη ή χρονολογία γεννήσεως του ύποψηφίου, καθώς και ο τρόπος και χρόνος κτήσεως της Έλληνικής Ιθαγενείας.

- Τίτλο σπουδών από τους άναφερομένους στην παρ. 2 περίπτ. στ' της παρούσης προκηρύξεως και άνάλογα με τη θέση της Κατηγορίας και του Κλάδου που κάθε ένδιαφερόμενος έπιθυμεί να προσληφθεί.

- Βιογραφικό σημείωμα διά τις μέχρι σήμερα σπουδές ή άσχολίες.

- Συστατική έπιστολή του οικείου Έραρχου.

Σημειώνεται ότι, μετά τον έλεγχο των τυπικών προσόντων, θα έπακολουθήσει συνέντευξη διά την έξεταση των ούσιαστικών προσόντων και την έν γένει Ικανότητα των ύποψηφίων να άνταποκριθούν εις τα ύπαλληλικά των καθηκοντα.

Περισσότερες πληροφορίες καθώς και σχετική αίτηση - υπεύθυνη δήλωση, παρέχονται από το Τμήμα Προσωπικού του TAKE (Σοφοκλέους 4, 5ος όροφος, Γραφείο 4, Τηλ. 3218.674 - 7), κατά τις εργάσιμες ήμέρες και ώρες.

Άθηναι 12 Ιουνίου 1986

Ο Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου

† Ο Άθηνών ΣΕΡΑΦΕΙΜ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έκδιδόμενον κατά δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ο Μεγάρων και Σαλαμίνος ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

† Ο Γρεβενών ΣΕΡΓΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Καθηγητής Πανεπιστημίου Άθηνών

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) Έσωτερικού : Δραχμαί 300 έτησίως.

Β) Έξωτερικού : Δολλάρια 20 έτησίως.

Τιμή έκαστου τεύχους μετά του «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»

δρχ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ευαγγελίου Δ. Θεοδώρου, «Τί είναι άνθρωπος;» (Άπόψεις των Κομμάτων στο Β' Διακομματικό Συνέδριο).

Μητροπ. Μεσσηνίας Χρυσόστομο, Το Χρονικό του Έσπερινού επί του ιερού Βράχου του Άρείου Πάγου (1921 - 1986).

Ι. Μ. Χατζηφώτη, Η άδελφοποίηση των πόλεων Βηθλεέμ και Άθηνών.

Γεωργίου Ν. Διλαίου, Γνωμοδότηση.

Το κληρικολαϊκό Συνέδριο της Ι. Αρχιεπισκοπής Ουατέρων και Μεγ. Βρετανίας.

Άρχιμ. Δανήλ Πουρτσουκλή, Έπισκόπηση του νεανικού έργου της Έκκλησίας και οι προοπτικές του στο κατώφλι του 21ου αιώνα.

Άρχιμ. Συνεσίου Κτενά, Θεόδωρος ό Στουδίτης ως άνακαινιστής του μοναχικού βίου.

Παρατηρήσεις και Σχόλια.

Έκκλησιαστικά Χρονικά.

Παράρτημα.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ Άθηναι, Ιατίου 1 — Τηλ. 721.073.

Προστάμνος Τυπογράφου: Ιωάννης Μιχαήλ, Άναστασάκη 3, 157 72 Ζωγράφος. Τηλ. 7787.978.